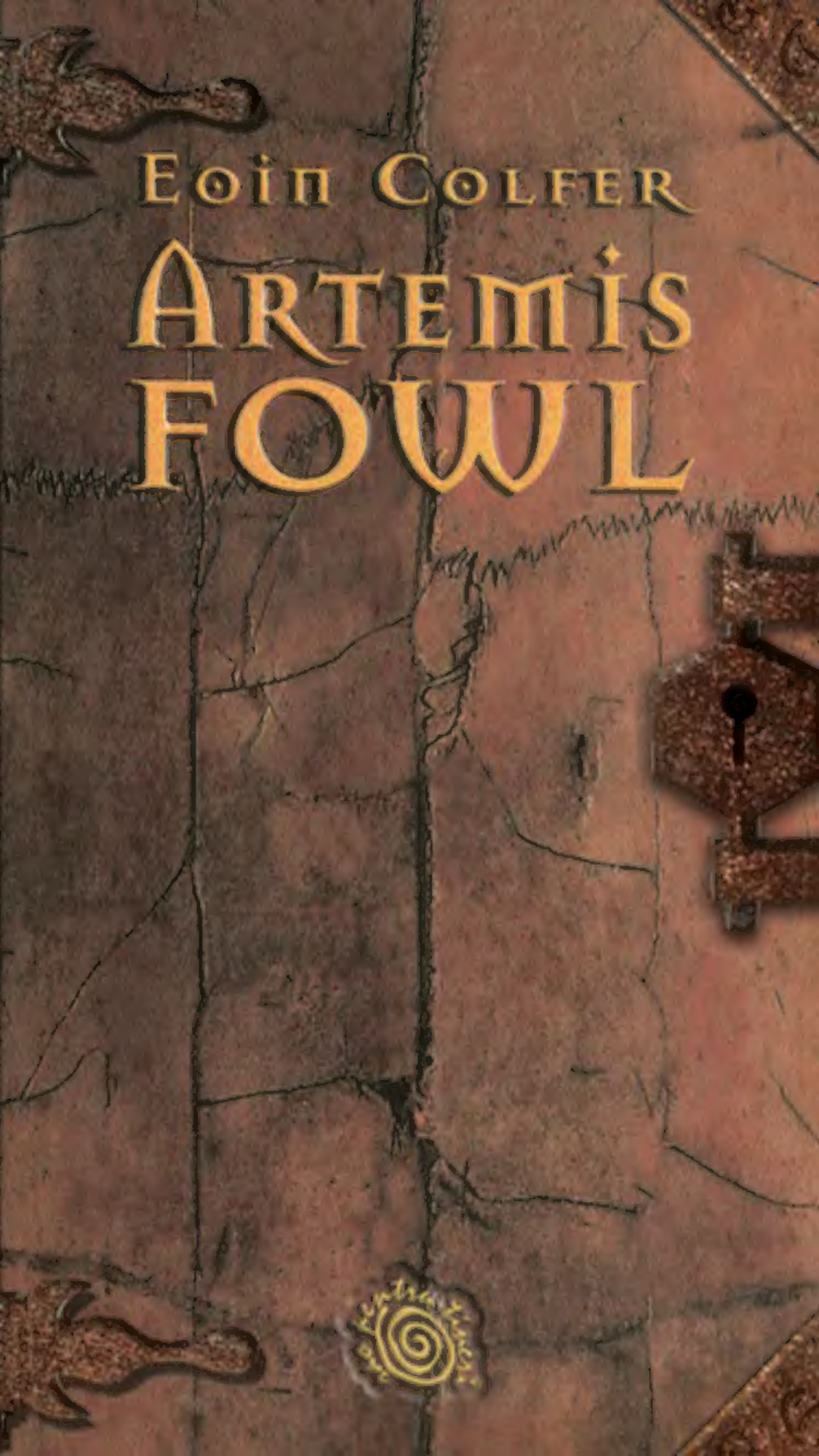
Eoin Colfer
Artemis Fowl

Eoin Colfer

Artemis Fowl

Eoin Colfer

Artemis Fowl

Pentru Nisa şi Niall

CUPRINS

PROLOG / 9
CAPITOLUL 1: Cartea / 11
CAPITOLUL 2: Tălmăcirea / 29
CAPITOLUL 3: Holly / 44
CAPITOLUL 4: Răpirea / 80
CAPITOLUL 5: Dispărută în acţiune / 96
CAPITOLUL 6: Asediu / 134
CAPITOLUL 7: Mulch / 187
CAPITOLUL 8: Trolul / 232
CAPITOLUL 9: Asul din mînecă / 274
EPILOG / 315

PROLOG

Oare cum l-am putea descrie pe Artemis Fowl? Mai mulţi psihiatri au încercat, dar nu au reuşit. Principala problemă este inteligenţa lui. Dă peste cap orice test la care este supus. A pus în încurcătură cele mai luminate minţi din lumea medicală şi i-a trimis, pe mulţi dintre ei, bîjbîind, în propriile lor spitale.

Nu încape îndoială că Artemis este un copil genial. Dar cum ajunge cineva atît de inteligent să se implice în activităţi ilicite? La această întrebare poate răspunde doar o singură persoană. Iar acestuia îi place la nebunie să nu vorbească despre acest lucru.

Poate că o bună descriere a lui Artemis ar reieşi din povestea, ajunsă bine cunoscută, a primei lui aventuri ilicite. Am alcătuit acest raport în urma interviurilor cu victimele şi, din povestirea care urmează, veţi observa că acest lucru nu a fost uşor.

Totul a început acum cîţiva ani, în zorii secolului al XXI-lea. Artemis Fowl se gîndise la un plan

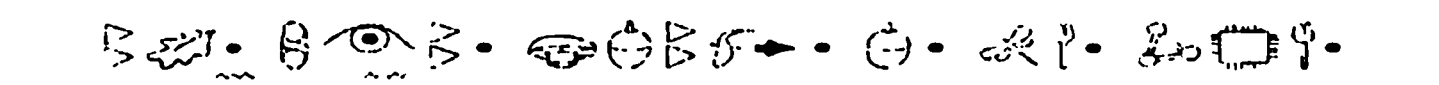

pentru a recupera averea familiei lui. Un plan care ar fi putut răsturna civilizaţii întregi şi care ar fi putut arunca tot pământul într-un război între specii.

Avea pe atunci doisprezece ani...

CAPITOLUL I

Cartea

Oraşul Ho Şi Min, vara. Caniculă, după standardele oricui. Nu e nevoie să mai spunem că Artemis nu ar fi îndurat un asemenea disconfort dacă nu ar fi fost vorba de ceva extrem de important. Important pentru plan.

Soarele nu-l prindea pe Artemis. Nu arăta bine pe vreme însorită. Orele lungi petrecute în casă, în faţa monitorului, îi albiseră pielea şi îi luaseră strălucirea. Era alb ca un vampir şi aproape la fel de iritat de lumina zilei.

– Sper că nu umblăm iar după cai verzi, Butler, spuse el, cu voce moale şi frîntă. Mai ales după ce s-a întîmplat la Cairo.

A fost un reproş blînd. Se deplasaseră în Egipt ca urmare a unui raport al informatorului lui Butler.

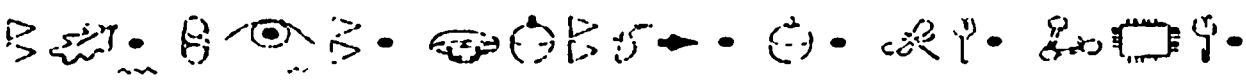

– Nu, domnule. De această dată sînt sigur. Nguyen e un om bun.

– Hmm, a făcut Artemis, fără să fi fost prea convins.

Trecătorii s-ar putea să fi fost uimiţi auzindu-l pe uriaşul eurasiatic adresîndu-se băiatului cu „domnule". Era, la urma urmelor, mileniul al treilea! Dar relaţia dintre ei nu era una obişnuită şi nici ei nu erau turişti obişnuiţi.

Stăteau pe terasa unei cafenele care dădea în Dong Khai Street, privindu-i pe adolescenţii de aici cum înconjoară piaţa pe motoscutere.

Nguyen întîrzia, iar umbra sărăcăcioasă pe care o făceau umbrelele nu reuşea să-i îmbunătăţească prea mult starea lui Artemis. Acesta era însă pesimismul lui de fiecare zi. Dincolo de starea morocănoasă, se ascundea o urmă de speranţă. Ar putea această călătorie să dea într-adevăr rezultate? Aveau să găsească acea carte? Ar fi fost prea mult să spere acest lucru.

Un chelner veni grăbit spre masa lor:

– Mai doriţi ceai, domnilor? i-a întrebat acesta dînd agitat din cap.

Artemis a oftat:

– Scuteşte-mă de actorie şi stai jos.

Chelnerul s-a întors instinctiv către Butler, care era, totuşi, adultul.

– Dar, domnule, eu sînt chelnerul.

Artemis a bătut în masă, cerînd atenţie:

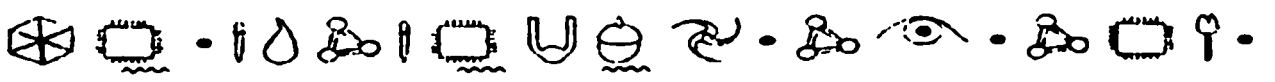

– Porţi pantofi lucraţi manual, cămaşă din mătase şi trei inele de aur marcate. Engleza pe care o vorbeşti are un uşor accent de Oxford, iar unghiile tale au strălucirea moale dată de o manichiură recentă. Nu eşti chelner. Eşti omul nostru de contact, Nguyen Xuan, şi ai adoptat această deghizare patetică cu intenţia de a verifica dacă sîntem înarmaţi.

Nguyen stătea cu umerii lăsaţi:

– E adevărat. Uimitor!

– Ce e aşa de uimitor? Un şorţ zdrenţuit nu te face chelner!

Nguyen s-a aşezat, turnînd nişte ceai de mentă într-o ceaşcă micuţă de porţelan.

– Hai să te pun la curent cu armamentul, a continuat Artemis. Eu sînt neînarmat, dar Butler, care este... ăă... valetul meu, are un pistol Sig Sauer în tocul care îi atîrnă pe umăr, două cuţite în cizme, un pistol Derringer cu două cartuşe pe ţeavă, sîrmă pentru strangulat şi grenade paralizante ascunse prin buzunare. Am uitat ceva, Butler?

– Bîta, domnule.

– A, da. O bîtă bună cu o bilă în vîrf pe care o ţine ascunsă în cămaşă.

Nguyen îşi duse ceaşca la gură cu mîna tremurîndă:

– Nu vă alarmaţi, domnule Xuan, a zîmbit Artemis. Armele nu vor fi folosite împotriva dumneavoastră.

Nguyen însă nu părea prea liniştit.

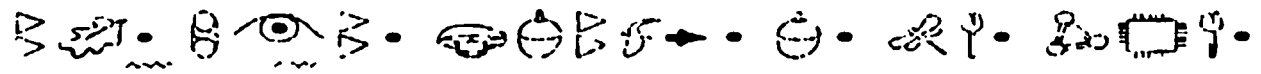

– Nu, a continuat Artemis. Butler ar putea să vă omoare într-o sută de moduri fără să folosească nici o armă. Deşi, sînt sigur, un singur mod ar fi suficient.

Nguyen era acum de-a dreptul speriat. De obicei, Artemis avea acest efect asupra oamenilor. Era un adolescent palid care vorbea cu autoritatea şi folosind vocabularul unui adult deosebit de puternic. Nguyen mai auzise de numele Fowl – cine nu-l auzise în lumea interlopă internaţională? – dar îşi imaginase că va avea de-a face cu Artemis senior, nu cu un copil. Cuvîntul „copil" nu i se potrivea deloc acestui individ subţirel. Şi mai era şi Butler, uriaşul. Era clar că ţi-ar fi putut frînge spinarea ca pe o nuia cu mîinile lui gigantice. Nguyen începuse să îşi spună că nici pentru toţi banii din lume nu ar merita să mai petreacă vreun minut în compania acestor indivizi ciudaţi.

– Şi acum să trecem la afaceri, zice Artemis, aşezînd pe masă un minicasetofon. Aţi răspuns anunţului nostru de pe Internet.

Nguyen a dat din cap afirmativ, în timp ce se ruga ca informaţia lui să fie corectă.

– Da, domnule... tinere domn Fowl. Ceea ce căutaţi... ştiu unde se află.

– Sigur! Şi eu ar trebui să te cred pe cuvînt? Ai putea să mă conduci direct într-o cursă. Familia mea are destui duşmani.

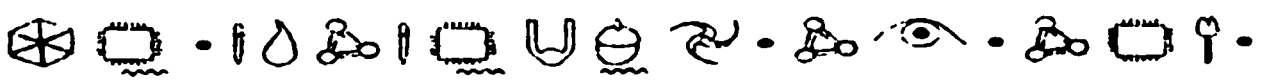

Butler a prins din zbor un ţînţar exact lîngă urechea stăpînului său.

– Nu, nu, spune Nguyen, ducîndu-şi mîna la portofel. Uite, priveşte aici!

Artemis a studiat cu atenţie poza polaroid. Se străduia să rămînă calm, să-şi menţină bătăile inimii într-un ritm normal. Părea promiţătoare, dar în zilele noastre orice putea fi falsificat cu un calculator şi un scanner performant. În poză, se vedea o mînă ieşind dintre nişte umbre. O mînă verde, pătată, făcută parcă din mai multe bucăţi puse laolaltă.

– Hmm, a murmurat el. Explică-mi!

– Această femeie e o tămăduitoare. Locuieşte în apropiere de To Do Street. Lucrează ca să primească în schimb vin de orez. E mai tot timpul beată.

Artemis a clătinat din cap. Totul se lega. Problemele legate de băutură erau un indiciu care apărea constant în investigaţiile lui. Se ridică şi îşi netezi cutele de pe cămaşa lui albă.

– Foarte bine. Arată-ne drumul, domnule Nguyen.

Nguyen şi-a şters picăturile de sudoare de pe mustaţa lui subţire.

– Eu doar v-am informat. Aşa a fost înţelegerea. Nu vreau să cadă vreun blestem pe capul meu.

Cu o mişcare de expert, Butler l-a prins pe informator de după gît.

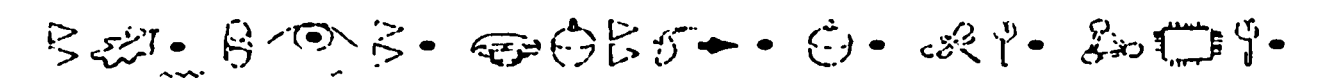

– Îmi pare rău, domnule Nguyen, dar a trecut de mult vremea cînd dumneata mai puteai pune condiţii.

Butler l-a condus pe vietnamezul reticent pînă la o maşină de teren închiriată, care nu-şi avea rostul pe străzile netede, fără denivelări, ale oraşului Ho Şi Min sau Saigon, cum localnicii încă îl mai numeau. Dar Artemis prefera să fie cît de departe se putea de populaţia civilă.

Jeepul se deplasa enervant de încet, iar viteza extrem de redusă era parcă şi mai agasantă avînd în vedere neliniştea din inima lui Artemis. Nu-şi mai putea controla neliniştea. Ar putea fi, într-adevăr, la sfîrşitul căutărilor lor? După şase alarme false pe trei continente diferite, ar putea această tămăduitoare alcoolică să fie lumina de la capătul tunelului? Artemis aproape chicoti. Lumina de la capătul tunelului. Făcuse o glumă. Şi nu era un lucru care să se întîmple în fiecare zi.

Îşi făceau loc printre motorete ca printr-un banc de peşti. Mulţimea părea că nu se mai termină. Pînă şi aleile erau înţesate de vînzători la tarabe şi de cumpărători veniţi să se tocmească. Bucătarii aruncau capete de peşte în tigăi cu ulei încins, iar micii hoţi de buzunare se strecurau cu ochii după lucruri de valoare nesupravegheate. Alţii stăteau la umbră tocindu-şi degetele pe tastele jocurilor electronice.

Nguyen transpirase de-a binelea în bluza lui kaki. Şi nu din cauza umidităţii din aer, era obişnuit cu asta. Era din cauza poveştii cu blestemul. Nu ar fi trebuit să amestece el magia cu crima. Şi-a promis că dacă scapă cu bine din această situaţie, se va schimba. Nu va mai răspunde la anunţuri suspicioase de pe Internet şi, cu siguranţă, nu se va mai asocia cu fiii capilor lumii interlope europene.

Jeepul nu mai putea înainta. Străduţele erau prea înguste pentru vehiculul de teren. Artemis s-a întors către Nguyen:

– Se pare că trebuie să ne continuăm drumul pe jos, domnule Nguyen. Încearcă să fugi, dacă vrei, dar să te aştepţi la o lovitură dureroasă şi fatală în spate.

Nguyen a aruncat o privire spre ochii lui Butler. Erau de un albastru adînc, aproape negri, şi nu se vedea nici un strop de milă în ei.

– Nu-ţi face griji, a spus el. N-o să fug.

Au coborît din maşină. O mie de ochi bănuitori îi urmăreau în timp ce înaintau pe alee. Un nefericit hoţ de buzunare a încercat să-i fure portofelul lui Butler. Valetul i-a rupt degetele fără ca măcar să se uite la el. După aceea, lumea s-a retras şi s-a făcut loc în jurul lor.

Aleea s-a îngustat şi mai mult, pînă cînd s-a redus la o potecă marcată de urmele unor roţi de maşină. Conducte de evacuare a apelor reziduale se

vărsau direct pe suprafaţa noroioasă a aleii. Invalizii şi cerşetorii se adunaseră toţi pe insulele cu plantaţii de orez. Majoritatea celor care locuiau pe această străduţă trăiau într-o sărăcie lucie, în afară de trei dintre ei.

– Ei, bine? întreabă Artemis. Unde e?

Nguyen arăta cu degetul spre un triunghi negru dedesubtul unei scări de incendiu:

– Acolo, înăuntru. Nu iese niciodată. Nici măcar ca să cumpere băutură. Trimite pe altcineva. Pot să plec acum?

Artemis nu s-a obosit să-i răspundă. A pornit pe aleea plină de băltoace spre adăpostul de sub scara de incendiu. Putea să întrezărească nişte mişcări abia sesizabile acolo, între umbre.

– Butler, poţi să-mi dai ochelarii, te rog?

Butler şi-a scos o pereche de ochelari pentru vedere nocturnă de la centură şi i-a aşezat în mîna întinsă a lui Artemis. Zgomotul motorului a pornit o dată cu lumina.

Artemis şi-a potrivit ochelarii. Totul a devenit verde, radioactiv. Trăgînd aer în piept, şi-a întors privirea spre umbrele mişcătoare. Cineva stătea ghemuit pe un preş de rafie, mişcîndu-se încordat în lumina aproape inexistentă. Artemis şi-a ajustat lentilele. Silueta care se zărea acolo era mică, anormal de mică şi înfăşurată într-un şal murdar.

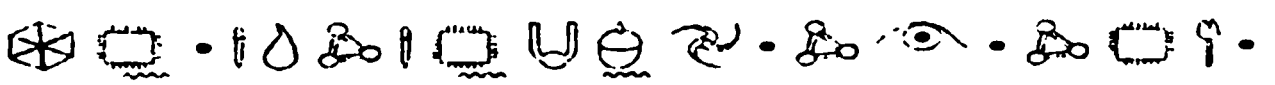

Sticle goale de băutură erau pe jumătate îngropate în noroiul din jurul ei. A scos un braţ dinăuntrul broboadei. Părea verde. Dar, de fapt, totul în jur părea verde.

– Doamnă, a spus el, vreau să vă propun ceva.

Silueta şi-a clătinat capul parcă dormitînd.

– Vin, zise ea, cu vocea care-i scîrţîia ca unghiile pe o tablă de şcoală. Vin, englezule.

Artemis a zîmbit. Are darul limbilor, aversiune către lumină. Totul se potriveşte.

– Sînt irlandez, de fapt. Ce spuneţi despre propunerea mea?

– Mai întîi vinul, spuse tămăduitoarea făcîndu-i semn cu degetul osos. Apoi vorbim.

– Butler?

Bodyguardul a căutat într-un buzunar şi a scos o sticlă cu whisky irlandez din cel mai bun. Artemis a luat sticla şi o ţinea, ademenitor, dincolo de umbre. De-abia a avut timp să-şi dea ochelarii jos, cînd mîna ca o gheară a ţîşnit din întuneric şi a înşfăcat whisky-ul. Era o mînă verde, făcută parcă din bucăţi puse laolaltă. Fără nici o îndoială.

Artemis şi-a înghiţit un zîmbet triumfător.

– Plăteşte-i prietenului nostru, Butler. Pe de-a'ntregul. Ţine minte, domnule Nguyen, totul rămîne între noi. Nu vrei ca Butler să se întoarcă, nu-i aşa?

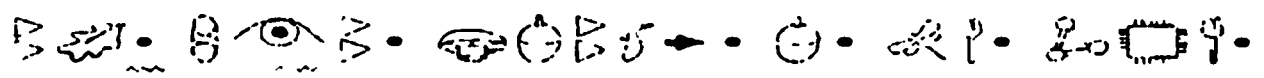

– Nu, tinere domn Fowl. Buzele-mi sînt pecetluite.

– Ar fi bine să fie. Dacă nu, Butler o să ţi le pecetluiască pe veci.

Nguyen a dispărut în josul străzii, atît de uşurat că a scăpat cu viaţă, că nici n-a mai numărat teancul de verzişori. Acest lucru nu-i stătea deloc în fire. Oricum, erau toţi acolo. Douăzeci de mii de dolari nu era deloc rău pentru o jumătate de oră de muncă.

Artemis s-a întors spre tămăduitoare:

– Şi acum, doamnă, aveţi ceva ce-mi doresc eu.

Vindecătoarea a prins cu limba o picătură de alcool din colţul gurii.

– Spune, irlandezule. Te dor capul, dinţii. Eu vindec tot.

Artemis şi-a pus la loc ochelarii de vedere nocturnă şi privi spre ea.

– Sînt perfect sănătos, doamnă, cu excepţia unei uşoare alergii la praf pe care nici dumneata nu ai putea să o vindeci. Nu. Ceea ce vreau este Cartea.

Hoaşca a îngheţat. Ochii îi străluceau sub şal:

– Cartea? a întrebat ea prevăzătoare. Eu nu ştiu de nici o carte. Eu sînt vindecătoare. Vrei carte, du-te la librărie!

Artemis a suspinat, cu o răbdare nemăsurată:

– Nu eşti vindecătoare. Nu eşti fiinţă umană. Eşti un spiriduş, un elf, *p' shóg*, zînă, *ka-dalun*,

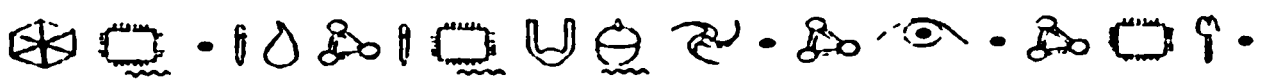

depinde în ce limbă preferi să-ţi spun. Iar eu vreau Cartea ta.

Pentru un lung moment, fiinţa nu a spus nimic, apoi şi-a retras şalul de pe frunte. În lumina verde a ochelarilor săi, Artemis i-a văzut trăsăturile ca pe o mască de Halloween. Nasul îi era lung şi se încovoia sub doi ochi aurii. Urechile îi erau ascuţite, iar din cauza dependenţei de alcool pielea îi era topită ca plastilina.

– Dacă ştii de Carte, omule, a spus ea încet, luptîndu-se cu amorţeala cauzată de whisky, atunci ştii şi de puterea magică pe care o am în pumnul meu. Pot să te omor doar pocnind din degete.

Artemis a ridicat din umeri:

– Nu prea cred. Uită-te la tine. Eşti aproape moartă. Vinul de orez ţi-a amorţit simţurile. Puterile tale s-au redus şi nu mai poţi decît să vindeci negi. Patetic. Eu am venit să te salvez, în schimbul Cărţii.

– De ce ar vrea un om Cartea noastră?

– Asta nu e treaba ta. Tot ce trebuie să ştii sînt opţiunile pe care le ai.

Urechile ascuţite ale zînei au început să tremure:

– Ce opţiuni?

– Una: refuzi să ne dai Cartea şi noi plecăm acasă şi te lăsăm să putrezeşti aici în mocirlă.

– Da, aleg această opţiune.

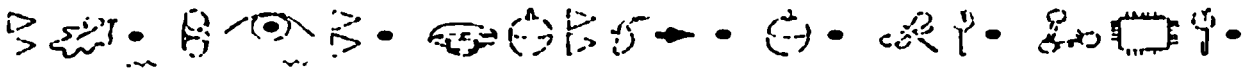

– Aa, nu te grăbi aşa! Dacă plecăm fără Carte, n-o să ai de trăit mai mult de-o zi.

– O zi! O zi! a spus ea rîzînd. O să trăiesc mai mult cu o sută de ani decît voi. Chiar şi zînele care au legătură cu lumea omenească trăiesc secole.

– Nu după ce au băut o jumătate de litru de apă magică, a spus Artemis, arătînd sticla de whisky, acum goală.

Zîna a pălit şi a scos un ţipăt ascuţit, înspăimîntător:

– Apă magică! M-ai omorît, omule!

– Adevărat, a admis Artemis. Ar trebui să înceapă să ardă în orice moment.

Zîna şi-a atins uşor stomacul:

– Şi a doua opţiune?

– Aa, acum ascultăm, nu-i aşa? Foarte bine! Opţiunea numărul doi: îmi împrumuţi cartea pentru doar 30 de minute şi apoi te voi ajuta să-ţi recapeţi puterile magice.

Vrăjitoarea din seminţia elfilor a rămas cu gura căscată:

– Să-mi recapăt puterile magice? Nu e posibil!

– Ba da. E posibil. Am asupra mea două fiole: una cu apă din Izvorul Zînelor, de la şaizeci de metri mai jos de cercul Tara, probabil locul cel mai încărcat de magie de pe pămînt. Aceasta va contracara efectul apei magice.

– Şi a doua?

– A doua conţine o probă de magie artificială. Un virus care se hrăneşte cu alcool, amestecat cu un agent de regenerare. Va elimina orice urmă de vin de orez din trupul tău, va înlătura dependenţa şi chiar îţi va întări ficatul tău aproape distrus. Nu va fi plăcut, dar după o zi, două, o să poţi zburda de parcă ai avea din nou o mie de ani.

Îşi lingea buzele. Ar putea să se alăture din nou Poporului! Tentant!

– De unde să ştiu dacă pot să am încredere în tine, omule? Deja m-ai înşelat o dată!

– Aşa e. Uite cum facem! Îţi dau apa pe încredere, apoi, după ce mi-am aruncat privirea asupra Cărţii, îţi dau şi a doua fiolă. Da sau ba?

Se gîndea dacă să accepte sau nu. Durerea i se înteţea deja în abdomen. Şi-a întins mîna:

– Accept! Dă-mi-o!

– Mă gîndeam că o s-o vrei. Butler?

Uriaşul valet a desfăcut o cutie acoperită cu catifea moale, conţinînd o seringă şi două fiole. A pus în seringă conţinutul fiolei transparente, pe care i l-a injectat în braţul ei umed. Ea s-a încordat pe moment, apoi s-a relaxat.

– Puternică magie! a spus ea răsuflînd cu greu.

– Da, dar nu aşa de puternică cum va fi a ta după ce-ţi fac şi a doua injecţie. Acum, Cartea!

Vrăjitoarea din seminţia elfilor a căutat printre cutele hainei sale murdare, scotocind timp îndelungat. Artemis îşi ţinea răsuflarea. Gata. În curînd, familia Fowl îşi va recăpăta puterea. Un nou imperiu avea să se ridice, un imperiu al cărui conducător va fi Artemis Fowl al II-lea!

Femeia şi-a retras pumnul încleştat:

– Oricum nu-ţi va folosi la nimic. E scrisă în limba veche.

Artemis clătină din cap şi nu îndrăzni să-i vorbească.

Femeia şi-a deschis pumnul cu degetele noduroase. În palma ei, se afla o cărticică aurie de mărimea unei cutii de chibrituri.

– Ţine, omule. Treizeci de minute de-ale voastre. Nu mai mult!

Butler a luat micul volum, emoţionat. Apoi, bodyguardul a activat o cameră digitală compactă şi a început să fotografieze fiecare pagină subţire şi firavă a Cărţii. Această operaţiune a durat cîteva minute. Cînd a terminat, întregul volum era stocat în cipul camerei. Artemis prefera să fie sigur în ceea ce priveşte informaţiile. I se mai întîmplase ca echipamentele de securitate din aeropoarte să-i şteargă dischete cu conţinut important. Aşadar, i-a cerut ajutorului său să transfere documentul pe telefonul lui mobil şi de acolo să-l trimită prin e-mail

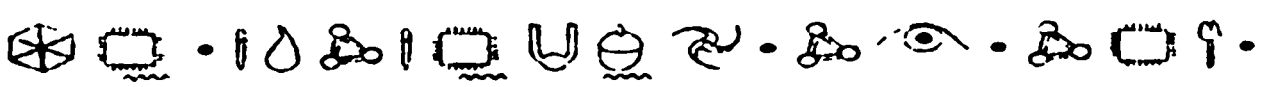

la reşedinţa familiei Fowl, în Dublin. În mai puţin de treizeci de minute, documentul care conţinea fiecare simbol din Cartea Zînelor se afla în serverul familiei Fowl.

Artemis i-a returnat micul volum proprietarei.

– Mi-a făcut plăcere să fac afaceri cu dumneavoastră.

Ea se împletici şi căzu în genunchi:

– Cealaltă licoare, omule?

Artemis a zîmbit:

– Aa, da. Am promis, nu-i aşa?

– Da, omule, ai promis.

– Prea bine. Dar înainte de a-ţi administra fiola trebuie să te avertizez că nu va fi deloc plăcut. N-o să te simţi bine deloc.

Ea arătă spre mizeria care o înconjura.

– Crezi că îmi place aici? Vreau să zbor din nou.

Butler a umplut seringa cu a doua fiolă, pe care i-a injectat-o de această dată direct în artera carotidă.

Vrăjitoarea s-a prăbuşit imediat pe podea, iar întregul trup îi tremura din toate încheieturile.

– E timpul să plecăm, zise Artemis. O sută de ani de viaţă de alcoolic părăsind un trup prin orice mijloace posibile nu e o privelişte plăcută.

Cei din familia Butler au servit familia Fowl vreme de secole. Dintotdeauna a fost aşa. Numeroşi

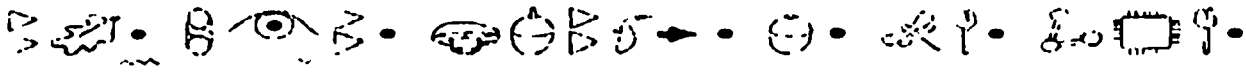

lingvişti de prestigiu erau de părere că de acolo provine cuvîntul valet[1]. Prima atestare a acestui aranjament neobişnuit s-a făcut atunci cînd Virgil Butler a fost angajat ca servitor, gardă de corp şi bucătar de către lordul Hugo de Fóle, în timpul uneia dintre marile cruciade.

La vîrsta de zece ani, copiii din familia Butler erau trimişi la un centru special, în Israel, unde îşi însuşeau calităţile necesare unei gărzi a celui mai tînăr succesor al familiei Fowl. Calităţi cum ar fi: să gătească cordon bleu, să tragă la ţintă, să cunoască anumite combinaţii de arte marţiale, să aibă cunoştinţe medicale pentru situaţii de urgenţă şi să cunoască tehnologia informaţiei. Dacă la sfîrşitul stagiului de pregătire nu era nici un Fowl de păzit, Butlerii erau imediat luaţi ca gărzi de corp de membrii unor familii regale, în special în Monaco şi Arabia Saudită.

O dată ce un Fowl şi un Butler ajungeau împreună, ei rămîneau camarazi pe viaţă. Era o meserie grea şi singuratică, dar şi avantajele erau mari, dacă supravieţuiai şi apucai să te bucuri de ele. Dacă nu, familia ta primea o sumă de şase cifre drept daune, la care se adăuga o pensie lunară.

---

[1] *butler*, în lb. engleză– „valet" (n.tr.).

Actualul Butler era garda tînărului Artemis, în vîrstă de doisprezece ani, încă de cînd acesta se născuse. Cu toate că ei doi păstrau formalităţile tradiţionale, legătura dintre ei era mult mai profundă decît cea dintre stăpîn şi servitor. Artemis era pentru Butler cel mai apropiat prieten, iar Butler reprezenta pentru Artemis imaginea unui tată, e adevărat, unul care se supunea ordinelor sale.

Butler şi-a ţinut gura pînă cînd cei doi se aflau în avionul care zbura de la Bangkok la aeroportul Heathrow din Londra. Apoi a trebuit să întrebe:

– Artemis?

Artemis şi-a ridicat ochii din ecranul carnetului său electronic de notiţe. Se apucase, din timp, de traducere:

– Da?

– Vrăjitoarea. De ce nu i-am luat pur şi simplu cartea şi n-am lăsat-o să moară?

– Un cadavru e o dovadă, Butler. Aşa, Poporul nu va avea nici un motiv să ne suspecteze.

– Dar ea?

– Nu cred că va mărturisi cuiva că a arătat Cartea unor oameni. Oricum, i-am pus ceva în cea de-a doua injecţie care să-i provoace amnezie. Cînd în sfîrşit se va trezi, toată săptămîna trecută va fi învăluită în ceaţă.

Butler a clătinat din cap cu admiraţie. Întotdeauna cu doi paşi înaintea tuturor, aşa era stăpînul Artemis.

Oamenii spuneau că el era un urmaş cum nu se mai văzuse pînă acum.

Liniştit, Butler s-a întors apoi la cartea pe care o citea, *Arme şi muniţie*, lăsîndu-l pe şeful lui să descurce de unul singur secretele universului.

CAPITOLUL 2

Tălmăcirea

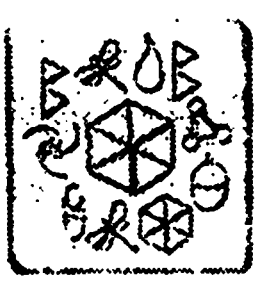

Probabil că aţi înţeles deja cît de departe ar fi mers Artemis ca să-şi atingă ţelul. Dar care era de fapt ţelul lui? Ce complot internaţional ar implica şantajarea unei vrăjitoare din seminţia elfilor dependentă de alcool? Aurul era răspunsul!

Căutările lui Artemis începuseră cu doi ani în urmă, cînd începuse să fie interesat de navigarea pe internet. A găsit repede site-urile secrete: site-uri în care se scria despre indivizi răpiţi de extratereştri, despre supravegheri, căutări de OZN-uri şi elemente supranaturale. Dar în special despre existenţa Poporului.

Navigînd prin gigabiţi de informaţie, Artemis a găsit sute de referiri la zîne din aproape fiecare ţară din lume. Fiecare civilizaţie avea un termen propriu pentru Popor, dar acestea erau, fără îndoială membrii

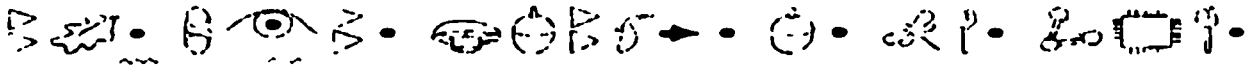

ai aceleiaşi familii secrete. În mai multe poveşti se amintea despre o carte pe care o deţinea fiecare zînă. Era un fel de Biblie a lor şi se presupunea că aceasta conţinea istoria seminţiei lor şi legile după care trăiau. Desigur, Cartea era scrisă în limba gnomilor şi nu le-ar fi fost de nici un folos oamenilor.

Artemis credea că, cu ajutorul tehnologiei de astăzi, Cartea putea fi tălmăcită. Şi avînd această traducere, un nou grup de fiinţe putea fi exploatat.

„Cunoaşte-ţi duşmanul" – era moto-ul lui Artemis, aşa că s-a afundat în studiul acestui popor pînă cînd a putut alcătui o uriaşă bază de date cu însuşirile lor. Dar aceasta nu era de ajuns. Aşa că Artemis a dat un anunţ pe internet: „Om de afaceri irlandez, plătesc o sumă considerabilă în dolari americani pentru întrevedere cu un elf, zînă, spiriduş". Răspunsurile i-au fost în mare parte nefolositoare, însă cel din oraşul Ho Şi Min a dat rezultatele aşteptate.

Artemis era, probabil, singura persoană în viaţă care putea profita din plin de recenta sa achiziţie. El îşi păstrase încă credinţa copilărească în magie, care era temperată doar de dorinţa specifică a unui adult de a o exploata. Dacă cineva era în stare să le lase pe zîne fără aurul lor magic, acesta era Artemis Fowl al II-lea.

Au ajuns la reşedinţa Fowl spre dimineaţă. Artemis era nerăbdător să-şi deschidă documentul din

computerul lui, dar a decis ca, mai întîi, să treacă pe la mama sa.

Angeline Fowl era ţintuită la pat; asta s-a întîmplat de cînd soţul ei dispăruse. „Probleme cu nervii", îi spuseseră doctorii. Nu aveau ce să-i prescrie în afară de odihnă şi somnifere. Asta se petrecuse cu aproape un an în urmă.

Sora mai mică a lui Butler, Juliet, stătea la baza scărilor. Privirea ei fixă mai avea puţin şi făcea o gaură în perete. Nici măcar rimelul strălucitor nu-i îndulcea expresia. Artemis mai văzuse acea privire o dată, înainte ca Juliet să-l lovească pe un băiat obraznic care livra pizza la domiciliu. L-a surprins cu o mişcare de luptă. Ceea ce era un lucru neobişnuit pentru o adolescentă. Dar, de fapt, şi ea făcea parte din familia Butler.

– S-a întîmplat ceva, Juliet?

– Din vina mea, zise Artemis, ridicîndu-se în grabă. Se pare că n-am acoperit bine geamul cu draperiile. Doamna Fowl n-a putut să doarmă.

– Hm, a murmurat Artemis şi urcă încet treptele de stejar.

Starea mamei lui îl îngrijora. Nu mai văzuse lumina zilei de multă vreme. Pe de altă parte, dacă printr-o minune şi-ar fi revenit brusc şi ar fi ieşit însănătoşită din camera ei, acest lucru ar fi însemnat sfîrşitul libertăţii lui Artemis. Înapoi la şcoală, băiete, gata cu activităţile ilicite!

A ciocănit uşor la uşile duble, arcuite:

– Mamă? Eşti trează?

S-a auzit ceva spărgîndu-se de cealaltă parte a uşii. Părea să fi fost ceva de valoare.

– Sigur că sînt trează. Cum să dorm în lumina asta orbitoare?

Artemis s-a hotărît să intre. Un pat antic arunca umbre spiralate în întuneric şi o rază palidă de lumină pătrundea printre draperiile de catifea. Angeline Fowl era aşezată pe pat cu spatele îndoit; mîinile şi picioarele palide îi străluceau în întuneric:

– Artemis, dragule, unde ai fost?

Artemis a răsuflat uşurat. Îl recunoscuse şi ăsta era semn bun.

– Într-o excursie cu şcoala, mamă. La schi în Austria.

– Aa, la schi. Ce dor îmi e să schiez! Poate atunci cînd se întoarce tatăl tău.

Artemis simţi un nod în gît şi acest lucru nu i se întîmpla prea des.

– Da, poate cînd se întoarce tata.

– Dragule, poţi să tragi mizerabilele alea de draperii, te rog! Lumina asta e de-a dreptul insuportabilă.

– Sigur, mamă.

Artemis a bîjbîit prin camera întunecată, avînd grijă să nu se lovească de cuferele împrăştiate prin cameră. În cele din urmă, a prins draperia de catifea. Pentru o clipă s-a gîndit să le dea de tot la

o parte, dar, apoi, a suspinat şi a astupat golul dintre ele.

– Mulţumesc, dragă. Apropo, trebuie să o dăm afară pe cameristă. Nu e bună de nimic.

Artemis nu a spus nimic. Juliet fusese o angajată deosebit de loială şi de muncitoare a familiei, în ultimii trei ani. Era cazul să se folosească de mintea rătăcită a mamei lui.

– Ai dreptate, mamă, spune el. Mă gîndeam de ceva timp să fac asta. Butler are o soră care cred că ar fi perfectă pentru slujba asta. Cred că ţi-am vorbit despre ea. Juliet?

Angeline s-a încruntat.

– Juliet? Da, numele îmi pare cunoscut. Oricine ar fi mai bună decît toanta asta pe care o avem acum. Cînd poate să înceapă?

– Chiar acum. Îi spun lui Butler să o aducă din sufragerie.

– Eşti un băiat bun, Artemis! Vino să o îmbrăţişezi pe mama!

Artemis s-a apropiat de faldurile întunecate ale rochiei mamei. Mirosea a parfum, asemenea petalelor de flori în apă. Dar braţele ei erau reci şi slăbite.

– Of, dragule, îi zise ea în şoaptă. Sunetul vocii ei îl înfioră pe Artemis. Aud tot felul de sunete. Noaptea. Se tîrăsc pe perne şi intră în urechile mele.

Artemis a simţit din nou un nod în gît:

– Poate că ar fi bine să tragem draperiile, să intre lumina, mamă!

– Nu, a suspinat ea, dîndu-i drumul din îmbrăţişare. Nu, pentru că atunci i-aş şi vedea.

– Mamă, te rog!

Degeaba. Angeline nu mai era acolo. S-a strecurat în colţul cel mai îndepărtat al patului, îşi trase pătura pînă sub bărbie.

– Trimite-o pe fata cea nouă.

– Da, mamă.

– Să-mi aducă felii de castravete şi apă.

– Da, mamă.

Angeline l-a privit ţintă cu ochii ei pătrunzători:

– Şi nu îmi mai spune mamă. Nu ştiu cine eşti, dar cu siguranţă nu eşti micul meu Arty.

Artemis a clipit, reţinîndu-şi sub pleoape cîteva lacrimi rebele.

– Desigur. Îmi pare rău, ma... , îmi pare rău!

– Hmm. Dacă te mai întorci aici, o să-l rog pe soţul meu să se ocupe de tine. E un om important, să ştii!

– Foarte bine, doamnă Fowl. E ultima dată cînd mă mai vedeţi.

– Ar fi bine să fie aşa.

Angeline a îngheţat brusc.

– Îi auzi?

Artemis a clătinat din cap:

– Nu, nu aud nimic.

– Vin să mă ia. Sînt peste tot.

Angeline s-a ascuns sub pături, căutînd adăpost. Artemis încă îi mai auzea suspinele de frică, în timp ce cobora treptele de marmură.

Cartea se dovedea a fi mai încăpăţînată decît preconizase Artemis. Părea că i se împotriveşte. Nici unul din programele pe care le utiliza nu îi dădea vreun rezultat.

Artemis a făcut copii după fiecare pagină şi şi-a tapetat cu ele pereţii biroului lui. Cîteodată era mai bine să vadă lucrurile puse pe hîrtie. Textul era diferit de tot ce văzuse el vreodată, şi totuşi, într-un mod ciudat, îi părea cunoscut. Erau, evident, simboluri amestecate cu o limbă a cărei scriere avea la bază litere. Textul se întindea pe pagini fără să se ţină cont de vreo ordine aparentă.

Avea nevoie pentru programul său de un punct de referinţă, de un element central în jurul căruia să construiască un sistem. A separat fiecare caracter şi a început să-l compare cu texte scrise în engleză, chineză, greacă, arabă, chirilică şi chiar ogham. N-a găsit nimic.

Iritat şi frustrat, Artemis şi-a vărsat nervii pe Juliet cînd aceasta l-a întrerupt ca să-i aducă sandvişuri, după care s-a întors la simbolurile lui. Pictograma

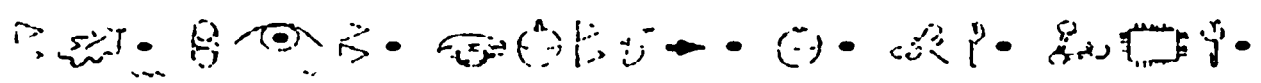

cea mai des întîlnită era o imagine mică, masculină. A presupus el că este masculină, deşi, datorită cunoştinţelor lui limitate de anatomie a elfilor, s-a gîndit că ar putea fi şi feminină. Deodată i-a venit o idee: a deschis un fişier cu limbi arhaice în programul lui Power Translator şi a selectat limba egipteană.

În sfîrşit! Dăduse lovitura! Simbolul semăna foarte mult cu figura zeului Anubis, reprezentată în hieroglifele din interiorul piramidei lui Tutankamon. Acest lucru se potrivea cu indiciile deja descoperite de el. Primele povestiri omeneşti care au fost scrise erau despre zîne şi elfi, ceea ce sugera că civilizaţia acestora a precedat-o pe cea a oamenilor. Se părea că egiptenii ar fi adaptat nişte texte deja existente în acel moment, pentru a se potrivi nevoilor lor.

Mai erau şi alte asemănări. Însă diferenţele erau suficient de mari ca să fie trecute cu vederea de programul computerului. Această treabă trebuia făcută manual. Fiecare simbol gnomic trebuia mărit, printat şi comparat cu hieroglifele.

Artemis simţea cum i se zbate inima în piept din cauza emoţiei. Aproape fiecare pictogramă avea un corespondent hieroglific. Majoritatea erau universale, ca, de exemplu, soarele sau păsările. Dar unele păreau exclusiv supranaturale şi trebuiau adaptate. Simbolul lui Anubis, de exemplu, nu ar fi avut nici un sens ca zeu-cîine, aşa că Artemis

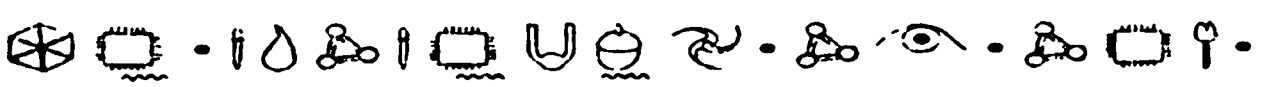

l-a modificat în aşa fel încît să-l simbolizeze pe regele elfilor.

Înainte de miezul nopţii, Artemis introdusese deja cu succes toate datele în computerul Macintosh. Tot ce mai avea de făcut acum era să apese „Decodează". A apăsat pe buton. Ceea ce a apărut era un lung şi complicat text care nu avea nici un sens.

Un copil normal ar fi renunţat de mult să caute. Un adult obişnuit probabil ar fi izbit tastatura. Dar nu şi Artemis. Această carte îl punea la încercare, se gîndea el, şi nu avea de gînd să o lase să cîştige.

Literele erau corecte. Era sigur de asta. Doar ordinea lor era greşită. Se frecă la ochi ca să alunge somnul şi privi cu atenţie la pagină. Fiecare segment era delimitat de o bară. Aceasta ar putea reprezenta paragrafe sau capitole, care însă nu trebuiau citite aşa cum se făcea de obicei: de la stînga la dreapta şi de sus în jos.

Artemis a început să experimenteze. A încercat cititul de la dreapta la stînga, ca în limba arabă sau în coloane, ca în chineză. Nimic nu mergea. A observat, apoi că fiecare pagină avea ceva în comun: o secţiune centrală. Celelalte pictograme erau aşezate în jurul acelui pivot. Aşadar poate că exista un punct central de unde trebuia început. Dar încotro să se îndrepte de acolo? Artemis a cercetat paginile, căutînd un alt factor comun. Cîteva minute mai tîrziu, îl găsise. Pe

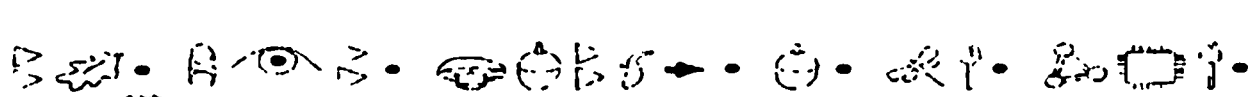

fiecare pagină se afla o mică săgeată în colţul unei secţiuni. Putea această săgeată să indice direcţia? Într-acolo? Aşadar, teoretic ar fi trebuit să înceapă din mijloc şi să urmeze săgeata, citind în spirale.

Programul computerului nu era făcut pentru aşa ceva, aşa că Artemis s-a hotărît să improvizeze. Cu un cuţit meseriaş şi cu o riglă, a tăiat prima pagină în fîşii, pe care le-a reasamblat apoi în stilul tradiţional al limbilor vest-europene de la stînga la dreapta, în linii paralele. A scanat încă o dată paginile, apoi le-a reintrodus în programul modificat de traducere automată în limba egipteană.

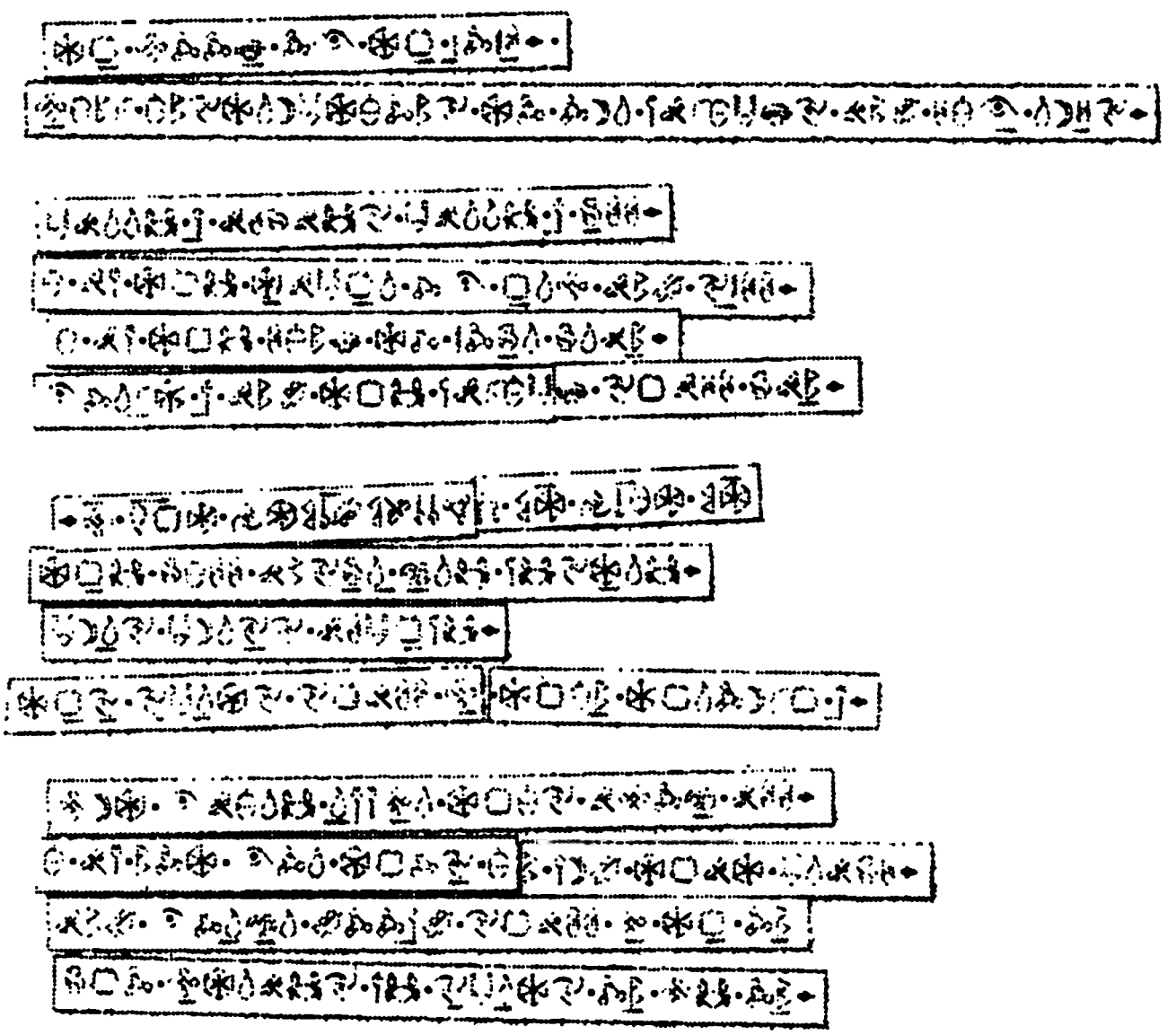

Computerul huruia şi turuia, transpunînd toată informaţia în sistemul binar. S-a oprit de cîteva ori ca să ceară confirmarea vreunui caracter sau simbol. Acest lucru se întîmpla din ce în ce mai rar pe măsură ce maşina învăţa noul limbaj. În cele din urmă, două cuvinte au apărut pe ecran: „Fişier decodat".

Cu degetele tremurînd de emoţie, dar şi de oboseală, Artemis a apăsat pe butonul „listează". Din imprimanta laser a ieşit o singură pagină. De data aceasta, era în engleză. Sigur, erau şi greşeli, era nevoie de mici ajustări, dar era perfect lizibilă şi, în primul rînd, perfect comprehensibilă.

Conştient de faptul că el era, probabil, primul om, după mii de ani, care reuşise să decodeze cuvintele magice, Artemis a aprins veioza de pe birou şi a început să citească:

Cartea Poporului

Instrucţiuni în legătură cu magia şi cu legile noastre:

Poartă-mă întotdeauna cu tine, poartă-mă bine.
Eu sînt cea care te învaţă despre ierburi şi vrăji,
Eu sînt legătura ta cu Puterea Secretă.
Dacă mă uiţi, magia îţi va dispărea.

De zece ori, zece porunci există,
Iar ele îți dezleagă orice taină.
Leacuri, blesteme, alchimie —
Secretele toate-ale tale vor fi, prin mine.

Dar, zînă, să ții minte mai presus de orice:
Eu nu-s pentru aceia care se tîrăsc în tină,
Și blestemat va fi cel care va trăda din taine
O fărîmă.

Artemis simțea cum sîngele îi zvîcnește în urechi, erau la mîna lui, ca furnicile sub picioare. Fiecare secret al lor va fi descoperit cu ajutorul tehnologiei. Deodată, s-a simțit frînt de oboseală și s-a afundat în fotoliu. Mai erau atîtea de făcut. Patruzeci și trei de pagini trebuiau traduse, pentru început.

A apăsat pe butonul interfonului care-l conecta la difuzoarele instalate prin toată casa.

– Butler, ia-o pe Juliet și urcați pînă aici. Am nevoie să mă ajutați la niște puzzle-uri.

Poate că în acest moment ar trebui să aflați cîte ceva din istoria familiei.

Cei din familia Fowl erau, într-adevăr, infractori arhicunoscuți. De generații, aceștia luptau de partea cealaltă a legii, adunînd însă destui bani ca să fie din

nou în legitimitate. Desigur, se plictiseau de legitimitate şi se întorceau de fiecare dată la infracţiuni.

Artemis I, tatăl personajului nostru, pusese averea familiei în pericol. După căderea comunismului în Rusia, Artemis senior hotărîse să investească o mare parte din averea familiei Fowl pentru a întemeia noi căi de navigaţie pe vastul continent. „Noii consumatori", se gîndea el, „o să avem nevoie de noi bunuri de consum". Mafiei ruseşti, însă, nu i-a plăcut faptul că un vest-european pătrundea pe teritoriul lor, acaparîndu-le piaţa, aşa că i-au trimis un mesaj. Acesta a venit în forma unei rachete Stinger furate, ţintită în direcţia vasului Fowl Star, care tocmai trecuse de Murmansk. Artemis senior se afla la bordul navei împreună cu unchiul lui Butler şi cu 250 000 de cutii de Coca-Cola. A fost o explozie de mai mare dragul.

Familia nu a rămas pe drumuri, nici pe-aproape măcar. Îşi pierduseră însă statutul de miliardari. Artemis al II-lea a jurat să recupereze averea familiei. Şi avea de gînd să o facă în stilul lui unic.

Odată cartea tălmăcită, Artemis putea începe să-şi facă planuri serioase. Ştia deja care este scopul lui, acum plănuia cum să-l şi atingă.

Obiectivul era, desigur, aurul. Achiziţionarea de cît mai mult aur. Părea că Poporul ţinea la preţiosul

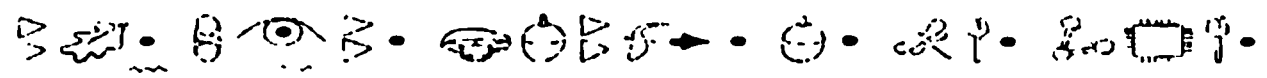

metal, aproape tot atît de mult ca şi oamenii. Fiecare zînă îşi avea ascunzişul ei, dar nu pentru multă vreme, dacă Artemis reuşea ceea ce îşi propusese. Cel puţin unul dintre popoarele de elfi urma să rămînă cu vistieria goală după ce avea să-şi pună planul în aplicare.

După optsprezece ore de somn adînc şi un mic dejun frugal, Artemis a urcat în biroul pe care îl moştenise de la tatăl său. Încăperea era destul de tradiţională – mobilier din stejar închis la culoare şi rafturi pînă în tavan – însă Artemis o burduşise cu tehnologie de ultimă oră. O serie de computere legate în reţea bîzîiau de prin toate colţurile camerei. Pe unul dintre ele era deschis site-ul canalului de ştiri CNN. Un proiector de ultimă generaţie reflecta în imagini supradimensionale, pe peretele din spate al camerei, ştirile de ultimă oră.

Butler era deja acolo, punînd harddiscurile la treabă.

– Închide-le pe toate, în afară de Carte! Am nevoie de linişte pentru treaba asta!

Valetul a început să închidă calculatoarele. Site-ul CNN era pornit de aproape un an. Artemis era convins că de acolo va auzi ştiri în legătură cu operaţiunile de salvare ale tatălui lui. Faptul că îl închidea însemna că, în sfîrşit, a renunţat să mai aştepte.

– Pe toate?

Artemis a aruncat o privire spre peretele din spate:

– Da, a spus el în cele din urmă. Pe toate.

Butler şi-a permis să-l bată cu palma pe umăr pe şeful său, înainte de a se întoarce la treabă. Artemis şi-a trosnit degetele. Era timpul să se apuce de ce ştia el să facă mai bine – să plănuiască comploturi mîrşave.

CAPITOLUL 3

Holly

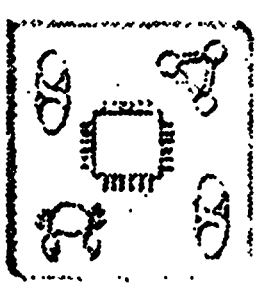

Holly Short stătea întinsă în pat. Era nervoasă, dar fără să se manifeste în vreun fel. Nimic neobişnuit. Elfii, în general, nu erau recunoscuţi pentru buna lor dispoziţie. Holly însă era într-o stare foarte proastă, chiar şi pentru o zînă. Tehnic, ea era un elf, zînă fiind termenul generic. Era şi spiriduş, dar aceasta era doar o meserie.

Poate că o descriere ar fi mai de-ajutor decît un discurs asupra genealogiei zînelor. Holly Short avea pielea brună, părul roşcat-castaniu şi ochii căprui. Nasul ei era ascuţit, iar buzele îi erau pline, de o frumuseţe aparte, ai fi zis că e o descendentă de-a lui Cupidon. Mama ei era un elf european, era temperamentală şi avea o siluetă mlădioasă. Holly avea, de asemenea, un trup subţire cu degete firave şi ascuţite, perfecte pentru a mînui un baston. Urechile ei erau,

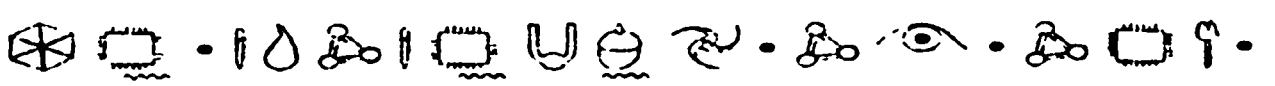

desigur, ascuţite. La înălţimea ei de un metru, Holly era cu doar un centimetru mai scundă decît majoritatea zînelor, dar chiar şi un singur centimetru înseamnă mult cînd nu eşti foarte înalt.

Comandantul Root era cauza supărării lui Holly. Root avusese ceva împotriva ei de la bun început. Comandantul era nemulţumit de faptul că prima femeie ofiţer din istoria Reconului fusese repartizată în brigada lui. Recon (Brigada de Recunoaştere) era cunoscut ca un loc deosebit de periculos, cu o rată a mortalităţii ridicată, iar Root nu considera că este un loc potrivit pentru o fetişcană. Dar el nu avea decît să se obişnuiască, pentru că Holly nu avea de gînd să renunţe nici din cauza lui, nici din a altcuiva.

O altă cauză a nervozităţii lui Holly, deşi aceasta nu ar fi recunoscut-o, era ritualul. Avusese de gînd să-l facă de vreo cîteva luni, dar niciodată nu găsi timpul potrivit. Iar dacă Root ar fi aflat că îi slăbeşte puterea magiei, ar fi transferat-o, cu siguranţă, la Trafic.

Holly s-a rostogolit de pe salteaua ei şi s-a îndreptat împleticindu-se spre baie. Unul din avantajele pe care le avea faptul că trăia aproape de miezul pămîntului: apa era întotdeauna fierbinte. Desigur, nu era nici un pic de lumină naturală, dar acesta era micul preţ pe care îl plătea pentru intimitatea pe care o avea. Sub pămînt. Ultima zonă în care nu

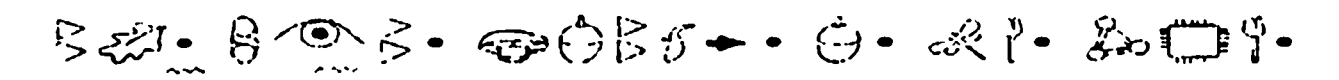

ajunseseră oamenii. Nu era ceva mai plăcut decît să vii acasă după o zi de muncă, să îţi dezactivezi scutul de protecţie şi să te scufunzi într-o băltoacă plină de mîzgă ce bolborosea. Fericire.

Zîna s-a îmbrăcat, trăgîndu-şi pînă sub bărbie fermoarul costumului verzui, şi şi-a pus cascheta. Uniformele de spiriduşi erau elegante în acele vremuri, nu ca acele costume demodate pe care Forţele de Ordine trebuiau să le poarte. Pantofi încovoiaţi şi pantaloni bufanţi! Să fim serioşi! Nu e de mirare că spiriduşii erau nişte personaje atît de caraghioase în folclorul omenesc. Şi totuşi, poate că este mai bine aşa. Dacă Noroioşii ar fi ştiut că termenul de spiriduş provine de la o ramură de elită a Poliţiei Elementelor Subpămîntene, probabil că ar fi încercat să le încurce socotelile. E mai bine să stai ascuns şi să-i laşi pe oameni cu părerile lor preconcepute.

Luna răsărea deja la suprafaţă, nu era timp pentru micul dejun. Holly a înşfăcat un suc din frigider, pe care l-a băut în drumul ei prin tunele. Ca de obicei, era haos pe artera principală. Spiriduşii zburători blocau tunelul, ca pietrele care cad într-o sticlă. Gnomii îşi aveau şi ei contribuţia la învălmăşeală, mergînd legănat, ocupînd două benzi cu fundurile lor mari. Broaştele rîioase infestau fiecare petec de umezeală, înjurînd ca birjarii. Acea specie a început ca o glumă,

dar pînă la urmă s-a multiplicat ca o molimă. Au scăpat de sub control.

Holly se lupta cu mulţimea pentru a ajunge la postul de poliţie. Erau deja neînţelegeri în faţa clădirii Spud's Spud Emporium. Caporalul Newt încerca să aplaneze conflictul. Mult succes din partea ei! Era un coşmar. Cel puţin Holly avea ocazia să lucreze la suprafaţă.

Postul de poliţie era plin de protestatari. Începuse din nou războiul dintre goblini şi pitici şi, în fiecare dimineaţă, hoarde de părinţi furioşi cereau să le fie eliberate odraslele nevinovate. „Hm", îşi zicea Holly în gînd, „dacă exista, într-adevăr, un goblin nevinovat, ea încă nu l-am întîlnit". Celulele erau pline de goblini care urlau incantaţii în grup şi aruncau mingii de foc unii spre alţii.

Holly îşi făcea loc cu coatele prin mulţime:

– La o parte! striga ea. Poliţia!

Se adunaseră în jurul ei ca muştele:

– Grumpo al meu e nevinovat!

– Ăsta e un abuz al poliţiei!

– Doamnă ofiţer, puteţi să-i duceţi micuţului meu păturica? Nu poate dormi fără păturica lui!

Holly şi-a tras casca cu vizor peste ochi şi îi ignora. Odată uniforma impunea respect, dar acele vremuri au apus. Acum, uniforma era o ţintă.

„Scuzaţi-mă, mi-am pierdut borcanul cu negi."

„Scuză-mă, tinere elf, pisica mea s-a urcat pe o stalactită."

Sau:

„Dacă aveţi o clipă liberă, domnule căpitan, îmi puteţi spune cum să ajung la Fîntîna Tinereţii?"

Holly s-a scuturat, enervată. Turişti. Avea şi ea propriile necazuri. Mai multe decît credea ea, după cum avea să afle în curînd.

În holul de la intrarea în clădirea poliţiei, un pitic cleptoman opera buzunarele tuturor celor care aşteptau acolo, inclusiv pe ale ofiţerului de care era legat cu cătuşe. Holly l-a atins cu bastonul electric. Şocul electric i-a ars pantalonii din piele la spate.

– Ce faci aici, Mulch?

Mulch a început să-i explice, obiectele furate căzîndu-i din mîneci:

– Doamnă ofiţer Short, spuse el cu o voce plîngăreaţă şi cu o expresie plină de regret, nu mă pot abţine, aşa sînt eu!

– Ştiu, Mulch. Iar noi o să te aruncăm într-o celulă pentru cîteva secole. Aşa sîntem noi! Nu ne putem abţine.

I-a făcut apoi cu ochiul ofiţerului care îl arestase pe pitic.

– E bine de ştiut că eşti tot timpul pe fază.

Elful s-a înroşit şi s-a aplecat să-şi ridice portofelul şi insigna.

Holly s-a strecurat pe lîngă biroul lui Root, sperînd că va ajunge la cabina ei înainte ca...

– SHORT! VINO-NCOACE!

Holly a oftat. Ei, bine. Iar începe.

Şi-a pus cascheta sub braţ şi şi-a netezit cutele de pe uniformă înainte de a intra în biroul comandantului Root.

Faţa acestuia era roşie de furie. Aceasta era, mai mult sau mai puţin, starea lui generală, de unde i se trăgea şi porecla „Beetroot“ (Sfeclă). La birou se făceau pariuri despre cît timp mai avea pînă urma să-i explodeze inima. Cel mai probabil, se spunea, o jumătate de secol.

Comandantul arătă spre ceasul lunar de la încheietura mîinii:

– Ei, bine? întreabă el. Ce oră e asta?

Holly a simţit cum începe şi ea să roşească. Nu întîrziase decît un minut. Mai erau destui ofiţeri în acest schimb care nici nu se prezentaseră încă. Dar Root o persecuta întotdeauna pe ea.

– Tunelul, murmură ea patetic. Patru benzi erau blocate.

– Nu mă insulta cu scuzele tale! a urlat comandantul. Ştii bine cum e în centrul oraşului! Scoală-te cu cîteva minute mai devreme!

Aşa era. Ea ştia bine cum era în centrul oraşului Haven. Holly Short era un elf de oraş. Născută şi

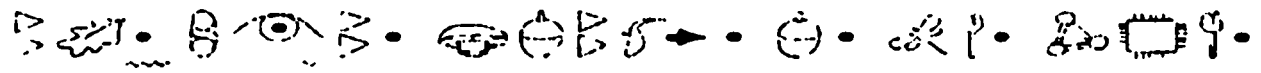

crescută acolo. De cînd oamenii începuseră să sape după minerale, tot mai mulţi elfi au părăsit posturile apropiate de suprafaţă şi s-au mutat la adîncime, în Haven City, unde se simţeau mai în siguranţă. Metropola era supraaglomerată, iar serviciile nu făceau faţă. Acum se făceau presiuni pentru a li se permite automobiliştilor să treacă prin centru, rezervat numai pentru pietoni. Ca şi cum centrul nu era deja un loc urît mirositor, cu toţi gnomii de la ţară învîrtindu-se pe acolo.

Root avea dreptate. Ar fi trebuit să se trezească mai devreme. Dar nu avea de gînd să o facă. Decît dacă ar fi fost obligaţi şi ceilalţi să se trezească mai devreme.

– Ştiu ce gîndeşti, zise Root. De ce mă iau de tine în fiecare zi. De ce nu le zic nimic şi celorlalţi leneşi.

Holly nu a spus nimic, dar pe faţa ei se citea „Aşa e!".

– Îţi spun eu de ce. Să-ţi spun?

Holly şi-a asumat riscul de a da afirmativ din cap:

– E din cauză că eşti fată.

Holly îşi strîngea pumnii. Ştia ea!

– Dar motivele nu sînt cele pe care le crezi tu, a continuat el. Eşti prima fată din Recon. N-a mai fost niciodată vreo fată. Tu eşti mereu supusă unui test. Eşti o deschizătoare de drumuri. Un milion de elfi îţi urmăresc fiecare mişcare. S-au pus multe speranţe în tine, dar sînt şi multe prejudecăţi împotriva ta. Viitorul Forţelor de Ordine e în mîna ta. Dar, deocamdată, se pare că atîrnă prea greu.

Holly clipea destul de des. Comandantul nu îi mai spusese niciodată aşa ceva. Tot ce îi spunea de obicei era: „Aranjează-ţi cascheta! Stai drept!" şi aşa mai departe.

– Trebuie să faci tot ce-ţi stă în putinţă, Short. Şi asta înseamnă că trebuie să poţi mai mult decît toţi ceilalţi. Root a oftat, în timp ce se lăsa tot mai greu în scaun. Nu ştiu ce să-ţi zic, Holly. De la evenimentele din Hamburg...

Holly a făcut o grimasă. Povestea cu Hamburgul a fost un dezastru. Un om din subordinea ei scăpase la suprafaţă şi încercase să negocieze cu Noroioşii ca să obţină azil politic. Root a trebuit să oprească timpul, să cheme Echipa de Recuperare şi să opereze patru ştergeri de memorie. Poliţia a pierdut mult timp atunci. Totul era din vina ei.

Comandantul a luat un formular de pe birou:

– Nu merge. M-am hotărît. Te mut la Trafic şi o chem pe caporal Frond în locul tău.

– Frond? a explodat Holly. E o uşuratică. O aeriană. Nu puteţi să-i daţi ei testul!

Faţa lui Root s-a înroşit şi mai mult:

– Pot, şi aşa o să şi fac. De ce nu? Tu nu ai dat niciodată tot ce poţi. Ori poate tot ce poţi nu e destul. Îmi pare rău, Short, ai avut o şansă...

Comandantul s-a întors la hîrtiile lui. Şedinţa se terminase. Holly încremenise. Ratase totul. Fusese, probabil, cea mai bună oportunitate pe care o primise

vreodată în cariera ei şi tocmai o ratase. Doar o greşeală şi viitorul ei era acum istorie. Nu era drept. Holly s-a simţit cuprinsă de o furie cum nu mai fusese niciodată pînă atunci, dar pe care şi-o controla. Nu era momentul să-şi piardă cumpătul.

– Domnule comandant, eu cred că merit şi o a doua şansă.

Root nici nu şi-a ridicat privirea din hîrtiile lui:

– Şi de ce crezi asta?

Holly a tras adînc aer în piept:

– Din cauza dosarului meu, domnule. Este impecabil, cu excepţia cazului Hamburg. Zece misiuni încununate de succes, nici măcar o singură ştergere de memorie sau stopare a timpului, cu excepţia...

– Cazului Hamburg, a completat-o Root.

Holly s-a gîndit să-şi asume riscul.

– Dacă aş fi fost bărbat, domnule – unul dintre elfii preţioşi dumneavoastră – nici nu am fi avut această discuţie acum.

Root a ridicat o privire pătrunzătoare:

– Stai puţin, căpitane Short...

A fost întrerupt de unul dintre telefoanele de pe biroul lui. Apoi de încă unul şi încă unul. Un ecran uriaş s-a aprins pe peretele din spatele lui. Root a lovit butonul difuzorului, punîndu-i în conferinţă pe toţi cei care îl sunaseră.

– Da?

– Avem un fugar.

Root a clătinat din cap.

– Se vede ceva pe telescoape?

Telescoapele erau nişte dispozitive secrete care urmăreau sateliţii de comunicaţie americani.

– Da, a spus persoana de la telefonul numărul doi. Avem un semnal puternic din Europa. Sudul Italiei. Fără scut de protecţie.

Root fierbea de mînie. Unul dintre ei umblînd fără scut de protecţie putea fi văzut de ochii omeneşti. Nu ar fi fost aşa de grav dacă ar fi fost un humanoid.

– Identificare?

– Nu avem veşti bune, comandante, a spus cel de la telefonul numărul trei. Avem de-a face cu un trol.

Root s-a frecat la ochi. De ce se întîmplau lucrurile acestea tocmai în tura lui? Holly îi înţelegea frustrarea. Trolii erau cele mai răutăcioase creaturi din adîncul tunelului. Se plimbau prin labirint pîndind tot ce le ieşea în cale. În creierele lor nu era loc pentru reguli şi restricţii. Cîteodată, cîte unul se strecura pe ţeava unui ascensor sub presiune. De obicei, jetul de aer concentrat îl prăjea, dar uneori mai supravieţuia vreunul şi era aruncat la suprafaţă. Înnebuniţi de durere şi chiar de cea mai mică rază de lumină, aceştia porneau să distrugă tot ce le ieşea în cale.

Root şi-a scuturat capul cu mişcări rapide, încercînd să-şi revină:

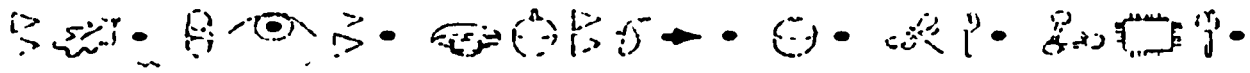

– Bine, căpitan Short, se pare că ţi se mai acordă o şansă. Eşti în plină formă, să înţeleg?

– Da, domnule comandant, l-a minţit Holly, ştiind că Root ar fi suspendat-o imediat dacă ar fi ştiut că neglijase ritualul.

– Bine. Atunci înregistrează-te în drum spre ieşire şi îndreaptă-te spre ţintă.

Holly a aruncat o privire spre ecranul de pe perete. Telescoapele transmiteau imagini de înaltă rezoluţie dintr-un oraş italian fortificat. Un punct roşu se deplasa repede prin teritoriu către populaţia umană.

– Fă o evaluare completă a situaţiei şi întoarce-te la bază! Nu încerca să-l capturezi! S-a înţeles?

– Da, domnule.

– Am pierdut şase soldaţi în lupta cu trolii, pătrarul[1] trecut. Lupta s-a desfăşurat sub pământ, pe un teritoriu bine cunoscut.

– Înţeleg, domnule.

Root a strîns din buze, părînd că se îndoieşte.

– Înţelegi, Short? Chiar înţelegi?

– Cred că da, domnule.

– Ai văzut vreodată cum arată un trup sfîrtecat de troli?

– Nu, domnule, nu de aproape.

---

[1] Patrar – un sfert de lună; perioadă de timp măsurată după fazele lunii (n.tr.).

– Bine. Sper să nu ai acum ocazia.

– Am înţeles, domnule.

Root se uită la ea şi îi spuse:

– Nu ştiu de ce, căpitane Short, dar de fiecare dată cînd eşti de acord cu mine devin extrem de îngrijorat.

Root avea şi motive să fie îngrijorat. Dacă ar fi ştiut el cum avea să se sfîrşească această misiune, şi-ar fi dat demisia acolo, pe loc. În acea seară avea să se scrie Istoria. Şi nu era una fericită, de genul descoperirii radiumului sau a primului om de pe lună. Era o istorie de genul Inchiziţiei Spaniole. Nefericită şi pentru oameni, şi pentru elfi. Pentru toţi.

Holly s-a îndreptat spre ascensoare. De obicei era vorbăreaţă, dar acum îşi ţinea gura închisă strîns, într-o expresie de determinare. O singură şansă, atîta avea. Sub nici o formă nu va permite nimănui să-i afecteze concentrarea.

Ca de obicei, cei care sperau să obţină vize de vacanţă stăteau la o coadă care se întindea pînă la colţul cu Piaţa Ascensorului, dar Holly a trecut printre ei fluturîndu-şi insigna. Un gnom certăreţ a refuzat să se mişte.

– Cum faceţi voi, cei de la Forţele de Ordine, că vă băgaţi întotdeauna în faţă? Cu ce sînteţi voi mai presus?

Holly a inspirat adînc. Trebuia să fie politicoasă, tot timpul.

– Sînt în misiune, domnule! Dacă vreţi să mă scuzaţi!

Gnomul s-a scărpinat pe fundul masiv.

– Am auzit că voi, ăştia de la poliţie, vă prefaceţi că sînteţi în misiune, doar ca să urcaţi şi să aruncaţi o privire la lună. Aşa se spune.

Holly a încercat să pară amuzată. Însă în loc de zîmbet, pe buzele ei a apărut o grimasă, de parcă tocmai ar fi muşcat dintr-o lămîie.

– Cine ţi-a spus asta e un idiot... domnule! Trupele de ordine ies la suprafaţă numai cînd e absolut necesar.

Gnomul s-a încruntat. Bineînţeles, el însuşi inventase zvonul, iar acum o suspecta pe Holly că tocmai l-a făcut idiot. Dar pînă îşi va da el seama, ea va fi trecut de mult de uşile duble.

Foaly o aştepta în birou. Foaly era un centaur paranoic, convins că agenţiile secrete ale oamenilor îi monitorizau sistemele lui de transport şi de securitate. Purta o pălărie din folie metalică ca să împiedice agenţiile oamenilor să-i citească gîndurile.

Cînd Holly a păşit printre uşile pneumatice, el a ridicat o privire aspră către ea.

– Te-a văzut cineva cînd ai intrat aici?

Holly s-a gîndit puţin:

– FBI-ul, CIA-ul, NSA, DEA, M16. Oh, şi TDC!

– TDC? întreabă Foaly, încruntîndu-se.

– Toţi din clădire, glumi Holly.

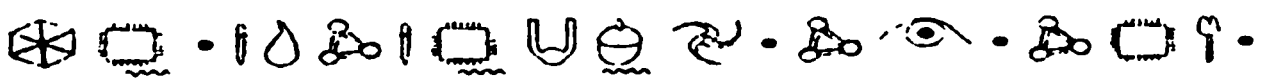

Foaly s-a ridicat de pe scaunul lui cu pivot şi a fugit spre ea.

– Foarte amuzant, Short. Să leşin de rîs, nu alta! Credeam că după cazul Hamburg ai mai pierdut din impertinenţă. În locul tău, eu m-aş concentra în primul rînd asupra misiunii.

Holly a devenit serioasă. Avea dreptate.

– Bine, Foaly. Pune-mă la curent.

Centaurul a arătat spre un ecran cu plasmă pe care se transmiteau în direct imagini de la un satelit de comunicaţie.

– Punctul roşu este trolul. Se îndreaptă către Martina Franca, un oraş fortificat, în apropiere de Brindisi. Din cîte ne-am dat seama, a ajuns cumva în canalul de ventilaţie E7. Canalul era răcit după o evacuare la suprafaţă. De-asta trolul nu e prăjit acum.

Holly a făcut o grimasă. „Ce bine!“, se gîndea ea.

– Avem noroc că ţinta noastră a găsit ceva de mîncare pe drum. A dat peste vreo cîteva vaci, la care a mestecat timp de o oră-două, şi astfel am mai cîştigat ceva timp.

– Cîteva vaci? Cît de mare e, de fapt, individul?

Foaly şi-a aranjat puţin boneta.

– E un trol taur. Adult. O sută optzeci de kilograme, cu colţi ca de mistreţ. Un mistreţ cu adevărat sălbatic.

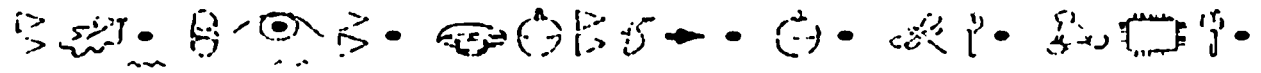

Holly a înghiţit în sec. Deodată s-a gîndit că o evaluare a situaţiei ar fi o idee mult mai bună decît o captură.

– Aşa, deci. Ce-ai să-mi dai?

Foaly s-a îndreptat spre masa pe care era echipamentul necesar pentru misiune. A ales ceva care arăta ca un ceas de mînă dreptunghiular.

– E un radio locator. Tu îl găseşti pe el, noi te găsim pe tine. Treabă de rutină.

– Cameră video?

Centaurul a instalat un mic cilindru într-o cavitate pe cascheta lui Holly.

– Transmite în direct. Are baterie nucleară. Fără limită de timp. Microfonul se activează vocal.

– Bine, spuse Holly. Root zice că ar trebui să-mi iau o armă de data asta. Pentru orice eventualitate.

– Sînt cu mult înaintea ta, spuse Foaly alegînd din grămada de arme de pe masă un pistol din platină, Neutrino 2 000. Ultimul model. Nici măcar bandele din tunel nu au aşa ceva. Poftim, trei niveluri: prăjit, ars şi carbonizat. Se încarcă şi la sursă nucleară, aşa că poţi să-l conectezi. Copilaşul ăsta va trăi cu o mie de ani mai mult decît tine.

Holly şi-a pus în toc arma uşoară ca un fulg.

– Sînt gata... cred.

Foaly rîdea pe înfundate.

– Nu cred. Nimeni nu e niciodată pregătit pentru un trol.

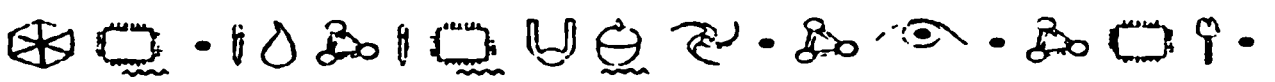

– Mulţumesc pentru votul de încredere.

– Încrederea înseamnă ignoranţă, i-a spus centaurul. Dacă te simţi prea încrezător, înseamnă că e ceva ce nu ştii.

Holly a vrut să-l contrazică, dar n-a făcut-o. Poate pentru că i se părea şi ei că are dreptate.

Ascensoarele funcţionau cu coloane de gaz pompate din adîncul pămîntului. Băieţii de la departamentul tehnic făcuseră sub conducerea lui Foaly nişte ovoide de titaniu care puteau fi purtate de curenţi. Acestea aveau fiecare motoarele lor care funcţionau independent, dar pentru o ascensiune superrapidă la suprafaţă nimic nu se compara cu o explozie gazoasă.

Foaly a condus-o dincolo de un şir lung de ascensoare, pînă la E7. Capsula era fixată în suportul său. Părea foarte fragilă pentru a zbura ca o rachetă pe un jet de magmă. Partea de dedesubt era înnegrită şi plină de urme lăsate de schije.

Centaurul a lovit-o uşor cu mîna.

– Frumuseţea asta lucrează de cincizeci de ani. E cel mai vechi model şi funcţionează încă.

Holly a înghiţit în sec. Oricum nu se simţea prea bine în ascensoare, iar acesta mai era şi piesă de muzeu.

– Cînd o să iasă din uz?

Foaly s-a scărpinat pe burta lui păroasă.

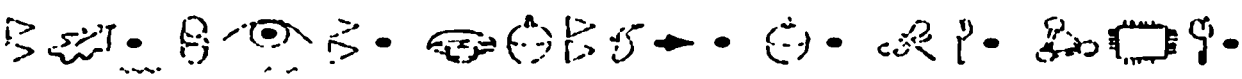

– Păi, cu fondurile pe care le avem acum, aş zice că nu va ieşi din uz decît dacă va fi un accident tragic.

Holly a dat la o parte uşa masivă, cauciucul izolator desprinzîndu-se cu un scîrţîit. Capsula nu fusese concepută să fie şi confortabilă. De-abia mai încăpea un scaun printre toate instalaţiile electronice.

– Ce e asta? l-a întrebat Holly arătînd spre o pată gri de pe tetiera scaunului.

Foaly se bîţîia agitat:

– Hmm... lichid cerebral, cred. Am avut o scurgere de presiune în timpul ultimei misiuni. Dar acum s-a reparat. Iar ofiţerul a supravieţuit. I-a mai scăzut cu cîteva puncte IQ-ul, dar trăieşte şi mai tolerează încă lichidele.

– Atunci e bine, spuse Holly făcîndu-şi loc printre o grămadă de fire.

Foaly i-a prins centurile de siguranţă, verificînd cu grijă închizătorile.

– Eşti gata?

Holly a dat din cap afirmativ.

Foaly a ciocnit cu degetele în microfonul de pe cascheta ei.

– Ţinem legătura, a spus el trăgînd uşa după el.

„Nu te gîndi la asta", îşi zicea Holly. Nu te gîndi la jetul de magmă incandescentă care va înghiţi această micuţă capsulă. Nu te gîndi că o să fii aruncată la suprafaţă cu forţa MACH 2 încercînd să-ţi întoarcă

trupul pe dos. Şi, în primul rînd, nu te gîndi la trolul înnebunit, gata să te dezmembreze cu colţii lui. Nu, nu te gîndi la nimic din toate astea..." Prea tîrziu.

Vocea lui Foaly îi răsuna în casca din urechea ei.

– Timpul este T -20 de minute. Sîntem pe un canal codat, în caz că Noroioşii au început să ne monitorizeze în subteran. Nu se ştie niciodată. Odată, o navă petrolieră din Orientul Mijlociu a interceptat o transmisie de-a noastră. Ce-a ieşit atunci...

Holly şi-a aranjat microfonul de pe caschetă.

– Concentrează-te, Foaly! Viaţa mea e în mîinile tale!

– Oh, OK! Scuză-mă! O să folosim şina ca să te lansăm pe canalul principal al lui E7. Trebuie să vină un jet de propulsie în orice moment. Asta o să te ridice o bună parte din drum. Apoi, te descurci.

Holly a clătinat din cap, înfăşurîndu-şi degetele pe cele două joystick-uri gemene.

– Toate sistemele verificate! Lansează!

Motoarele capsulei au pornit cu un fîşîit. Micuţa cabină se zguduia din toate încheieturile, zgîţîind-o înăuntru pe Holly ca pe o mărgea dintr-un borcan. De-abia îl auzea pe Foaly vorbindu-i în casca din ureche.

– Eşti pe canalul secundar acum. Pregăteşte-te să zbori, Short!

Holly a luat repede un cilindru de cauciuc de pe bord şi şi l-a fixat între dinţi. „Nu-ţi foloseşte la nimic

să ai staţie radio dacă ţi-ai înghiţit limba", se gîndea ea. A activat apoi camerele externe şi a pus imaginea pe ecran.

Se apropia uşor de intrarea în E7. Aerul tremura în lumina farului de aterizare. Canalul secundar se umpluse de scîntei albe, fierbinţi. Holly nu auzea vuietul puternic, dar şi-l putea imagina. Un vuiet ca răcnetul unui milion de troli.

Degetele ei s-au crispat pe joystick-uri. Capsula se zguduia şi încetinea la intrarea în tunel. Acesta se întindea atît în sus, cît şi dedesubt. Enorm. Nu i se vedeau marginile. Capsula părea lipsită de greutate, ca o furnică în cădere pe ţeava de evacuare.

– Aşa! glumea Foaly. Ai grijă să nu-ţi pierzi micul dejun. Montaigne russe-ul e nimic pe lîngă asta.

Holly dădea din cap. Nu putea vorbi din cauza cilindrului de cauciuc pe care îl ţinea între dinţi. Centaurul, însă, putea să o vadă pe ecranul camerei.

– *Sayonara*, draga mea, a spus Foaly, după care a apăsat pe buton.

Suportul capsulei s-a zgîlţîit şi Holly a fost lansată în abis. Stomacul i se strîngea, pe măsură ce forţa gravitaţională se făcea tot mai simţită, trăgînd-o în jos spre centrul pămîntului. Departamentul de seismologie avea un milion de puncte de observaţie aici, iar rata de prevedere a exploziilor de magmă era de 99,8%. Existau deci acele două procente!

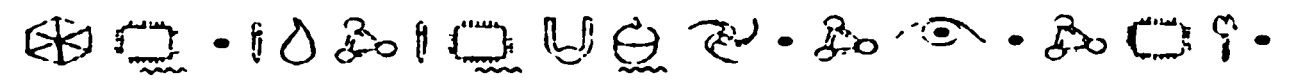

Tunelul părea că nu se mai termină. Şi, chiar atunci cînd Holly începuse să aibă încredere în acea cutie veche de metal, a simţit ceva. Acea vibraţie pe care nu avea s-o uite niciodată. A simţit că, în afara micuţei capsule, toată lumea se zdruncina din încheieturi. Acum începe!

Aripile de stabilizare, a spus ea, scoţînd sunetele pe lîngă cilindrul de cauciuc.

Poate că Foly i-a răspuns, dar ea nu-l mai auzea.

Holly nu-şi mai putea auzi nici măcar propria voce, dar putea să vadă pe monitor cum se activau aripile de stabilizare.

Explozia a prins-o ca un uragan, răsucind şi învîrtind capsula pînă cînd mecanismul de stabilizare a intrat în funcţiune. Bucăţi de rocă pe jumătate topite loveau peretele de dedesubt al capsulei, făcînd-o să se clatine spre pereţii tunelului. Holly o restabiliza din joystick-uri.

Căldura din spaţiul închis devenise de nesuportat – numai bună pentru a prăji un om. Dar plămînii elfilor erau mai rezistenţi. Acceleraţia îi trăgea trupul în jos cu mîini invizibile, întinzîndu-i carnea pe braţe şi pe faţă. Holly clipea des ca să-şi îndepărteze picăturile de sudoare de pe ochi şi se concentra pe monitor. Flăcările înghiţiseră complet vehiculul. Era vorba de nişte flăcări uriaşe. 7 grade cel puţin. Vreo 500 de metri în diametru. Magma vărgată, portocalie se

răsucea şi sfîrîia în jurul ei, căutînd un punct slab în învelişul de metal.

Capsula gemea şi se plîngea, cu şuruburile vechi de cincizeci de ani ce ameninţau să cedeze. Holly a dat repede din cap. Primul lucru pe care avea de gînd să-l facă la întoarcere era să-i tragă lui Foaly un şut în fund. Se simţea ca o nucă între molarii unui gnom. Fără scăpare.

Un panou curbat s-a îndoit ca şi cum ar fi fost lovit de pumnul unui uriaş. Beculeţul care indica presiunea a început să pîlpîie. Holly îşi simţea capul presat. Ochii ar fi ieşit primii. Ar fi căzut ca nişte fructe coapte.

A verificat parametrii. Mai avea douăzeci de secunde pînă să depăşească flăcările şi să urce pe curenţii de aer. Acele douăzeci de secunde i s-au părut un secol. Holly şi-a închis vizorul caschetei ca să-şi protejeze ochii în timp ce trecea prin ultimul baraj de roci.

Şi deodată, linişte, capsula zbura pe spirale de aer mult mai blînde decît jetul de pînă atunci. Holly a adăugat propulsoarele proprii la forţa de ridicare. Nu avea timp de pierdut plutind pe coloana de aer.

Deasupra ei, un cerc luminos marca zona de oprire. Holly a întors vehiculul în poziţie orizontală, direcţionîndu-l spre semnalele luminoase. Era o treabă delicată. Mulţi dintre piloţii Reconului ajunseseră pînă aici, dar rataseră ancorarea, pierzînd timp preţios.

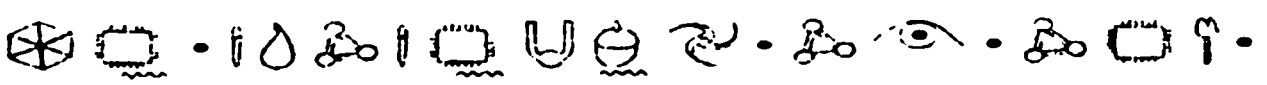

Nu şi Holly. Era inegalabilă la această manevră. Prima din Academie.

A activat din nou propulsoarele, parcurgînd ultima sută de metri. A folosit pedalele de sub picioare şi Holly a trecut capsula prin cercul luminos şi a ancorat-o direct în suportul ei. Mecanismele de direcţie s-au dezactivat. Era în siguranţă.

Holly s-a lovit cu mîna în piept, dezlegîndu-şi centurile de siguranţă. Odată ce uşa ermetică s-a deschis, aerul dulce de suprafaţă a umplut cabina. Nimic nu se compara cu prima gură de aer, după ce ieşeai din tunele. A respirat adînc, curăţindu-şi plămînii de aerul încins din cabină. „De ce oare părăsise Poporul suprafaţa?“ se întreba ea. Cîteodată îşi dorea ca strămoşii ei să fi rămas acolo şi să se fi luptat cu Noroioşii, dar înţelegea că aceştia erau prea mulţi. Spre deosebire de elfi, care aveau doar un urmaş o dată la douăzeci de ani, Noroioşii se înmulţeau mult mai repede. Superioritatea numerică învingea pînă şi magia.

Gustînd din aerul nopţii, Holly simţea urme de poluare. Noroioşii distrugeau tot ce le ieşea în cale. Sigur, nu mai locuiau în noroi de multă vreme. Cel puţin nu în această ţară. Oh, nu! Aveau locuinţe mari, impresionante, cu camere speciale pentru fiecare lucru. Camere pentru mîncat, camere pentru dormit, chiar şi o cameră unde să te duci la toaletă! Înăuntru!

Holly s-a scuturat. Imaginează-ţi, să te duci la toaletă în propria ta casă! Dezgustător! Lucrul bun cu dusul la toaletă este că mineralele se reîntorc în pământ. Dar noroioşii se ocupau şi de asta, tratînd... materia... cu sticle pline de chimicale albastre. Dacă cineva i-ar fi spus acum 100 de ani că oamenii vor scoate partea fertilă din fertilizator, le-ar fi spus să se ducă să-şi dea nişte găuri în cap ca să-şi aerisească creierul.

Holly a scos un set de aripi din raftul lor. Erau duble, ovale, cu un motor greoi. A gemut. Aripi de libelulă! Nu putea suferi modelul acesta. Aveau motor care funcţiona cu petrol! Era mai greu decît un porc scăldat în noroi. Acum Hummingbird Z7 era mijlocul de transport de ultimă oră. Silenţios, cu baterie solară, cu care ai putea înconjura pământul de două ori mai repede decît înainte. Dar erau din nou reduceri de buget.

Locatorul de la încheietura ei a început să emită semnale. Era în raza de acţiune. Holly a ieşit din capsulă şi a păşit pe platoul de aterizare. Se afla în interiorul unei movile camuflate, cunoscut ca fort al elfilor. Într-adevăr, Poporul locuise în astfel de locuri pînă a fost forţat să se mute tot mai adînc sub pământ. Nu era prea mută tehnologie în ele. Doar cîteva monitoare externe şi un sistem de autodistrugere, în caz că platoul ar fi fost descoperit.

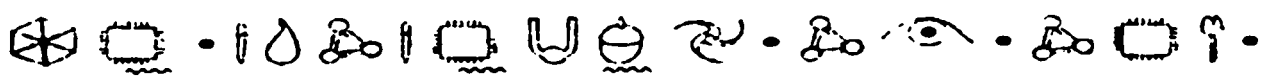

Monitoarele nu indicau nimic. Liniște. Uşile pneumatice erau uşor forţate în locul prin care ieşise trolul, în rest totul părea să funcţioneze. Holly şi-a montat aripile, gata să păşească în lumea de afară.

Noaptea, cerul din Italia era clar şi răcoros, iar aerul era impregnat cu parfum de măslini şi de viţă de vie. Greieri se auzeau dinspre firele de iarbă deasă, iar moliile fluturau din aripi în lumina stelelor. Holly nu s-a putut abţine să nu zîmbească. Merita riscul. Din plin.

Vorbind de risc... Şi-a verificat încă o dată locatorul. Semnalul era mult mai puternic acum. Trolul aproape ajunsese la intrarea în oraş. Putea să admire natura după ce-şi îndeplinea misiunea. Acum era timpul pentru acţiune.

Holly a pornit motorul aripilor, trăgînd firul de pornire de pe umărul ei. Nimic. Se înfuriase, dar nu zicea nimic. Fiecare copil răsfăţat din Haven primea cîte un Hummingbird pentru vacanţele în natură, iar ei, cei din Forţele de Ordine, aveau aripi care nu erau bune de nimic nici măcar cînd erau noi. A smucit de coardă încă o dată şi încă o dată. La a treia încercare motorul a pornit, lăsînd o dîră de fum în aerul nopţii.

– Era şi timpul, a mormăit ea, deschizînd aripile.

Aripile au fluturat uşor pînă cînd bătăile au ajuns la un ritm constant, apoi căpitanul Holly Short s-a ridicat, nu fără efort, în aerul nopţii.

Chiar şi fără locator, trolul ar fi fost uşor de urmărit. Distrusese totul în calea lui, mai ceva decît un excavator. Holly zbura pe jos, ocolind petece de ceaţă şi copaci, urmînd drumul trolului. Acesta îşi croise drum printr-o viţă de vie, transformase un zid de piatră într-un morman de moloz şi lăsase un cîine de pază tremurînd sub un gard viu. A zburat apoi pe deasupra vacilor. Nu era o privelişte frumoasă. Fără să mai intrăm în alte detalii, să zicem doar că nu mai rămăsese mai nimic în afară de coarne şi de copite.

Semnalul roşu era şi mai puternic acum. Însemna că trolul era pe-aproape. Putea să vadă oraşul de sub ea, cuibărit pe un deluşor, împrejmuit de un zid crenelat din Evul Mediu. Încă se mai vedeau lumini aprinse la majoritatea ferestrelor. „E timpul pentru un pic de magie", se gîndea ea.

O mare parte din puterile magice atribuite Poporului sînt doar închipuiri. Unele dintre ele sînt însă reale. De exemplu, puterea de a se vindeca, de a hipnotiza şi de a se feri cu un scut de ochii oamenilor. Scutul, de fapt, nu este magie. Elfii vibrează cu o aşa de înaltă frecvenţă, că nu stau niciodată într-un loc suficient de mult ca să fie văzuţi. Oamenii pot observa doar un uşor tremur în aer, dacă privesc cu atenţie, ceea ce nu se întîmplă prea des. În aceste cazuri, tremurul este atribuit de obicei evaporării. E tipic pentru Noroioşi

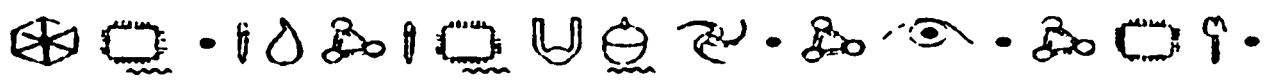

să inventeze o explicaţie complicată pentru un fenomen simplu.

Holly şi-a activat scutul. I-a fost un pic mai greu decît de obicei. Îşi dădea seama ce greu e, după broboanele de sudoare de pe frunte. „Trebuie să mă ocup de ritual", se gîndea ea. „Cu cît mai repede, cu atît mai bine".

Şirul gîndurilor i-a fost întrerupt de nişte zgomote care veneau de jos. Era o agitaţie ce nu se potrivea deloc cu zgomotele obişnuite ale nopţii. Holly şi-a aranjat rucsacul şi a zburat la faţa locului pentru a arunca o privire de aproape. Doar o privire. Şi-a amintit ca aceasta era treaba ei – să privească doar. Un ofiţer de la Recon a fost trimis sus cu vehiculul superrapid, în timp ce băieţii de la Captură urmau să călătorească confortabil cu naveta.

Se afla chiar deasupra trolului. Acesta izbea în zidul fortificat al cetăţii, care se sfărîma în bucăţi sub degetele lui puternice. Speriată, Holly a tras aer în piept. Era un monstru! Mare cît un elefant şi de zece ori mai periculos. Chiar mai rău decît atît, era speriat.

– Controlul, recepţie, spuse Holly în microfonul ei. Fugarul a fost localizat! Situaţia e critică!

La celălalt capăt al canalului de comunicare se afla chiar comandantul Root.

– Detaliază, căpitane!

Holly a îndreptat camera video spre trol:

– Fugarul este gata să pătrundă în oraş prin zid. Contactul este iminent. Care este poziţia celor de la Captură?

– Timpul estimat pentru sosire: cinci minute, cel puţin. Sîntem încă în vehicul.

Holly îşi muşca buza. „Root era şi el un vehicul?"

– E prea mult, comandante. Oraşul va exploda în nu mai mult de zece secunde... Pornesc spre ţintă.

– Negativ, Holly... căpitane Short. Nu ai acces. Rămîi pe poziţie!

– Dar, comandante...

– Nu! Nici un „dar", căpitane. Rămîi pe loc. E un ordin!

Holly îşi simţea bătăile inimii rezonîndu-i în tot corpul. Noxele de la petrol o ameţeau. Ce putea să facă? Care era decizia corectă? Să salveze vieţi sau să asculte ordinele?

Apoi trolul a pătruns prin perete şi vocea unui copil a sfîşiat noaptea.

– *Aiuto!* a strigat.

Ajutor. O invitaţie? Aproape.

– Îmi pare rău, comandante, trolul a înnebunit şi sînt copii acolo.

Îşi imagina faţa lui Root roşie de furie, în timp ce urla în microfon:

– O să-ţi pierzi tresele, Short! O să-ţi petreci următoarea sută de ani la munca de jos.

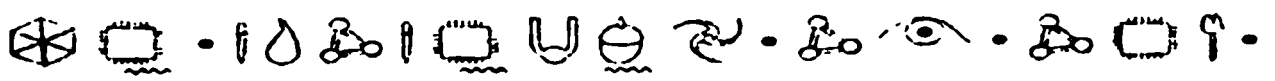

Dar nu a avut nici un efect. Holly şi-a deconectat microfonul şi a pornit pe urmele trolului.

Îndreptîndu-şi corpul, căpitanul Short a pătruns prin deschizătură. S-a trezit în ceva ce părea a fi un restaurant. Plin de oameni. Trolul fusese orbit temporar de lumina electrică şi distrugea în mijlocul încăperii tot ce putea.

Proprietarii erau uluiţi. Pînă şi copilul amuţise. Oamenii stăteau cu gurile căscate, cu coifurile comice pe care le purtau la petrecere. Chelnerii înghe-ţaseră şi tăvile uriaşe de spaghetti le tremurau deasupra degetelor răsfirate. Copii durdulii îşi acopereau ochii cu mînuţele lor grăsuţe. Aşa era întotdeauna la început: tăcerea cauzată de şoc, apoi începeau ţipetele.

O sticlă de vin s-a spart pe podea şi vraja s-a risipit. A început zgomotul. Holly a făcut o grimasă de spaimă. Trolii nu agreau zgomotele, la fel cum nu agreau nici lumina.

Trolul şi-a ridicat umerii masivi, acoperiţi cu blană lungă, şi, cu un şuierat ameninţător, şi-a scos ghearele retractabile. Comportament tipic de prădător. Bestia era gata să atace.

Holly şi-a scos arma şi a setat-o pe nivelul al doilea. Nu putea să-l omoare pe trol, în nici un caz! Nici ca să salveze vieţi omeneşti! Dar putea să-l doboare pînă veneau cei de la Captură.

Ţintind punctul slab de la baza craniului, l-a atins pe trol cu un fascicul concentrat de raze ionice. Bestia s-a clătinat, a mai făcut cîţiva paşi, împleticindu-se, după care s-a înfuriat la culme.

„Nu-i nimic", se gîndea Holly. „Am scutul, sînt invizibilă." În ochii celor care priveau ar părea că raza, vibrantă, albăstruie, a apărut din aer.

Trolul îi dădea tîrcoale, în timp ce şuviţele de blană noroioasă se legănau pe lîngă el ca nişte lumînări.

„Fără panică. Nu mă poate vedea."

Trolul a ridicat o masă.

„Sînt invizibilă. Total invizibilă."

Şi-a retras braţul blănos şi a lăsat masa să cadă.

„Nu se observă nimic mai mult decît o vibraţie în aer."

Masa se rostogolea spre ea.

Holly s-a ferit. Însă cu o secundă prea tîrziu. Masa i-a atins rucsacul, doborîndu-i rezervorul de petrol. Acesta s-a rostogolit prin aer, lăsînd în urmă o dîră de lichid inflamabil.

Restaurantele italiene – după cum ştiţi – sînt pline de lumînări. Rezervorul s-a transformat într-un candelabru supraîncărcat. Apoi a izbucnit în flăcări, ca într-un joc periculos de artificii. Cea mai mare parte a petrolului a aterizat pe trol. La fel şi Holly.

Trolul o vedea. Nu mai avea nici o îndoială. O urmărea prin lumina pe care o ura, cu o expresie de

durere şi de spaimă întipărită pe chip. Scutul ei nu funcţiona. Magia îi dispăruse.

Holly se răsucea ca să scape din ghearele trolului, dar degeaba. Degetele lui erau cît bananele, dar mult mai flexibile. Îi storcea aerul din plămîni cu o uşurinţă uimitoare. Gheare ascuţite ca acelea penetrau materialul rezistent al uniformei ei. Trebuie să apară în orice secundă şi o vor salva.

Holly nu mai putea gîndi. Restaurantul era ca un carusel haotic. Trolul îşi arăta colţii, molarii unsuroşi cu care încerca să-i apuce cascheta. Holly îi simţea prin filtrele ei respiraţia urît mirositoare. Simţea, de asemenea, mirosul de blană arsă, pe măsură ce focul se întindea pe spinarea trolului.

Trolul şi-a trecut limba verde peste vizorul căschetei ei, lăsînd salivă pe partea de jos a acestuia. Vizorul! Asta era! Singura ei şansă! Holly şi-a dus cu greu mîna rămasă liberă la butoanele caschetei. Luminile pe care le folosea în tunel. Fascicule concentrate.

Cînd şi-a luat degetul de pe buton, 800 de waţi de lumină nefiltrată au izbucnit din două puncte de deasupra ochilor ei.

Trolul s-a retras şi un răget înfiorător a explodat printre şirurile lui de dinţi. Zeci de sticle şi de pahare s-au făcut cioburi pe loc. Era prea mult pentru biata bestie: speriat, cu blana în flăcări, iar acum şi orbit. Şocul şi durerea ajunseseră la creierul lui mic,

făcîndu-l să-şi închidă circuitele. Trolul s-a dat bătut, căzînd cu o rigiditate aproape comică. Holly s-a rostogolit, pentru a evita să fie secerată de colţii acestuia.

Nu se auzea nimic, în afară de clinchetul cioburilor, de sfîrîitul blănii prăjite şi de gîfîituri. Holly s-a ridicat în picioare clătinîndu-se. Era urmărită de mulţi ochi – ochi omeneşti. Era 100% vizibilă. Iar aceşti oameni nu aveau să rămînă înmărmuriţi pentru multă vreme. Aşa era felul lor. Să-i ţii într-un loc era o problemă.

Şi-a ridicat palmele goale. Era un gest de pace.

– *Scusatemi tutti*, spuse ea cu o mare uşurinţă.

Italienii, politicoşi, au mormăit că nu-i nimic.

Holly şi-a băgat uşor mîna în buzunar şi a scos o sferă micuţă. A aşezat-o în mijlocul podelei.

– *Guardate,* a spus ea. Priviţi!

Proprietarii restaurantului s-au conformat, aplecîndu-se să vadă mai bine mingea argintie. Ticăia din ce în ce mai des, aproape ca o bombă cu ceas. Holly s-a întors cu spatele la sferă. Trei, doi, unu...

Buuum!

O lumină orbitoare. Şi apoi, pierderea cunoştinţei în masă. Nimic grav, dar aveau să sufere de dureri de cap, în vreo patruzeci de minute. Holly a tras aer în piept. Era în siguranţă. Pentru moment. A fugit la uşă şi a încuiat-o. Nimeni nu ieşea, nimeni nu intra. Decît prin gaura uriaşă din perete. Următorul lucru pe care l-a făcut a fost să pulverizeze trolul care fumega cu

• • • •

extinctorul restaurantului şi spera ca pulberea rece ca gheaţa să nu vă readucă în simţiri bestia adormită.

Holly s-a uitat prin preajmă şi a analizat dezastrul pe care îl provocase. Fără îndoială că era un dezastru. Mai rău decît în cazul Hamburg. Root avea s-o jupoaie de vie. Ar prefera să-l întîlnească pe trol decît pe el. Acesta era, cu siguranţă, sfîrşitul carierei ei, dar deodată acest lucru nu mai părea atît de important, pentru că o dureau coastele şi simţea că din cauza cumplitei dureri de cap şi a presiunii o să orbească. Poate că ar putea prinde o clipă de odihnă, ca să-şi revină înainte de sosirea celor de la Captură.

Nici măcar nu s-a mai uitat după vreun scaun. Şi-a lăsat picioarele să se îndoaie sub ea şi s-a prăbuşit pe linoleumul cu model de tablă de şah.

Trezindu-se în faţa comandantului Root, care o întîmpina cu o faţă buhăită, totul părea un coşmar. Ochii lui Holly s-au deschis şi, pentru o clipă, putea să jure că a văzut compasiune în ochii lui. Aceasta a dispărut însă şi i-a luat locul obişnuita furie care făcea să i se umfle venele.

– Căpitane Short! a urlat el, fără să-i pese de migrena ei. Ce s-a întîmplat aici?

Holly s-a ridicat clătinîndu-se din picioare.

– Eu... Să vedeţi... A fost... Pur şi simplu nu-şi găsea cuvintele.

– Ai nesocotit un ordin direct! Ţi-am spus să rămîi acolo! Ştii că e interzis să intri într-o clădire de-a oamenilor fără invitaţie!

Holly a scuturat din cap ca să-şi limpezească ochii.

– Am fost invitată. Un copil a strigat după ajutor.

– E discutabil, Short.

– Există un precedent, domnule. În procesul caporalului Rowe împotriva Statului. Juriul a decis că strigătul de ajutor al femeii închise în clădire poate fi considerat o invitaţie. În orice caz, acum sînteţi toţi aici, ceea ce înseamnă că toţi aţi acceptat invitaţia.

– Hmm, spuse Root cu îndoială. Să zicem că ai avut noroc. Putea fi şi mai rău de-atît.

Holly s-a uitat în jur. Mai rău de-atît nici că s-ar fi putut. Localul era distrus şi patruzeci de oameni zăceau inconştienţi. Băieţii de la Tehnic ataşau electrozi de ştergere a memoriei la tîmplele mesenilor adormiţi.

– Am reuşit să securizăm zona, deşi jumătate din oraş stă să dărîme uşa.

– Ce facem cu gaura din zid?

Root zîmbea satisfăcut:

– Hai să vezi!

Holly a aruncat o privire spre zid. Cei de la Captură conectaseră un generator de holograme în prizele de curent electric deja existente şi proiectau imaginea unui perete întreg peste secţiunea de zid care fusese dărîmată. Hologramele erau bune pentru a petici repede, nu ar fi

mers dac-ar fi fost cazul unei examinări minuţioase. Oricine ar fi privit cu atenţie peretele ar fi observat că zona uşor transparentă era identică cu porţiunea de alături. În acest caz, erau două crăpături identice cu pînze de păianjen şi două reproduceri ale aceluiaşi Rembrandt. Dar oamenii care se aflau în acel moment în pizzerie nu erau în stare să examineze pereţii şi, pînă se trezeau ei, peretele avea să fie reparat de cei de la Divizia Telekinetică, iar întreaga experienţă paranormală avea să fie ştearsă din memoria lor.

Un ofiţer de la Captură a ieşit în grabă din toaletă:

– Domnule comandant!

– E un om înăuntru! Nu a fost atins de gazul paralizant. Vine, domnule! Chiar acum!

– Scuturile! Toată lumea! a strigat Root.

Holly a încercat. Chiar şi-a dat toată silinţa. Dar nu mergea. O părăsiseră puterile. Un copil de doi-trei anişori a ieşit din toaletă cu ochii grei de somn. A întins un degeţel durduliu spre Holly.

– *Ciao, folletta,* a spus el înainte de a se urca în braţele tatălui lui ca să-şi continue somnul.

Root a redevenit vizibil. Devenise, dacă asta era posibil, şi mai furios decît pînă atunci:

– Ce e cu scutul tău, Short?

Holly a înghiţit în sec:

– Din cauza stresului, domnule comandant, a încercat ea o explicaţie, sperînd că o să-i meargă.

Însă figura nu îi ţinu.

– M-ai minţit, căpitane Short! Nu eşti în formă deloc, aşa e?

Holly dădea din cap în tăcere:

– De cînd nu ai mai făcut ritualul?

Holly îşi muşca buza:

– Ar fi... cam... patru ani, domnule.

Lui Root aproape că i-a plesnit o venă.

– Patru... patru ani? E o minune că ai rezistat atîta. Fă-l acum. Nu te întorci în subteran pînă nu-ţi recapeţi puterile. Reprezinţi un pericol pentru tine însăţi şi pentru colegii tăi.

– Da, domnule!

– Ia o pereche de aripi Hummingbird de la Captură şi zboară pînă pe teritoriul vechi. E lună plină astă-seară.

– Da, domnule!

– Şi să nu crezi cumva că am uitat de dezastrul ăsta! Discutăm noi cînd te întorci!

– Da, domnule! Foarte bine!

Holly a dat să plece, dar Root şi-a dres vocea, atrăgîndu-i atenţia:

– Încă un lucru, căpitane Short...

– Da, domnule!

Faţa lui Root îşi pierduse roşeaţa şi părea aproape jenat.

– Felicitări pentru operaţiunea de salvare! Putea fi şi mai rău. Mult mai rău!

Holly radia în spatele vizorului caschetei. Poate că pînă la urmă nu va fi dată afară din Recon.

– Mulţumesc, domnule!

Root a mîrîit ceva, iar faţa lui a revenit la roşeaţa obişnuită.

– Acum dă-i drumul şi să nu te întorci pînă nu eşti plină de magie pînă în vîrfurile urechilor!

Holly a oftat. Gata cu recunoştinţa:

– Da, domnule! Am plecat!

CAPITOLUL 4

Răpirea

Marea problemă a lui Artemis era una de localizare – cum să localizeze un elf. Erau nişe elfi isteţi şi jucăuşi care stăteau ascunşi, de Dumnezeu ştie cîte mii de ani, şi totuşi nu era nici o fotografie, nici măcar o imagine video cu ei. Nici măcar glume de genul celor cu monstrul din Loch Ness. Nu s-ar putea spune că erau un grup tocmai sociabil. Şi erau şi foarte inteligenţi. Nimeni nu pusese vreodată mîna pe aurul elfilor. Dar nici nu avusese nimeni acces la Carte pînă acum. Şi jocurile puzzle erau atît de simple cînd aveai cheia!

Artemis îi chemase pe fraţii Butler în birou şi le vorbea din spatele unui mic stativ pentru cărţi:

– Sînt anumite lucruri pe care orice zînă trebuie să le facă pentru a-şi reînnoi puterile magice, explica el.

Butler şi Juliet clătinau din cap de parcă aceasta ar fi fost o şedinţă obişnuită.

Artemis a căutat prin copia Cărţii pe care o avea în calculator şi a selectat un pasaj.

„Din pământ îţi vine puterea
Dată din bunăvoinţă, deci arată-ţi recunoştinţa.
Culege sămînţa magică
De unde luna plină, stejarul bătrîn şi vîrtejul de apă se întîlnesc.
Şi îngroap-o departe de unde ai găsit-o,
Ca darul tău să se reîntoarcă în pământ."

Artemis a închis documentul.

– Vedeţi?

Butler şi Juliet clătinau în continuare din cap, deşi privirea lor era de-a dreptul confuză.

Artemis a suspinat:

– Elful e legat de anumite practici. Practici foarte speciale. Putem să folosim informaţia asta ca să găsim unul.

Juliet a ridicat o mînă, deşi era cu patru ani mai mare decît Artemis.

– Da?

– Păi, vezi tu, Artemis, a spus ea ezitînd, în timp ce-şi răsucea o şuviţă din părul blond într-un fel pe care mulţi dintre bădăranii de prin împrejurimi îl considerau extrem de atrăgător. În legătură cu elfii...

Artemis s-a încruntat. Era semn rău.

– Mai concret, Juliet?

– Păi, elfii. Tu ştii că nu există, nu-i aşa?

Butler s-a strîmbat. Era vina lui, de fapt. Nu apucase încă să o informeze pe sora lui în legătură cu parametrii misiunii.

Artemis i-a aruncat o privire dezaprobatoare.

– Butler nu ţi-a spus nimic despre asta?

– Nu. Trebuia să-mi spună?

– Da, sigur că trebuia. Poate a crezut că o să rîzi de el.

Butler a tresărit. Exact asta şi crezuse. Juliet era singura persoană în viaţă care rîdea de el cu o regularitate jenantă. Majoritatea nu o făceau decît o dată. O singură dată.

Artemis şi-a dres vocea:

– Să presupunem că poporul elfilor există într-adevăr şi că eu nu aiurez.

Butler dădea din cap timid. Juliet nu era convinsă.

– Foarte bine. Acum, după cum spuneam, Poporul trebuie să pună în aplicare anumite practici rituale pentru a-şi reînnoi puterile. După interpretările mele, trebuie să culeagă o sămînţă dintr-un stejar bătrîn, aflat la cotitura unui rîu. Şi trebuie să facă asta atunci cînd e lună plină.

În ochii lui Butler începuse să licărească o speranţă.

– Deci tot ce avem de făcut...

– Este să ţinem o conferinţă prin sateliţii meteorologici, ceea ce am şi făcut. Mă credeţi sau nu, nu au mai rămas aşa de mulţi stejari bătrîni, dacă prin bătrîni se înţelege mai mult de 100 de ani. Dacă considerăm şi ceilalţi factori, cotitura rîului şi luna plină, sînt exact 129 de locuri de supravegheat în această ţară.

Butler a rînjit. Supraveghere. Acum stăpînul vorbea pe limba lui.

– Trebuie să facem pregătiri pentru sosirea oaspetelui nostru, a spus Artemis înmînîndu-i lui Juliet o foaie A4 scoasă la imprimantă. Aceste modificări trebuie făcute în pivniţă. Ocupă-te de asta, Juliet.

– Da, Arty.

Artemis s-a încruntat uşor. Din motive pe care nu le prea înţelegea, nu îl deranja aşa de tare cînd Juliet îl striga pe numele de alint, la fel cum făcea şi mama lui.

Butler se scărpină în barbă gînditor. Artemis îi observă gestul.

– Vreo nelămurire?

– Păi, Artemis... Zîna din Ho Şi Min...

Artemis a clătinat din cap:

– Ştiu. De ce n-am răpit-o pe aceea?

– Da, domnule!

– În Almanahul Popoarelor al lui Chi Lun, un manuscris din secolul VII, recuperat din oraşul pierdut Sh'shamo, scrie: „O dată ce o zînă a băut alcool cu Noroioşii" – adică noi – „aceea este moartă pentru

fraţii şi surorile ei „. Deci nu era nici o garanţie că acea zînă avea vreun gram de aur. Nu, prietene. Avem nevoie de sînge proaspăt. Clar?

Butler a dat din cap:

– Bine. Acum sînt cîteva lucruri de care trebuie să faci rost pentru călătoriile noastre sub clar de lună.

Butler şi-a aruncat ochii pe foaia de hîrtie: echipament obişnuit pentru teren, ceva material care să-i ţină treji, nimic ieşit din comun, pînă la...

– Ochelari de soare? Noaptea?

Cînd Artemis zîmbea, aşa cum o făcea acum, ai fi aşteptat să-i apară colţi de-o parte şi de alta a gurii.

– Da, Butler, ai încredere în mine.

Şi Butler avea. Implicit.

Holly şi-a activat instalaţia termală ataşată costumului ei şi a urcat la altitudinea de 4 000 de metri. Aripile Hummingbird erau ultimul răcnet. Bateria arăta patru dungi roşii, mai mult decît suficient pentru o scurtă plimbare pe deasupra Europei, de-a lungul Insulelor Britanice. Sigur că regulamentul recomanda zborul deasupra apei, pe cît posibil. Dar Holly nu s-a abţinut niciodată să nu doboare coiful de zăpadă de pe vîrful celui mai înalt munte pe care îl întîlnea în drumul ei.

Costumul o proteja pe Holly de cele mai teribile condiţii meteorologice, dar simţea totuşi frigul

pătrunzîndu-i în oase. De la această altitudine, luna părea uriaşă, iar craterele de pe suprafaţa ei se distingeau uşor. În seara aceea era o sferă perfectă. O lună plină, magică. Cei de la Emigraţii aveau să fie foarte ocupaţi cu miile de zîne care nu puteau rezista atracţiei suprafeţei. O mare parte dintre ele aveau să reuşească, cauzînd probabil o mare confuzie pe unde se opreau să-şi manifeste entuziasmul. Mantaua pămîntului era ciuruită de tunele clandestine şi era imposibil ca poliţia să le ştie pe toate.

Holly a zburat de-a lungul coastei italiene pînă în Monaco şi de acolo peste Alpii Francezi. Îi plăcea foarte mult să zboare; de altfel, tuturor elfilor le plăcea. În Carte scrie că, pe vremuri, aceştia aveau aripi proprii, dar de-a lungul mileniilor şi-au pierdut abilitatea de a zbura. Toţi, în afară de spiriduşi. Unii învăţaţi credeau că elfii se trag din dinozaurii zburători. Probabil *pterodactilis*. Structura părţii superioare a scheletului era asemănătoare. Această teorie ar explica mica protuberanţă osoasă de pe omoplaţii acestora.

Holly ar fi vrut să viziteze Disneyland-ul din Paris. Forţele de ordine aveau mulţi agenţi sub acoperire staţionaţi acolo, majoritatea în expoziţia cu Albă ca Zăpada. Era unul din puţinele locuri din lume unde cei din Popor puteau trece neobservaţi. Dar dacă vreun turist i-ar fi făcut vreo fotografie şi aceasta ar fi

ajuns pe internet, Root ar fi dat-o afară cu siguranţă. Cu un suspin de regret, Holly a trecut peste focurile multicolore de artificii.

Ajungînd deasupra Canalului Mînecii, Holly zboară pe jos, sărind peste valurile cu creste înspumate. Îi strigă pe delfini, iar aceştia se ridicau la suprafaţă, săltînd pe deasupra apei ca să ţină pasul cu ea. Vedea efectele poluării şi asupra acestora: pielea lor se albise, iar pe spate aveau pete roşii din cauza poluanţilor. Deşi zîmbea, inima îi era frîntă. Noroioşii erau responsabili pentru multe daune.

În sfîrşit, se zărea coasta. Ţara cea veche. Eiriu[1], ţara de unde a început istoria. Locul cel mai încărcat de magie de pe pămînt. În acest loc, poporul ancestral de elfi, de Dannan, s-a luptat în vechime cu Formorians, creînd cu puternicele lor lovituri magice faimoasa Trecătoare a Uriaşilor. Aici a stat Lia Fáil, stînca din centrul universului, unde regii elfi şi, mai tîrziu, omul Ard Ri au fost încoronaţi. Şi tot aici, din nefericire, Noroioşii erau mai receptivi la magie decît oriunde altundeva. Din această cauză, aici se raportau cele mai multe cazuri în care cei din Popor erau văzuţi. Însă restul lumii, din fericire, credea că irlandezii sînt nebuni,

---

[1] Eiriu sau Eirie – numele sub care era cunoscută în Evul Mediu Irlanda (n.tr.).

o teorie pe care aceştia nu se oboseau să o infirme. Cumva, le intrase în cap ideea că fiecare zînă poartă cu ea un urcior plin cu aur, oriunde se duce. Era adevărat că Forţele de Ordine aveau un fond de răscumpărare pentru că ofiţerii lor erau trimişi în misiuni cu grad ridicat de risc, dar nici un om nu pusese mîna pe vreo parte din el pînă atunci. Totuşi, aceasta nu-i împiedica pe irlandezi să pîndească în jurul curcubeelor, sperînd să cîştige la loteria paranormală.

Cu toate acestea, dacă era vreun neam de oameni pentru care Poporul simţea o oarecare afinitate, aceştia erau irlandezii. Poate datorită excentricităţii lor, poate datorită înclinaţiei lor pentru lucruri misterioase. Şi dacă Poporul era înrudit cu oamenii, se spunea că acesta îşi are originile pe Insula de Smarald.

Holly a deschis o hartă pe locatorul de la încheietura mîinii ei şi a setat-o să caute locurile cele mai încărcate de magie. Cel mai bun loc ar fi fost, evident, Tara, în apropiere de Lia Fáil, dar într-o noapte ca aceasta orice zînă cu un permis de suprafaţă care respectă tradiţia ar fi fost acolo, dansînd de jur împrejur. Aşa că era mai bine să o ocolească.

Mai era un loc, nu departe, o insulă în apropiere de coasta de sud-est. Se ajungea uşor acolo prin aer, dar era un traseu lung şi anevoios pentru oamenii care se deplasau pe pămînt. Holly a redus puterea

motorului aripilor şi a coborît la 80 de metri deasupra solului. A trecut peste o pădure de conifere ce foşneau, care răsărea dintr-o poiană scăldată în lumina lunii. O fîşie argintie de rîu împărţea poiana în două, iar acolo, cuibărit la cotitura rîului, se afla mîndrul stejar.

Holly a scanat locul în căutare de forme de viaţă. Odată ce a stabilit că acele două vaci, aflate la două cîmpuri mai încolo, nu erau o ameninţare pentru ea, a oprit motoarele şi a coborît chiar uşor lîngă tulpina copacului.

De patru luni la pîndă. Pînă şi lui Butler, experimentatul profesionist, începuse să-i fie teamă de lungile nopţi încărcate de umezeală şi muşcături de ţînţari. Din fericire, luna nu era plină în fiecare noapte.

Era de fiecare dată la fel. Cei doi se ghemuiau în ascunzişul lor izolat cu folie, în tăcere deplină, Butler verificîndu-şi constant echipamentele, în timp ce Artemis privea fără să clipească prin lentila telescopului. În astfel de momente, natura părea asurzitoare în spaţiul lor strîmt. Butler ar fi vrut să fluiere, să aibă conversaţie, ar fi făcut orice numai să rupă tăcerea atît de nefirească. Dar Artemis era concentrat la maximum. Nu ar fi tolerat nimic care să-i distragă atenţia sau să-i diminueze concentrarea. Era vorba de afaceri.

În acea seară, se aflau în sud-est. În locul cel mai greu accesibil. Butler a trebuit să facă trei drumuri pînă la jeep şi înapoi ca să care echipamentul peste un zid, pe un teren inundat şi două cîmpuri. Cizmele şi pantalonii îi erau ferfeniţă. Acum trebuia să stea în ascunziş cu pantalonii îmbibaţi de apă. Artemis reuşise cumva să-şi păstreze hainele intacte.

Ascunzătoarea era ingenioasă şi mulţi şi-au manifestat interesul pentru dreptul de a o reproduce, în special reprezentanţi ai armatei. Dar Artemis se hotărîse să vîndă ideea unui concern multinaţional care produce echipament sportiv. Era construită dintr-o folie elastică polimerizată pe un schelet din fibră de sticlă cu multiple balamale. Folia, asemănătoare materialelor utilizate de NASA, păstra căldura în interior şi nu lăsa suprafaţa camuflată din exterior să se supraîncălzească. Astfel, animalele care erau sensibile la căldură nu ar fi detectat-o. Balamalele făceau ca ascunzătoarea să se muleze, aproape ca un lichid pe orice fel de teren pe care ar fi fost amplasată. Un adăpost instant şi un punct de observaţie. Nu aveai de făcut altceva decît să pui sacoşa în care era păstrată într-o groapă şi să tragi de o sfoară.

Dar cu toată isteţimea, Artemis nu putea să schimbe atmosfera care îi învăluia. Ceva îl neliniştea. Se vedea în ridurile premature care i se întindeau la colţurile ochilor lui de un albastru adînc.

După mai multe nopţi de pîndă fără vreun rezultat, Butler şi-a făcut curaj să întrebe.

– Artemis, a început el ezitînd, îmi dau seama că nu e treaba mea, dar văd că e în neregulă ceva. Şi dacă pot să te ajut cu ceva...

Artemis n-a spus nimic pentru cîteva clipe. Şi, în acele clipe, Butler a văzut chipul unui copil. Copilul care ar fi putut fi Artemis.

– E vorba de mama, Butler. Încep să mă întreb dacă îşi va mai...

Apoi becul roşu al alarmei de proximitate a început să pîlpîie.

Holly şi-a atîrnat aripile de o creangă joasă şi şi-a scos casca pentru a se aerisi puţin. Urechile de elf erau foarte sensibile. După cîteva ore în cască începeau să se cojească. Şi-a masat vîrfurile urechilor. Pielea nu era uscată. Aceasta pentru că ea urma un tratament zilnic de hidratare, spre deosebire de ofiţerii bărbaţi. Cînd aceştia îşi scoteau căştile, pielea de pe urechi li se desprindea în particule ca fulgii de zăpadă.

Holly s-a oprit pentru o clipă să admire priveliştea. Irlanda era, cu siguranţă, o ţară pitorească. Nici măcar Noroioşii nu reuşiseră să o distrugă, cel puţin, nu încă. Mai lasă-i un secol, două... Rîul se unduia ca un şarpe argintiu prin faţa ei, apa trecea susurînd

peste aşternutul de pietre. Crengile stejarului trosneau deasupra ei cu un foşnet uşor cînd se atingeau între ele, în adierea brizei.

Era timpul să treacă la treabă. Putea s-o facă pe turistul toată noaptea după ce-şi termina treaba. O sămînţă. Avea nevoie de o sămînţă. Holly s-a aplecat, măturînd uşor frunzele uscate şi crenguţele căzute pe pămînul moale. A strîns în pumnul ei o ghindă netedă. „Nu e aşa de greu", se gîndea ea. Tot ce avea să facă era să o planteze în altă parte şi puterile aveau să năvălească înapoi.

Butler a verificat radarul, reducînd volumul pentru ca sunetul echipamentului să nu le trădeze poziţia. Braţul roşu a măturat ecranul cu o încetineală agonizantă şi apoi... Da! O siluetă în poziţie verticală lîngă copac. Prea mică pentru a fi un adult, dimensiunile nu erau ale unui copil. I-a făcut semn lui Artemis. Posibil succes.

Artemis a clătinat din cap, punîndu-şi proprii ochelari de soare cu lentile care reflectau lumina. Butler a făcut şi el la fel, acoperind telescopul de vedere nocturnă al armei sale. Aceasta nu era o puşcă cu săgeţi obişnuită. Fusese făcută la comandă pentru un vînător kenian care se ocupa cu traficul de fildeş şi avea aceeaşi rază de acţiune şi rapiditate ca şi un Kalaşnikov. Butler o luase pe un preţ de nimic de la

un oficial guvernamental, după ce acesta a executat braconierul.

S-au furişat în noapte în aceeaşi linişte deplină în care au stat la pîndă. Micuţa figură din faţa lor şi-a desfăcut o legătură din jurul umerilor şi şi-a scos casca de pe capul care nu părea deloc uman. Butler şi-a înfăşurat două ori cureaua în jurul încheieturii, împingîndu-şi patul puştii în umăr. A activat telescopul şi un punct roşu a apărut în spatele siluetei. Artemis a clătinat din cap, iar valetul lui a apăsat pe trăgaci.

Deşi era o şansă la un milion, exact în acel moment silueta s-a aplecat pînă la pămînt.

Holly simţise ceva trecîndu-i peste cap, ceva care scînteia uşor în lumina stelelor. Holly avea destulă experienţă în domeniu ca să-şi dea seama că trăgea cineva înspre ea şi imediat şi-a adunat trupul mic de elf într-un ghem, minimalizînd astfel ţinta.

Şi-a scos pistolul, se retrase uşor, căutînd adăpost după trunchiul copacului. În acelaşi timp, îşi storcea creierul în căutare de răspunsuri. „Cine ar trage în ea şi de ce?“

Ceva îi aştepta lîngă copac. Ceva mare cît un munte, însă mult mai mobil.

– Frumoasă jucărie, a spus figura rînjind şi i-a strîns mîna în care ţinea micul pistol.

Holly a reuşit să-şi retragă degetele preţ de o nanosecundă, înainte ca acestea să-i fie frînte ca nişte spaghetti.

– Presupun că n-ai vrea să te predai paşnic, nu-i aşa? a spus o voce rece din spatele ei.

Holly s-a întors cu braţele ridicate, gata de luptă.

– Nu, a suspinat melodramatic băiatul. Se pare că nu.

Holly încerca să se arate cît mai curajoasă:

– Nu te apropia, omule. Nu ştii cu ce ai de-a face.

Băiatul a rîs:

– Cred că tu nu eşti la curent cu faptele, elfule!

„Elf? Ştia că este elf."

– Eu am puteri magice, iar tu eşti un biet vierme de pămînt. Aş putea să vă transform şi pe tine şi pe gorila ta în porci.

– Cuvinte curajoase, duduie! Însă, de fapt, sînt minciuni. Dacă ai avea puteri magice, aşa cum zici, ai fi folosit-o pînă acum. Dar cred că a trecut multă vreme de cînd nu ai mai făcut ritualul şi acum eşti aici ca să-ţi recapeţi puterile.

Holly a rămas înmărmurită. Un om stătea în faţa ei, vorbind despre secretele neamului ei de parcă ar fi fost o conversaţie banală. Era un dezastru, o catastrofă. Ar fi putut însemna sfîrşitul a sute de ani de pace. Dacă oamenii aflau de neamul elfilor, ar fi fost doar o chestiune de timp pînă ar fi izbucnit un război

între ei. Trebuia să treacă la acţiune şi nu-i mai rămăsese decît o singură armă în arsenal.

Hipnoza este cea mai uşoară formă de magie, nu avea nevoie decît de un strop de putere. Sînt chiar şi oameni care se pricep la asta. Orice zînă, oricît de sleită de puteri ar fi, ar putea să hipnotizeze un om.

Holly se concentra să-şi adune ultimele puteri din adîncul minţii sale.

– Omule, a spus ea, vocea devenindu-i dintr-o dată joasă, gravă, fă ce-ţi spun eu!

Artemis a zîmbit, aflîndu-se în siguranţă în spatele lentilelor lui care reflectau lumina.

– Nu prea cred, a spus el dînd scurt din cap.

Holly simţi apoi cum o săgeată îi perforă materialul tare al costumului şi cum îşi descărca doza de tranchilizant în umărul ei. Lumea s-a dizolvat pe loc în balonaşe colorate, iar Holly, deşi încerca din greu, nu putea să-şi mai păstreze şirul gîndurilor. Un singur gînd îi mai rămăsese în minte: cum aflaseră? Gîndul se învîrtea în spirale în mintea ei, în timp ce-şi pierdea cunoştinţa. Cum aflaseră? Cum aflaseră? Cum aflaseră? ...

Artemis a văzut durerea din ochii acelei fiinţe cînd acul hipodermic îi pătrunsese în corp. Şi, pentru o clipă, a simţit cum îl mustra conştiinţa. Era o femeie. La asta nu se aşteptase. O femeie, ca Juliet sau ca mama. După o clipă, şi-a revenit.

– Bună lovitură! a spus el, cînd s-a aplecat să o studieze pe prizonieră. E clar că e o fată, şi e chiar drăguţă. În felul ei, ascuţit.

– Domnule?

– Hmm?

Butler arăta cu degetul spre casca ei, care era pe jumătate îngropată într-o grămadă de frunze, acolo unde elful o aruncase. Din coroana căştii se auzea un ţîrîit.

Artemis a ridicat casca de barete, căutînd sursa de unde venea zgomotul.

– Aa, asta era. A scos camera din suportul ei, avînd grijă să nu îndrepte lentila spre el. Tehnologia elfilor. Impresionant, a mormăit el, scoţînd bateria din cameră. Aparatul a scos un sunet slab şi a murit. E alimentată la o sursă nucleară, dacă nu mă înşel. Trebuie să avem grijă să nu ne subestimăm adversarii.

Butler dădea din cap afirmativ, în timp ce o aşeza pe prizonieră într-un sac cilindric mult mai mare decît ea. Încă un lucru de cărat peste două cîmpuri, peste o zonă mlăştinoasă şi un zid.

CAPITOLUL 5

Dispărută în acţiune

Comandantul Root fuma o ţigară din ciuperci, deosebit de toxică. O parte din echipa de Captură aproape că leşinase în capsulă. Pînă şi mirosul greu al trolului legat cu cătuşe părea uşor de suportat în comparaţie cu ţigara lui. Desigur, nimeni nu zicea nimic, pentru că şeful lor era atît de nervos, încît mai avea puţin şi exploda ca un butoi cu pulbere.

Lui Foaly, pe de altă parte, îi plăcea grozav să-l contrazică pe superiorul său:

– Nu veni aici cu noxele dumitale, domnule comandant, a spus el în momentul în care Root s-a întors la Bază. Computerelor nu le place fumul.

Root s-a încruntat, fiind aproape sigur că Foaly inventează acest lucru. Oricum, nu voia să rişte o cădere a reţelei în mijlocul unei situaţii de criză, aşa

că şi-a stins ţigara în ceaşca de cafea a unui gremlin care tocmai trecea pe acolo.

– Ia, zi, Foaly, ce-i cu aşa-zisa alertă? Ar fi bine să fie ceva serios de data asta!

Centaurul avea obiceiul să se alarmeze pentru toate fleacurile. Odată s-a dus să raporteze la cel mai înalt nivel că sateliţii prin care îi supraveghea pe oameni nu funcţionau.

– E serios, nu e nici o îndoială despre asta. Se poate spune că e chiar grav!

Root a simţit cum ulcerul începe să-i bolborosească în intestine ca un vulcan:

– Cît de grav?

Foaly a afişat harta Irlandei pe satelitul Eurosat.

– Am pierdut contactul cu căpitanul Short!

– De ce oare nu mă miră asta? zise Root lovindu-se cu palma peste obraz.

– Am ţinut legătura cît a zburat peste Alpi.

– Peste Alpi? A zburat peste uscat?

Foaly a clătinat din cap:

– E împotriva regulamentului, ştiu, dar toată lumea o face.

Comandantul a mormăit ceva, semn că ar fi de înţeles. Cine ar fi rezistat unei asemenea privelişti? Cînd era recrut, i se făcuse lui însuşi raport pentru aceeaşi faptă.

– Bine, continuă, cînd s-a întrerupt legătura?

Foaly a deschis o fereastră pe ecran.

– Acestea sînt imagini transmise de camera lui Holly. Aici zbura peste Disneyland Paris...

Centaurul a derulat mai departe.

– Aici, delfini, aşa... Coasta irlandeză. E încă linişte. Uite, aici locatorul ei intră în cadru. Căpitanul Short scana în căutarea unor locuri încărcate cu magie. Site-ul 57 arată roşu, aşa că se îndreaptă spre acela.

– De ce nu Tara?

Centaurul a pufăit pe nas.

– Tara? Toate zînele hippy din emisfera nordică urmau să danseze în jurul Liei Fáil în timpul lunii pline. Aveau să fie atîtea scuturi acolo, că locul ar fi arătat ca inundat.

– Bine, a zis Root printre dinţi, mergi mai departe!

– Bine, nu te enerva.

Foaly a sărit peste cîteva minute de înregistrare.

– Uite, de-abia aici vine partea interesantă... Aterizare uşoară, Holly îşi agaţă aripile şi îşi scoate casca.

– E împotriva regulamentului, a izbucnit Root. Ofiţerii Forţelor de Ordine nu au voie...

– Nu au voie să-şi scoată casca pe pămînt decît dacă aceasta nu mai funcţionează corespunzător, a completat Foaly. Aşa e, domnule comandant, toţi ştim că aşa scrie în carte, dar vreţi să spuneţi că nu aţi furat niciodată o gură de aer după cîteva ore de zbor?

– Nu, a recunoscut Root. Cine eşti tu, zîna ei cea bună? Treci la partea importantă!

Folay a zîmbit, ascunzîndu-şi faţa cu mîna. A face să-i crească tensiunea lui Root era una dintre puţinele distracţii din această slujbă. Nimeni altcineva nu îndrăznea să o facă. Pentru că restul puteau fi oricînd înlocuiţi. Foaly, însă, nu. El concepuse sistemul de la început şi dacă altcineva ar fi încercat măcar să-l folosească, un virus ascuns ar fi apărut şi toţi şi-ar fi prins îl el urechile lor ascuţite.

– Partea importantă de-abia acum vine. Uite, deodată Holly scapă casca din mînă. Probabil că a căzut cu lentila în jos, pentru că de-aici am pierdut imaginea, dar totuşi mai avem sunet. O să-l dau mai tare.

Foaly a mărit volumul sunetului, filtrînd zgomotele de fond.

– Nu e un sunet de calitate, microfonul era în cameră. Aşa că era tot în pămînt.

„Frumoasă jucărie", a spus o voce, cu siguranţă omenească. O voce adîncă, ceea ce, de obicei, însemna un om matur.

Root s-a încruntat:

– Jucărie?

– E un termen argotic pentru armă.

– Oh! a făcut Root copleşit de semnificaţia acestei simple explicaţii. Înseamnă că şi-a scos arma.

– Aşteaptă, e mai rău!

„Presupun că n-ai vrea să te predai paşnic, nu-i aşa?“ a spus o a doua voce. Numai ascultînd, comandantul simţea cum îl trec fiorii. „Nu“, a continuat vocea. „Presupun că nu“.

– Nu e de bine, zise Root, cu faţa neobişnuit de palidă. Pare să fie ceva pregătit. Indivizii ăştia o aşteptau acolo. Cum e posibil?

Apoi s-a auzit vocea lui Holly, care, ca de-obicei, îşi păstra controlul în situaţii de criză. Comandantul a răsuflat uşurat. Măcar era în viaţă. Devenea din ce în ce mai îngrijorător, pe măsură ce adversarii se ameninţau reciproc. Iar al doilea om a spus, într-o manieră neobişnuită, informaţii confidenţiale despre elfi.

– Ştie de ritual.

– Acum vine partea cea mai urîtă.

Root a rămas cu gura căscată:

– Partea cea mai urîtă?

Apoi din nou vocea lui Holly, total hipnozată.

– Acum i-a rezolvat, zise Root încrezător.

Se pare că nu. Nu numai că încercarea de hipnoză a eşuat, dar misterioasa pereche o găsea chiar amuzantă.

– Asta e tot ce avem de la Holly. Unul dintre oameni se jucă un pic cu camera şi apoi am pierdut orice semnal.

Comandantul s-a frecat la ochi:

– Nu prea avem de ce să ne legăm. Nu avem contact vizual, nici măcar un nume. Nu putem fi siguri sută la sută că avem o situaţie de criză.

– Ai nevoie de o dovadă? întreabă Foaly derulînd caseta. Îţi dau eu o dovadă!

A pornit din nou înregistrarea pe care o aveau.

– Priveşte. O să-l fac să ruleze încet. Un cadru pe secundă.

Root s-a aplecat mai aproape de ecran, atît de aproape, încît putea vedea pixelii.

– Căpitanul Short aterizează, îşi scoate casca, se apleacă, probabil după o ghindă şi... acum!

Foaly a lovit butonul „pauză", îngheţînd imaginea pe ecran.

– Vezi ceva neobişnuit?

Comandantul simţea cum ulcerul îi roade stomacul. Ceva apăruse în colţul din dreapta sus al cadrului. La prima vedere, părea să fie o rază de lumină, dar de unde venea sau ce o reflecta?

– Poţi să măreşti?

– Sigur.

Foaly a selectat porţiunea respectivă, mărind-o cu 400%. Raza de lumină a umplut ecranul.

– Oh, nu! a oftat Root.

Pe ecran, în faţa lor, suspendată în aer, era o săgeată hipodermică. Nu era nici o urmă de îndoială. Căpitanul Short era dispărută în acţiune. Cel mai

probabil, moartă. Dacă nu, ţinută captivă de o forţă ostilă.

– Spune-mi că mai avem semnal de la locator.

– Da, avem un semnal puternic. Se deplasează spre nord cu o viteză de aproape 80 de clicuri pe oră.

Root a tăcut pentru cîteva momente, pentru a pune la punct strategia.

– Alertă generală! Scoală-i pe cei de la Captură din paturi şi adu-i aici. Pregăteşte-i pentru o descindere la suprafaţă. Îi vreau pe toţi de la Divizia Tactică şi pe o parte din cei de la Departamentul Tehnic. Inclusiv tu, Foaly! S-ar putea să fie nevoie să oprim timpul, de data asta.

– Zece patru, comandante. Vrei şi Brigada Recon?

– Absolut, a spus el clătinînd din cap.

– Îl chem pe căpitanul Vein. E ofiţerul nostru numărul unu.

– O, nu! se plînse Root. Pentru o misiune ca asta avem nevoie de cel mai bun. Şi acela sînt eu. Mă scot din rezervă.

Foaly era atît de uimit, încît nu era în stare să formuleze o frază.

– Tu... te...

– Da, Foaly. Nu fi atît de surprins, am la activ mai multe misiuni Recon încheiate cu succes decît oricare alt ofiţer din istorie. Plus că mi-am făcut pregătirea în

Irlanda. Înapoi la vremurile în care purtam pălărie înaltă şi costum tradiţional!

– Da, dar asta s-a întîmplat acum cinci sute de ani. Şi nu erai prea tinerel nici atunci, ca să spunem lucrurilor pe nume.

Root a zîmbit ameninţător:

– Nu te teme, Foaly, mai am încă puteri magice. Şi o să compensez vîrsta mea cu o armă de calibru mare. Acum pregăteşte o capsulă. Plec cu primul jet.

Foaly a făcut tot ce i s-a ordonat fără să stea pe gînduri. Cînd comandantul avea acea sclipire în ochi, executai tot ce ţi se cerea şi-ţi ţineai gura. Dar mai era un motiv pentru care Foaly se conforma în tăcere. Tocmai îşi dădude seama că Holly era în mare primejdie. Centaurii nu îşi făceau mulţi prieteni, iar lui Foaly îi era teamă că ar putea pierde unul din puţinii prieteni pe care îi avea.

Artemis se aşteptase să găsească aparatură şi tehnologie avansată asupra elfului, dar comoara pe care o împrăştiase pe bordul vehiculului de teren depăşea toate aşteptările.

– Impresionant, a murmurat el. Am putea abandona misiunea asta chiar acum şi tot am face o avere numai din vînzarea patenturilor.

Artemis a trecut un scanner portabil peste aparatul de la încheietura mîinii elfului, care era

inconştient. Apoi a transferat caracterele în translatorul automat.

– Este un fel de locator. Fără îndoială că prietenii ei ne urmăresc chiar în acest moment.

Butler a înghiţit în sec:

– Chiar în acest moment, domnule?

– Aşa s-ar părea. În orice caz, urmăresc locatorul...

Artemis a tăcut brusc. Privirea lui era concentrată într-un punct fix, în timp ce în creierul lui o undă electrică scînteia.

– Butler?

Valetul a simţit cum îi creşte pulsul. Cunoştea acel ton al vocii lui Artemis. Cu siguranţă, punea ceva la cale.

– Da, Artemis?

– Baleniera aceea japoneză. Cea care a fost sechestrată de autorităţile din port. E ancorată tot acolo?

Butler a dat din cap:

– Da. Cred că e tot acolo.

Artemis învîrtea cureaua locatorului pe degetul lui arătător.

– Bine. Hai să mergem acolo. E timpul să-i lăsăm pe piticanii să afle exact cu cine au de-a face.

Root şi-a ştampilat scoaterea din rezervă cu o viteză remarcabilă, ceea ce era neobişnuit pentru ofiţerii superori ai Forţelor de Ordine. De obicei,

pentru acest lucru erau necesare luni întregi şi nenumărate şedinţe plictisitoare şi obositoare în urma cărora să se aprobe orice activare în cadrul Brigăzii Recon. Din fericire, Root avea un pic de influenţă asupra comandantului.

Se simţea bine din nou în uniforma de teren şi se convinsese că aceasta nu era mai strîmtă în jurul taliei decît fusese pe vremuri. „Era mai umflată", se gîndea el, „din cauza noilor echipamente pe care le îndesaseră în costumele astea". Root nu era adeptul aparatelor electronice minuscule. Singurele lucruri pe care voia să le ia cu el erau aripile şi aruncătorul de rachete multifazic, răcit cu apă, cu trei rezervoare, pe care îl lega în jurul şoldurilor. Era cea mai puternică armă construită vreodată în Lumea de Dedesubt. Era veche, desigur, dar Root o purtase în zeci de acţiuni şi aceasta îl făcea să se simtă din nou ofiţer de teren.

Tunelul cel mai apropiat de poziţia lui Holly era E1 Tara. Nu era o locaţie ideală pentru o misiune de asemenea anvergură, dar mai erau doar două ore de lumină de lună, aşa că nu era timp pentru hoinărit la suprafaţă. Dacă aveau vreo şansă să rezolve încurcătura asta pînă în zori, viteza era esenţială. Root a luat o navetă pentru echipa lui, dînd la o parte un grup de turişti, care, se pare, îşi aşteptaseră rîndul timp de doi ani.

– Asta e! a urlat Root la ghidul excursiei. Ba, mai mult, opresc toate zborurile neimportante pînă ieşim din situaţia de criză!

– Şi asta cînd o să fie? a întrebat cu o voce piţigăiată o femeie gnom, ţinînd în mînă un carneţel de notiţe, de parcă tocmai se pregătea să depună o plîngere.

Root a scuipat chiştocul de ţigară, pe care l-a zdrobit cu subînţeles sub călcîiul cizmei. Simbolul gestului era evident:

– Tunelele se vor deschide, doamnă, atunci cînd o să am eu chef. Şi dacă dumneata şi uniforma dumitale fluorescentă nu vă daţi la o parte din calea mea, o să vă iau licenţa de operare şi o să vă treziţi aruncată în arest pentru obstrucţionarea unui ofiţer în misiune.

Ghidul a lăsat capul în jos şi s-a retras din faţa comandantului, alăturîndu-se celorlalţi turişti şi regretînd că uniforma ei era atît de roz.

Foaly aştepta lîngă capsulă. Cu toată seriozitatea cerută de moment, nu a rezistat să nu zîmbească amuzat la vederea burţii lui Root, care-i umfla uşor costumul mulat.

– Sînteţi sigur că vreţi să faceţi asta, domnule comandant? De obicei nu lăsăm decît cîte o singură persoană să călătorească cu capsula.

– Ce vrei să spui? s-a răstit Root. Nu e decît...

Apoi a surprins privirea plină de subînţeles pe care Foaly o arunca spre stomacul său.

– Aa! Ha, ha! Foarte amuzant! Ţine-o tot aşa, Foaly! Am o limită, să ştii!

Dar era o ameninţare pe care n-ar fi pus-o niciodată în practică şi amîndoi ştiau acest lucru. Foaly concepuse şi construise întregul sistem de comunicaţii, şi tot el fusese un pionier în domeniul prevenirii exploziilor. Fără el, tehnologia omenească ar fi ajuns din urmă, cu uşurinţă, tehnologia elfilor.

Root şi-a ataşat centurile de siguranţă. Nu scoseseră capsula cea veche de o jumătate de secol, pentru comandant fusese pregătită una proaspăt ieşită din fabrică. Era toată argintie şi strălucitoare, aripi de stabilizare care erau făcute să detecteze automat curenţii de magmă. Era, desigur o invenţie de-a lui Foaly. Timp de un secol, designurile lui în materie de capsule înclinau spre futurism – cît mai mult neon şi cauciuc. De curînd, însă, acesta devenise mai retro, înlocuind interioarele sofisticate cu borduri din lemn de nuc şi cu centuri din piele. Într-un mod straniu, Root găsea acest decor retro relaxant.

Şi-a înfăşurat degetele pe joystick-uri şi deodată şi-a dat seama cît de mult era de cînd nu mai *zburase pe flăcări*. Foaly a observat starea lui de uşoară agitaţie.

– Nu te teme, şefu'! a spus el, de data aceasta fără cinism. E ca şi cum ai călări pe un unicorn. E un lucru pe care nu-l uiţi niciodată!

Root s-a încruntat, fără să fie prea convins:

– Hai să-i dăm drumul, a mormăit el, pînă nu mă răzgîndesc!

Foaly a împins în uşă pînă cînd sistemul de etanşeizare a fost activat, închizînd-o ermetic cu un şuierat pneumatic. Dincolo de hubloul de cuarţ, faţa lui Root părea verzuie. Nu mai arăta prea înfricoşător. Ba din contră.

Artemis opera la faţa locului micul locator. Era imposibil să altereze unii parametri fără să distrugă o parte din mecanisme. Cele două tipuri de tehnologie erau, cu siguranţă, incompatibile. Era ca şi cum ar fi încercat chirurgie pe cord deschis cu o drujbă.

Mai întîi trebuia să-şi dea seama cum să deschidă lucrul acela. Capetele şuruburilor sfidau atît şurubelniţele cu vîrful plat, cît şi pe cele Phillips. Nici măcar setul detaliat de chei Allen al lui Artemis nu pătrundea în micuţele canale. „Gîndeşte futurist!“ îşi spunea Artemis. „Gîndeşte-te la tehnologie avansată“.

I-a picat fisa după cîteva minute de concentrare în tăcere. Şuruburi magnetice. De fapt, era evident. Dar cum să construiască un cîmp magnetic rotativ pe bancheta din spate a unui vehicul de teren? Era imposibil. Nu putea decît să încerce să desfacă şuruburile cu un magnet obişnuit.

Artemis a scos micul magnet de la închizătoarea cutiei lui de unelte şi a apropiat ambii poli de micuţele

şuruburi. Partea negativă le-a făcut să se clatine uşor. A fost suficient ca să poată avea acces cu un cleşte ascuţit şi, în scurt timp, Artemis avea locatorul deschis în faţa lui.

Circuitele erau minuscule. Şi nu se vedea nici o urmă de lipitură sau sudură. Era clar că foloseau o altă formă de legătură. Poate că, dacă ar fi avut timp, ar fi aflat principiile mecanismului, dar pentru moment Artemis trebuia să improvizeze. Avea de gînd să se folosească de lipsa de vigilenţă a altora. Şi dacă cei din Popor erau la fel ca şi oamenii, însemna că văd doar ceea ce vor să vadă.

Artemis a ridicat locatorul în lumina cabinei. Era translucid. Uşor magnetizat, dar mergea. A dat la o parte un minuscul ghem de fire strălucitoare şi a inserat o cameră de luat vederi cît o gaură de nasture în locul lor. A fixat transmiţătorul de mărimea unui bob de mazăre cu nişte silicon. Rudimentar, dar eficient, spera el.

Şuruburile magnetice nu voiau să intre la locul lor fără unealta corespunzătoare, aşa că, neavînd ce face, Artemis le-a lipit cu pastă adezivă. Era o treabă făcută în grabă, dar ar fi mers dacă locatorul nu era analizat cu atenţie. Dar dacă se întîmplă acest lucru? Ei, bine, în acest caz nu ar avea de pierdut decît un avantaj la care oricum nu se aşteptase.

Butler a schimbat faza lungă a farurilor cînd au intrat în oraş.

– Ne apropiem de port, Artemis, a spus el peste umăr. Trebuie să fie vreo echipă de la Vamă şi Taxe pe-aici.

Artemis a dat din cap. Aşa trebuia să fie. Portul era plin de contrabandişti. Mai mult de 50% din contrabanda din ţară se făcea pe undeva de-a lungul acestei jumătăţi de kilometru de ţărm.

– O diversiune, Butler. Nu-mi trebuie mai mult de două minute.

Valetul a dat din cap gînditor.

– Ca de obicei?

– De ce nu? Fă-te praf... Sau mai bine nu.

Artemis a clipit. Era a doua glumă pe care o făcea în ultima vreme. Prima pe care o spusese cu voce tare. „Ai grijă", îşi spunea el. „Nu e timp pentru frivolităţi".

*

Oamenii portului îşi înfăşurau tutun în foiţe de ţigară. Nu era o treabă uşoară, ţinînd cont de degetele lor groase, dar se descurcau. Iar dacă mai cădeau cîteva fire de tutun brun pe jos, pe pietrele de pavaj, ce dacă? Oricum, se găsea de cumpărat la cutie de la un om mărunţel, care nu se obosea să mai adauge taxe la preţ.

Butler păşea agale spre ei privind de sub cozorocul şepcii.

– Ce noapte rece! a spus el către grupul de bărbaţi.

Nu i-a răspuns nici unul. Oamenii Poliţiei erau de diverse forme şi mărimi.

Străinul cel uriaş insista.

– Pînă şi munca e mai bună decît statul la pîndă într-o noapte ca asta.

Unul din oamenii muncii, mai puţin ascuţit la minte, nu se putu abţine să nu dea din cap afirmativ. Un coleg i-a făcut semn, dîndu-i un cot în coaste.

– Totuşi, continuă nou-venitul, nu cred că voi, fetelor, aţi muncit pe bune vreo zi în toată viaţa voastră.

Din nou, nici un răspuns. De data aceasta pentru că oamenii din port rămăseseră cu gurile căscate de uimire.

– Da. Sînteţi o adunătură patetică, e adevărat, continua Butler, fără să-şi facă griji. Oh, nu mă îndoiesc că aţi fi trecut drept bărbaţi în timpul foametei. Dar, după standardele zilelor noastre, nu sînteţi decît o adunătură de papă-lapte îmbrăcaţi în bluzite.

– Ăăăă, a zis unul din ei.

Doar atît a putut să scoată.

Butler şi-a ridicat o sprînceană:

– „Ăăăă"? Patetic şi dezarticulat. Ce combinaţie! Mamele voastre trebuie să fie tare mîndre de voi!

Străinul întrecuse măsura. Tocmai le pomenise pe mamele lor. Acum nimic nu-l mai putea salva de la o bătaie, nici măcar faptul că nu prea părea inteligent.

Avea, însă, un vocabular foarte bogat. Bărbaţii şi-au stins ţigările şi l-au încercuit uşor. Erau şase împotriva unuia singur. Trebuia să-ţi fie milă de el. Butler încă nu terminase.

– Acum, înainte de a începe, doamnelor, să stabilim ceva: fără zgîrieturi, fără scuipat, fără să strigăm după mămica.

A fost picătura care a umplut paharul. Bărbaţii au început să urle şi l-au atacat toţi odată. Dacă l-ar fi urmărit atent pe adversarul lor, ar fi observat că acesta şi-a schimbat poziţia pentru a-şi deplasa centrul de greutate. Ar fi observat, de asemenea, că mîinile pe care acesta le scosese din buzunare erau de mărimea şi aveau forma aproximativă a unor lopeţi. Dar nimeni nu se uita la el, fiecare era ocupat să-şi urmărească tovarăşii, ca să fie sigur că nu porneşte singur la atac.

Rolul unei diversiuni este acela că trebuie să distragă atenţia. Trebuie să fie de proporţii, rudimentară, şi nu era deloc stilul lui Butler. El ar fi preferat să se descotorosească de aceşti domni adormindu-i cu nişte săgeţi hipodermice de la 500 de metri. Dacă acest lucru nu era o opţiune, Butler ar fi ales să opereze cu degetul mare nervii de la baza gîtului şi să-i paralizeze temporar. Silenţios ca o şoaptă. Dar aceasta ar fi fost împotriva scopului exerciţiului.

Aşadar, Butler, contrar pregătirii lui, a început să răcnească şi să aplice nişte tehnici de luptă rudimentare. Rudimentare, dar asta nu înseamnă că nu erau şi eficiente. Poate un Shao Lin ar fi anticipat unele dintre mişcările exagerate, dar aceşti oameni nu erau adversari pe măsura lui Butler. Ca să fim sinceri, nici măcar nu erau prea treji.

Butler l-a doborît pe primul cu o serie de pumni. Apoi pe doi dintre ei i-a izbit cap în cap, ca în filme. Al patrulea a fost scos din calcul, spre ruşinea lui Butler, cu o lovitură prin răsucire. Dar loviturile cele mai periculoase le-a păstrat pentru ultimii doi. Valetul s-a rostogolit pe spate, i-a apucat de gulerele hainelor lor şi i-a aruncat direct în apele portului Dublin. Valuri mari, văicăreli. A fost perfect.

Două lumini au ieşit din umbra unui vas cargo şi o navă oficială guvernamentală a trecut încet de-a lungul cheiului. După cum anticipaseră, o echipă de la Vamă şi Taxe stătea la pîndă. Butler a rînjit cu satisfacţie, faţa lui luînd o expresie teribilă. Apoi a dispărut după colţ. Era deja departe cînd agenţii de ordine începuseră să-şi arate insignele şi să pună întrebări. Oricum, răspunsurile primite n-au scos mare lucru la iveală. „Mare cît casa“ nu era tocmai o descriere după care să fie recunoscut.

Cînd Butler s-a întors la maşină, Artemis revenise şi el din misiune.

– Bravo, prietene! a comentat el. Cu toate că sînt sigur că *sensei*-ul tău de arte marţiale se răsuceşte în mormînt. O răsucire? Cum ai putut?

Butler îşi muşca limba, în timp ce întorcea vehiculul. Trecînd peste o pasarelă, acesta n-a rezistat să nu arunce o privire în jos, la haosul pe care îl provocase. Oamenii legii se chinuiau să scoată din apele poluate un poliţist ud leoarcă.

Artemis avea nevoie de această diversiune cu un scop clar, dar Butler ştia că nu are rost să-l întrebe care anume. Şeful lui nu îşi împărtăşea planurile cu nimeni pînă nu considera că e timpul potrivit. Şi cînd Artemis spunea că e timpul potrivit, de obicei aşa era.

Root a ieşit tremurînd din capsulă. Şi-o amintea altfel, ca de pe vremea lui. Cu toate că, să fim sinceri, probabil că era cu mult mai rău atunci. În vremea aceea nu erau centuri de siguranţă din polimer, autopropulsoare sau monitoare externe. Nu era decît intuiţie şi un pic de magie. În unele privinţe, Root prefera ca lucrurile să fi rămas aşa. Ştiinţa îndepărta magia din toate.

A trecut împleticindu-se din tunel în terminal. Fiind destinaţia cea mai solicitată, Tara avea o sală de aşteptare ticsită cu pasageri. Şase navete veniseră numai din Haven City. Sigur, nu pe jetul de magmă.

Turiştilor care plăteau pentru transport nu le plăcea să fie zdruncinaţi în asemenea hal decît dacă se aflau într-o escapadă ilegală la Disneyland.

Fortul elfilor era plin de excursionişti veniţi să vadă luna plină, care se plîngeau de sistarea zborurilor. O zînă se refugiase în spatele biroului unde vindea bilete, atacată de gremlini furioşi.

– Nu eu sînt vinovată, ţipa ea. Uite, acolo e elful responsabil!

A întins un deget verde, tremurînd, în direcţia comandantului care se apropia. Mulţimea de gremlini s-a întors deodată către Root, dar cînd au văzut arma uriaşă cu trei rezervoare pe care acesta o avea atîrnată de mijloc, au făcut stînga-mprejur.

Roost a înşfăcat speakerul din spatele biroului şi a început să urle în receptor:

– Ascultaţi aici, a spus el, tonul lui grav răsunînd în tot terminalul. Sînt comandantul Root de la Forţele de Ordine. Avem o situaţie de criză la suprafaţă şi ne aşteptăm la cooperare din partea tuturor civililor. În primul rînd, aş vrea să terminaţi cu flecăreala, că nu-mi pot auzi nici gîndurile!

Root a făcut o pauză ca să se asigure că dorinţele îi erau îndeplinite. Aşa era.

– În al doilea rînd, aş vrea ca fiecare, inclusiv copiii ăia gălăgioşi, să se aşeze pe bănci, pînă cînd ieşim de aici. După aceea, vă puteţi întoarce la plîngerile

voastre sau la mîncare sau la cine ştie ce mai faceţi voi, civilii.

Nimeni nu îl acuzase vreodată pe Root că ar fi fost politicos. Nimeni nu se aştepta să vadă acest lucru la el.

– Şi mai vreau ca persoana care e responsabilă aici să treacă imediat la birou!

Root a aruncat speakerul înapoi pe birou. Un şuierat puternic a iritat urechile tuturor celor aflaţi în clădire. În cîteva fracţiuni de secundă un hibrid elf-goblin se tot agita gîfîind pe lîngă comandant.

– Putem să vă ajutăm cu ceva, domnule?

Root a dat din cap, răsucindu-şi o ţigară groasă în gură.

– Vreau să deschizi un tunel chiar din locul ăsta. Nu vreau să mă încurce ăia de la Vamă sau de la Imigraţii. Începeţi să mutaţi toată Lumea dedesubt, după ce ajung băieţii mei.

Directorul portului de navete a înghiţit în sec.

– Toată lumea?

– Da. Asta înseamnă inclusiv personalul terminalului. Şi luaţi cu voi tot ce puteţi căra. Evacuare totală.

Root s-a oprit şi a privit ţintă în ochii violeţi ai directorului.

– Nu e un exerciţiu!

– Vreţi să spuneţi că...

– Da, a spus Root, pornind în jos pe rampa de acces.

– Noroioşii au comis un act vădit de ostilitate. Cine ştie ce-o să iasă din asta!

Elful-goblin a rămas şi-l urmărea pe Root care dispărea învăluit de fumul gros de ţigară. „Un act vădit de ostilitate?“ Ar putea însemna război. Directorul a format pe mobil numărul contabilului său.

– Bark? Nimbus la telefon. Să vinzi toate acţiunile pe care le deţin din portul de navete. Da, pe toate! Am o bănuială că preţul va coborî vertiginos.

Căpitanul Short se simţea de parcă o moluscă îi sugea creierul prin ureche. Încerca să-şi dea seama ce îi putea provoca o asemenea durere, dar memoria nu era printre facultăţile pe care şi le redobîndise. Deocamdată nu reuşea decît să stea întinsă şi să respire.

„E timpul să încerc să spun ceva“, se gîndea ea. „Ceva scurt şi pertinent.“ „Ajutor“ ar fi un cuvînt potrivit, a hotărît ea. Cu răsuflarea tremurîndu-i, a tras aer în piept şi a deschis gura.

– Mmjutor, au rostit buzele ei neascultătoare.

Nu avea nici un rost. Nu era inteligibilă nici măcar după standardele unui gnom beat.

„Ce i se întîmplase?“ Zăcea pe spate fără vlagă. „Cine îi făcuse aşa ceva?“ Holly s-a concentrat. Durerea era la limita suportabilului.

„Trolul? Asta era?“ Trolul o călcase în picioare în restaurantul acela? „Aşa s-ar explica multe.“ Dar nu.

Îşi amintea vag ceva despre vechea ţară. Şi despre ritual. Era ceva care o strîngea de gleznă.

– Bună.

O voce. Nu era a ei. Nici măcar nu era o voce de elf.

– Eşti trează?

Era o limbă europeană. Latină? Nu, engleză. Se afla în Anglia?

– Credeam că săgeata te-a omorît. Extratereştrii sînt altfel pe dinăuntru decît noi. Am văzut asta la televizor.

„Ce? Extratereştrii? Despre ce vorbeşte fiinţa asta?“

– Pari în formă. Ca Muchacho Maria, o luptătoare pitică din Mexic.

Holly a gemut. Cunoştinţele ei lingvistice probabil că nu funcţionau cum trebuie. Era timpul să vadă exact cu ce ciudăţenie are de-a face. A deschis un ochi. L-a închis apoi imediat. Ceea ce văzuse părea să fie o muscă uriaşă, blondă, uitîndu-se ţintă la ea.

– Nu-ţi fie frică, zise musca, sînt doar ochelari.

Holly a deschis de această dată ambii ochi. Fiinţa arăta spre un ochi argintiu. Nu, nu era ochi, era o lentilă. O lentilă reflectorizantă. La fel ca lentilele purtate de cei doi... Toată povestea a năvălit deodată în mintea ei, umplîndu-i golul, de parcă ar fi fost clinchetul unei încuietori cu cifru.

Fusese răpită de doi oameni în timpul ritualului. Doi oameni care aveau cunoştinţe extraordinare despre elfi.

Holly a încercat din nou să vorbească:

– Unde... unde mă aflu?

Femeia din faţa ei chicotea bucuroasă, bătînd din palme. Holly i-a remarcat unghiile lungi şi vopsite.

– Vorbeşti engleza! Ce accent ai? Sună de parcă ar fi un pic din toate.

Holly s-a încruntat. Vocea fetei o lovea ca un ciocan, dacă ţinem cont de migrena ei. A ridicat braţul. Nu mai avea locatorul.

– Unde sînt lucrurile mele?

Fata şi-a scuturat degetul, aşa cum ai face către un copil neascultător.

– Artemis a trebuit să-ţi ia pistolul şi celelalte jucării. Nu voiam să te răneşti cu ele.

– Artemis?

– Artemis Fowl. A fost ideea lui. *Toate* sînt întotdeauna ideile lui.

Holly s-a încruntat. *Artemis Fowl*. Pînă şi numele îi dădea fiori, fără să ştie de ce. Avea o presimţire. Intuiţia elfilor nu dădea niciodată greş.

– Să ştii că vor veni după mine, a spus ea printre buzele uscate. Habar n-aveţi ce-aţi făcut!

Fata se încruntă.

– Ai perfectă dreptate. N-am nici cea mai mică idee despre ce se întîmplă. N-o să afli nimic dacă încerci să mă psihanalizezi.

Holly s-a încruntat. Nu avea nici un rost să joace jocuri de-ale minţii cu acest om. Hipnoza era singura ei speranţă, dar aceasta nu putea penetra suprafeţele reflectorizante. „Cum de ştiau oamenii ăştia aşa ceva?“ Avea să se gîndească la asta mai tîrziu. Deocamdată trebuia să găsească o modalitate de a o separa pe această fată fără minte de ochelarii ei.

– Eşti un om aşa de drăguţ, a spus ea, cu vocea numai lapte şi miere.

– Vai, îţi mulţumesc...

– Holly.

– Îţi mulţumesc, Holly. Am apărut în ziarul local, odată. Am cîştigat chiar şi un concurs Miss Tîrgul de Sfeclă de Zahăr 1999!

– Ştiam eu. Frumuseţe naturală. Sînt convinsă că ochii tăi sînt senzaţionali.

– Aşa spune toată lumea. Cu gene lungi şi arcuite.

Holly a suspinat:

– Dacă i-aş putea vedea şi eu.

– De ce nu?

Degetele Julietei au prins braţul ochelarilor, după care, fata a ezitat:

– Poate că n-ar trebui.

– De ce nu, doar pentru o clipă!

– Nu ştiu... Artemis mi-a zis să nu-i scot niciodată.

– Artemis n-o să afle.

Juliet a arătat spre o cameră de supraveghere montată pe perete.

– O, ar afla! Artemis află tot. S-a aplecat mai aproape de elf: uneori am impresia că îmi citeşte gîndurile.

Holly s-a încruntat. O intriga această fiinţă, Artemis.

– Haide, doar o secundă. Ce se poate întîmpla?

Juliet s-a prefăcut că se gîndeşte.

– Nimic. Dacă nu ai de gînd, cumva, să mă hipnotizezi. Mă crezi proastă?

– Am altă idee, a spus Holly, tonul ei devenind mai serios. Ce-ar fi să mă ridic, să te bat măr şi apoi să-ţi scot ochelarii?

Juliet a rîs cu poftă, de parcă ar fi fost lucrul cel mai ridicol pe care îl auzise vreodată.

– Asta a fost bună, zîno!

– Vorbesc serios, omule!

– Bine, dacă vorbeşti serios, a spus Juliet ducîndu-şi un deget delicat în spatele lentilelor, ca să-şi şteargă o lacrimă după atîta rîs, am două motive. Unu: Artemis a zis că atîta timp cît eşti într-o locuinţă omenească trebuie să faci ce vrem noi. Iar eu vreau să stai în patul ăla.

Holly şi-a închis ochii. Din nou avea dreptate. De unde avea acest grup atîtea informaţii?

– Şi doi – Juliet a zîmbit din nou, însă de această dată zîmbetul ei avea ceva din expresia fratelui ei. Doi, pentru că am trecut prin aceleaşi antrenamente şi pregătiri ca şi Butler, şi de-abia aşteptam pe cineva pe care să-mi încerc maşina care înfige stîlpi în pămînt.

„Mai vedem noi, omule!“, gîndea Holly. Căpitanul Short nu-şi revenise încă de-a binelea şi mai era şi problema legăturii din jurul gleznei. Credea că ştie ce ar putea fi şi, dacă avea dreptate, aceasta însemna începutul unui plan.

Comandantul Root recepţiona frecvenţa locatorului lui Holly pe ecranul căştii lui. I-a luat mai mult decît se aşteptase ca să ajungă la Dublin. Aripile moderne erau mai greu de manevrat decît cele cu care fusese el obişnuit, în plus neglijase să mai facă nişte cursuri de împrospătare a memoriei. La altitudinea corectă, comandantul aproape că putea suprapune harta luminoasă afişată pe vizorul lui peste străzile Dublinului aflat dedesubtul lui. Aproape.

– Foaly, centaur pompos ce eşti! a zbierat el în microfonul căştii.

– Probleme, şefule? a venit răspunsul, laconic.

– Probleme? Probleme serioase! Cînd ai reînnoit ultima dată harta Dublinului?

Root auzea plescăituri în ureche. Se părea că Foaly tocmai îşi lua prînzul.

– Scuze, comandante, tocmai îmi terminam morcovul ăsta. Hmm, Dublin... să vedem...'75. În 1875.

– Aşa mă gîndeam şi eu! Locul ăsta e complet schimbat. Oamenii ăştia au reuşit să schimbe pînă şi forma coastei.

Foaly a tăcut un moment. Root şi-l imagina chinuindu-se să rezolve problema. Centaurului nu-i plăcea să i se spună că vreo parte din sistemul lui nu mai corespunde.

– OK, a spus el într-un tîrziu. Uite ce facem! Avem un telescop care monitorizează un satelit TV ce transmite în Irlanda.

– Înţeleg, zise Root, ceea ce era, de fapt, o minciună.

– O să-ţi transmit imaginile recepţionate de săptămîna trecută direct către vizorul tău. Din fericire, există o cartelă video în toate căştile noi.

– Din fericire.

– Problema va fi însă cum să-ţi coordonezi zborul cu recepţia video.

Root se săturase.

– Cît mai durează, Foaly?

– Mmmm... două minute, plus sau minus.

– Plus, minus ce?

– Plus, minus zece ani, dacă nu-mi ies calculele.

– Ar fi bine să-ţi iasă. Mă mai învîrt pe aici pînă ştim sigur.

124 de secunde mai tîrziu, harta alb-negru a lui Root a dispărut şi o nouă imagine color, strălucitoare, i-a luat locul. Cînd Root se mişca, harta se deplasa şi ea, iar punctul care semnala poziţia locatorului lui Holly se mişca şi el.

– Impresionant, zise Root.

– Ce spuneţi de asta, comandante?

– Am spus „impresionant", a strigat Root. Nu e nevoie să te umfli în pene.

Comandantul a auzit apoi în toată camera un rîs general şi şi-a dat seama că Foaly îl pusese pe *speaker*. Toţi îl auziseră cum îi făcuse complimente centaurului pentru munca lui. Nu vor mai vorbi cu el cel puţin o lună. Dar merita. Imaginile pe care le primea acum erau de ultimă oră. Dacă Holly era ţinută prizonieră într-o clădire, computerul ar fi putut să-i transmită imagini 3D instantaneu. Era absolut sigur. Numai că...

– Foaly, semnalul a părăsit coasta. Se duce în larg. Ce e asta?

– O barcă sau un vapor, aş zice eu la o primă evaluare.

Root s-a enervat pentru că nu-i picase şi lui fisa. Probabil că chicoteau pe seama lui în celula de criză. Sigur că era un vapor.

Root a coborît cîteva sute de metri pînă a văzut conturul vag al acestuia apărînd în ceaţă. Se părea că

era o balenieră. Tehnologia s-a mai schimbat de-a lungul secolelor, dar tot harponul a rămas arma preferată pentru uciderea celui mai mare mamifer de pe pămînt.

– Căpitanul Short este undeva acolo, Foaly. Sub punte. Ce informaţii ai?

– Nu am nimic, domnule. Nu este un vas cunoscut. Pînă i-am găsi dosarul de înregistrare, ar fi prea tîrziu.

– Dar imagini termale?

– Nu se poate, comandante. Hala pare să fie veche de cel puţin cincizeci de ani. Are o concentraţie mare de plumb. Nu putem penetra nici măcar primul strat. Mă tem că sînteţi pe cont propriu.

Root a clătinat din cap.

– După cîte miliarde am băgat în departamentul tău... Aminteşte-mi să-ţi mai tai din buget cînd mă întorc.

– Da, domnule, a fost răspunsul, serios de această dată.

Lui Foaly nu-i plăceau glumele legate de buget.

– Ţine-i pe cei de la Captură în alertă generală. S-ar putea să am nevoie de ei brusc.

– Da, domnule.

– Aşa să faci. Terminat. Am ieşit.

Root era pe cont propriu. De fapt, aşa îi plăcea cel mai mult. Fără tehnică. Fără centaurul arogant care i se smiorcăia în ureche. Doar un elf, cu isteţimea lui şi poate cu un strop de magie.

Root şi-a mişcat aripile de polimer, îmbrăţişînd cu ele malul ceţos de dedesubt. Nu era nevoie să se ascundă. Cu scutul activat, nu putea fi văzut de ochii omeneşti. Nici cu cele mai performante radare nu se percepea mai mult decît o uşoară distorsiune. Comandantul a coborît pînă deasupra vasului. Era un vapor tare urît. Mirosul morţii şi al durerii se ridica din punţile îmbibate de sînge. Multe creaturi nobile au murit aici. Au murit şi au fost disecate pentru cîteva bucăţi de săpun şi nişte ulei. De încălzit. Root a clătinat din cap. „Oamenii sînt nişte barbari", se gîndea el.

Semnalul lui Holly devenise mai puternic. Ceea ce însemna că era aproape. Foarte aproape. Cam la 200 de metri spera el trebuie să fie încă în viaţă, căpitanul Short. Dar nu avea nici o hartă care să-l ajute să navigheze prin burta vasului.

Root a coborît uşor pe punte. Cizmele lui aderau uşor la amestecul de săpun uscat şi untură de balenă care acopereau stratul de oţel. Nava părea pustie. Nici o santinelă la intrare, nici un ofiţer pe punte, nici o lumină pe nicăieri. Acest lucru nu însemna însă că trebuie să fie mai puţin precaut. Root ştia din proprie experienţă că oamenii apăreau cînd nu te aşteptai. Odată, îi ajuta pe băieţii de la Captură să adune din peretele unui tunel bucăţi dintr-o capsulă avariată, cînd au fost zăriţi de un grup de speologi. Ce-a ieşit atunci! Agitaţie, urmăriri ca în filme şi ştergeri de

memorie în grup. Tot tacîmul. Pe Root l-a străbătut un frison. Nopţi ca aceea puteau să îmbătrînească un elf cu zeci de ani.

Păstrîndu-şi scutul activat, comandantul şi-a împachetat aripile şi a pornit uşor pe punte. Senzorii nu înregistrau alte forme de viaţă, dar, după cum spusese Foaly, pereţii aveau o concentraţie mare de plumb. Pînă şi vopseaua era pe bază de plumb. Tot vaporul era o catastrofă ecologică. Ar fi putut să fie un batalion de soldaţi ascunşi sub punte şi camera din casca lui nu i-ar vedea. Pînă şi semnalul lui Holly era cu cîteva linii sub nivelul normal, şi locatorul ei avea o baterie micronucleară! Ceva i se părea în neregulă. „Stai calm", se încuraja el. „Ai scutul activat. Nu este nici un om pe lume care să te poată vedea."

Root a împins prima uşă. Aceasta s-a deschis destul de uşor. Comandantul a oftat. Oamenii unseseră balamalele cu untură de balenă. Cît de jos se puteau coborî!

Coridorul era complet în beznă, aşa că Root şi-a pornit filtrul de infraroşu. Bine, tehnologia era utilă uneori, dar nu avea de gînd să-i spună asta lui Foaly. Labirintul de ţevi şi grilaje de dinaintea lui s-a luminat deodată cu o lumină roşie, artificială. Cîteva minute mai tîrziu a regretat remarca pe care o făcuse despre tehnologia centaurului. Filtrul infraroşu îi altera percepţia spaţiului, lovindu-se deja cu capul în două ţevi îndoite în formă de U.

Încă nu era nici urmă de om sau de elf. Numai animale, majoritatea rozătoare. Şi cînd eşti de doar un metru înălţime, un şobolan destul de mare poate fi un real pericol, mai ales pentru că şobolanii sînt unele dintre puţinele fiinţe care pot vedea printr-un scut de elf. Root şi-a dezlegat arma şi a setat-o pe nivelul trei sau „prăjeală medie", cum îi spuneau elfii din camera cu echipamente. A pus pe fugă un şobolan cu fundul fumegînd, ca avertisment pentru ceilalţi. Nimic periculos, doar o lecţie rapidă care să-l înveţe să nu se mai uite chiorîş la un elf. A grăbit apoi paşii. Locul acesta era ideal pentru un atac prin surprindere. Cu spatele spre singura ieşire, el era aproape orb. Acesta era coşmarul oricărei misiuni Recon. Dacă unul dintre oamenii lui s-ar fi găsit într-o asemenea situaţie, l-ar fi degradat cu siguranţă. Dar în situaţii limită trebuiau asumate nişte riscuri. Aceasta era esenţa faptului de a fi la comandă.

Root a ignorat cîteva uşi de pe ambele părţi, mergînd după semnal. Mai erau zece metri acum. O încuietoare de oţel îi bloca înaintarea, şi căpitanul Short – sau cadavrul lui – erau de partea cealaltă.

Root a împins cu umărul în uşă. S-a deschis imediat. Ceva era în neregulă. Dacă cineva ar fi fost ţinut captiv acolo, uşa ar fi fost încuiată. Comandantul a setat arma pe nivelul cinci şi a înaintat pe coridor. Arma a scos un zumzet uşor. Explozia ar fi

fost suficient de puternică pentru a vaporiza cu o singură lovitură un elefant mascul.

Nici urmă de Holly. Nici urmă de nimic. Se afla într-o cameră frigorifică. Stalactite lucioase atîrnau dintr-un labirint de ţevi. Lui Root îi ieşeau aburi din gură. Se întreba cum ar fi părut acest lucru în ochii unui om? Respiraţie, fără a se vedea nici un corp.

– Aa, avem un vizitator, a spus o voce pe un ton familiar.

Root a căzut într-un genunchi, îndreptînd arma spre direcţia de unde venea vocea.

– Ai venit să-ţi salvezi ofiţerul dispărut, fără îndoială.

Comandantul a clipit pentru a alunga o picătură de sudoare care i se prelinsese în ochi. Transpirase? Pe frigul ăsta?

– Mă tem că n-ai nimerit locul potrivit.

Vocea era subţire, artificială, amplificată. Root şi-a verificat locatorul ca să vadă dacă acesta detectează ceva. Nimic. Nu în acea încăpere, în orice caz. Era monitorizat cumva. Era oare vreo cameră ascunsă prin ţevărie care ar putea penetra un scut de elf?

– Unde eşti? Arată-te!

Omul rîdea încet. Un ecou nefiresc răsuna prin hala pustie.

– O, nu, încă nu, prietenul meu elf. Dar destul de curînd. Şi cînd o s-o fac, o să regreţi!

Root urma vocea. „Ţine-l de vorbă", se gîndea el.

– Ce vrei?

– Hmm, ce vreau? Şi asta o s-o afli destul de curînd.

În mijlocul încăperii se afla o ladă. Iar deasupra ei, o cutie. Cutia era deschisă.

– De ce m-ai adus aici?

Root a lovit cutia cu arma proprie. Nu s-a întîmplat nimic.

– Te-am adus aici pentru o mică demonstraţie.

Comandantul s-a aplecat peste cutia deschisă. A privit înăuntru. Împachetate în zăpadă artificială, un pachet ambalat în vid şi un transmiţător VHF cu bandă triplă. Peste ele se afla locatorul lui Holly. Root a scos un geamăt. Holly nu ar fi dat echipamentele ei de bună voie. Nici un ofiţer nu ar fi făcut acest lucru.

– Ce demonstraţie, nebunule?

Din nou s-a auzit rîsul calm şi rece:

– O demonstraţie a ataşamentului meu faţă de scopurile mele.

Root ar fi trebuit să înceapă să se îngrijoreze şi pentru sănătatea lui, dar era prea ocupat să se gîndească la Holly.

– Dacă te-ai atins cumva chiar şi de vîrfurile urechilor ofiţerului meu...

– Ofiţerul tău? Oo, avem conducerea! Ce privilegiu! Cu atît mai bine, mesajul meu o să fie înţeles!

Sunetele unei alarme au izbucnit în urechile lui Root.

– Mesajul tău?

– Mesajul meu, micul meu elf, este acela că eu nu sînt un om cu care să vă puteţi juca. Acum, dacă vrei, studiază, te rog, pachetul.

Comandantul a aruncat o privire. Avea o formă după care nu-ţi puteai da seama de conţinut. Plat, ca o bucată de plastilină sau... Oh, nu! O lumină roşie a început să licărească dedesubtul sigiliului.

– Zboară, micule elf, a spus vocea. Şi spune-le prietenilor tăi că Artemis Fowl al II-lea le transmite salutări.

Alături de lumina roşie, simboluri verzi au început să se succeadă. Root şi-a amintit de ele de la cursul lui de Studii Omeneşti din Academie. Erau... numere. În ordine inversă. O numărătoare inversă!

– *D'arvit!* a mormăit el. Traducerea acestui cuvînt nu-şi are rostul deoarece ar fi oricum cenzurată.

S-a întors şi a luat-o la fugă pe coridor, în timp ce mai auzea încă vocea ironică a lui Artemis Fowl, de-a lungul tunelului metalic.

– Trei, a spus omul, doi...

– *D'arvit*, repeta Root.

Coridorul părea mult mai lung acum. A zărit printr-o uşă crăpată strălucirea argintie a cerului înstelat. Root şi-a activat aripile. În asemenea momente era nevoie de un zbor de mare precizie. Diametrul

aripilor Hummingbird era doar cu puţin mai mic decît lăţimea coridorului.

– Unu.

Au sărit scîntei cînd aripile electronice au zgîriat puţin o ţeavă ieşită în afară. Root s-a ridicat lansîndu-se cu viteza MACH 1.

– Zero, a spus vocea. Bum!

Un detonator a explodat înăuntrul pachetului ambalat în vid, aprinzînd un kilogram de semtex[1] pur. Reacţia albicioasă, fierbinte a devorat tot oxigenul din împrejurimi într-o nanosecundă şi s-a scurs pe calea pe care întîmpina cea mai mică rezistenţă. Aceasta era, desigur, chiar în urma comandantului Root.

Root şi-a montat vizorul, deschizînd orificiul destinat respiraţiei la maximum. Uşa se afla la doar cîţiva metri distanţă. Se punea doar problema cine urma să ajungă la uşă mai întîi? Elful sau mingea de foc?

A reuşit la milimetru. A simţit cum exlozia îi scutura trupul în timp ce se răsucea. Flăcările se întinseseră în jurul costumului lui, se prelingeau pe picioare. Root şi-a continuat manevra de zbor, după care s-a prăbuşit în apa rece ca gheaţa. A penetrat suprafaţa înjurînd.

Deasupra lui, baleniera a fost înghiţită complet de flăcările toxice.

---

[1] Semtex – un exploziv deosebit de puternic (n.tr.).

– Comandante, s-a auzit o voce în urechea lui. Era Foaly, intrase din nou în aria de acoperire: Comandante, în ce stare te afli?

Root a revenit deasupra apei.

– Starea mea, Foaly, este una de extremă iritare. Treceţi la computerele voastre. Vreau să aflu tot ce se poate despre un anumit Artemis Fowl şi asta înainte să mă întorc la bază.

– Da, domnule comandant. Chiar acum.

Nu mai făcea glume isteţe. Pînă şi Foaly îşi dădea seama că nu era timp pentru aşa ceva.

Root a urcat la 300 de metri. Dedesubtul lui, baleniera în flăcări atrăgea vehiculele de salvare şi de pompieri, la fel cum un bec aprins atrage fluturii. Şi-a scuturat fîşiile de haină arsă de pe coate. „Va da socoteală, acest Artemis Fowl", şi-a promis el. Poate fi sigur de asta!

CAPITOLUL 6

Asediul

Artemis stătea rezemat de spătarul fotoliului cu pivot, la biroul lui, zîmbind cu degetele lui ascuţite aduse la bărbie. „Perfect“, îşi spunea el. Explozia ar trebui să-i vindece pe elfi de atitudinea lor eroică. Plus că o balenieră tocmai fusese ştearsă de pe faţa pămîntului. Lui Artemis Fowl nu-i plăceau balenierele. Erau şi alte căi de a obţine aceleaşi produse, mai puţin controversate.

Camera minusculă ascunsă în locator funcţionase perfect. Cu imaginile de înaltă rezoluţie ale acesteia, capturase respiraţia cristalizată a elfului.

Artemis aruncă o privire pe monitorul de supraveghere de la subsol. Prizoniera lui stătea aşezată pe pătuţ, ţinîndu-şi capul între mîini. Artemis s-a încruntat. Nu se aşteptase ca un elf să arate aşa de... uman.

Pînă acum îi văzuse doar ca pe o pradă. Încerca să-i vîneze ca pe nişte animale. Dar acum, văzînd unul care, evident suferea, se schimba situaţia.

Artemis a lăsat computerul în stand-by şi a traversat culoarul spre uşile principale. Era timpul să aibă o conversaţie cu musafirul lor. Tocmai cînd atingea mînerul de alamă, uşa s-a deschis deodată în faţa lui. Juliet a apărut în uşă cu obrajii îmbujoraţi de atîta alergat.

– Artemis, a spus ea gîfîind, mama ta...

Artemis a simţit un nod în stomac.

– Ce e?

– Să vezi, Artemis... Artemis... mama...

– Da, Juliet, spune, ce s-a întîmplat?

Juliet şi-a dus ambele mîini la gură, încercînd să-şi revină. După cîteva clipe, şi-a îndepărtat unghiile sclipitoare, vorbind printre degete.

– E vorba de tatăl tău, domnul Artemis senior. Doamna Fowl zice că s-a întors!

Pentru o clipă, Artemis a fost sigur că i-a stat inima în loc. Tatăl lui? S-a întors? Era posibil? Sigur, el crezuse întotdeauna că tatăl lui mai era încă în viaţă. Dar în ultima vreme, de cînd cu afacerea cu elfii, părea că gîndul acesta nu îi mai stăruia atît în minte. Artemis se simţea vinovat. Iar acest sentiment îl rodea în stomac. Renunţase. Renunţase să mai spere că propriul tată se va întoarce.

– L-ai văzut, Juliet? L-ai văzut cu ochii tăi?

Fata a clătinat din cap.

– Nu, domnule Artemis. Am auzit doar, voci. În dormitor. Dar doamna nu mă lasă să intru sub nici un motiv. Nici măcar să-i aduc o băutură caldă.

Artemis analiza situaţia. Ei se întorseseră doar cu o oră în urmă. Tatăl lui probabil că se strecurase fără ca Juliet să-l vadă. Era posibil. A aruncat o privire la ceasul lui sincronizat cu ora Greenwich şi potrivit în mod constant prin semnale radio. Era 3 a.m. Timpul zbura. Tot planul ar fi căzut dacă elfii nu făceau următoarea mişcare pînă în zori.

Artemis a tresărit. Din nou acorda prioritate afacerilor şi dădea problemele familiei deoparte. Ce ajunsese? Tatăl lui era prioritatea, nu un plan care avea să-i aducă bani.

Juliet se afla încă în uşă şi îl urmărea cu ochii ei albaştri enormi. Aştepta ca el să ia o hotărîre, aşa cum făcea întotdeauna. Dar pentru prima dată, indecizia se putea citi pe faţa lui cu trăsături firave.

– Foarte bine, a mormăit el, în cele din urmă. Ar trebui să urc la ea chiar acum.

Artemis trecu pe lîngă fată şi urcă scara cîte două trepte deodată. Camera mamei lui era cu două etaje mai sus, amenajată într-o latură a podului.

A ezitat o clipă în faţa uşii. Ce ar fi spus dacă, într-adevăr, tatăl lui s-ar fi întors? Ce ar fi făcut? Era

ridicol să se frămînte în legătură cu asta. Era imposibil de anticipat. A bătut uşor la uşă:

– Mamă?

Nu a auzit nici un răspuns, doar un rîs uşor care l-a făcut să-şi amintească imediat de trecut. Această cameră fusese iniţial camera de zi a părinţilor lui. Aceştia obişnuiau să stea pe şezlonguri ore în şir, chicotind ca nişte puştani, în timp ce hrăneau porumbeii şi priveau vapoarele trecînd prin portul Dublin. După ce Artemis senior dispăruse, Angeline a devenit din ce în ce mai ataşată de acest loc, pînă cînd n-a mai vrut să-l părăsească deloc.

– Mamă, eşti bine?

Dinăuntru se auzeau şoapte înăbuşite, şuşoteli tainice.

– Mamă, intru!

– Stai, Timmy, opreşte-te, nebunaticule! Avem musafiri!

Timmy? Artemis a simţit că inima stătea să-i spargă pieptul. Timmy era numele de alint cu care îl striga pe tatăl lui. Timmy şi Arty. Erau cei doi bărbaţi din viaţa ei. Artemis nu mai putea să aştepte. A trecut prin uşile duble.

Primul lucru pe care l-a remarcat a fost lumina. Mama lui avea luminile aprinse. Era un semn bun, cu siguranţă. Artemis ştia exact locul unde ar fi stat mama lui. Ştia exact unde să se uite. Dar nu putea. Dacă... dacă...

– Da, cu ce te pot ajuta?

Artemis s-a întors. Ochii încă nu i se obişnuiseră cu lumina.

– Sînt eu.

Mama lui a rîs. Părea că plutea, lipsită de orice grijă.

– Văd că eşti tu, tată. Nu poţi să-i dai băiatului tău liber nici măcar în seara asta? Doar e luna noastră de miere!

Atunci Artemis şi-a dat seama: nu era decît o agravare a nebuniei ei. „Tată?" Angeline credea că Artemis era bunicul lui. Acesta murise cu zece ani în urmă. Şi-a ridicat uşor privirea.

Mama lui era aşezată pe un şezlong, splendidă, în rochia ei de mireasă, cu faţa machiată stîngaci. Dar asta nu era totul.

Alături de ea se afla costumul pe care-l purtase în acea zi mare la catedrala Christchurch, cu paisprezece ani în urmă... Hainele erau umplute cu ghemotoace de hîrtie şi deasupra costumului se afla o faţă de pernă pe care erau desenate cu ruj trăsăturile chipului lui. Era aproape amuzant. Artemis şi-a înghiţit un suspin cînd văzu că speranţele lui se risipiră.

– Ce zici, tată? a întrebat Angeline cu o voce joasă, mişcînd faţa de pernă ca un ventriloc care-şi manipulează păpuşa. O zi liberă pentru băiatul tău?

Artemis a dat din cap. Ce altceva putea face?

– Bine. Ai liber şi mîine. Fiţi fericiţi!

Faţa lui Angeline radia de bucurie sinceră. A sărit de pe scaun şi l-a îmbrăţişat pe fiul pe care nu îl mai recunoştea.

– Mulţumesc, tată, mulţumesc!

Artemis a îmbrăţişat-o şi el, deşi i se părea că trişează.

– Cu plăcere, ma... Angeline. Acum trebuie să plec. Am afaceri importante de rezolvat.

Mama lui s-a aşezat lîngă bărbatul-manechin.

– Da, tată, nu-ţi face griji. Poţi să te duci. Noi nu ne plictisim amîndoi.

Artemis a plecat. Nu s-a mai uitat în urmă. Avea multe de făcut. Avea de scos bani de pe urma unor elfi. Nu avea timp pentru închipuirile mamei lui.

*

Căpitanul Holly Short stătea cu capul sprijinit în mîini. Într-o singură mînă, mai exact. Cu cealaltă mînă căuta ceva pe lîngă gheata ei, în afara cîmpului vizual al camerei de supraveghere. De fapt îşi revenise, mintea îi era limpede, dar nu strica să-l lase pe inamic să creadă că e încă inofensivă. Poare că ar subestima-o. Şi asta ar fi ultima greşeală pe care ar face-o.

Holly şi-a încleştat degetele pe obiectul care o strîngea de gleznă. După contur, şi-a dat seama imediat ce era ascuns acolo. Ghinda! Probabil că i-a

căzut în gheată în timpul agitației de lîngă copac. Lucrurile ar putea lua o întorsătură extraordinară. Nu avea nevoie decît de o bucățică de pămînt și puterile i-ar fi revenit.

Holly a privit pe furiș prin preajma ei. Podeaua părea să fie din ciment turnat de curînd. Nici măcar o crăpătură sau vreun colț rupt. Nu avea unde să-și îngroape arma secretă. Holly se ridică atentă și verifică mai întîi dacă are suficientă stabilitate în picioare. Era destul de bine. Îi tremurau puțin genunchii, dar putea să stea în picioare. A traversat camera, apoi își lipi palmele și fața de peretele neted. Cimentul fusese cu siguranță, turnat recent. Mai erau încă petece umede. Era evident că fusese pregătită special pentru ea celula.

– Cauți ceva, a spus o voce.

O voce rece și nemiloasă.

Holly s-a retras de lîngă perete. Băiatul-om se afla la mai puțin de doi metri distanță de ea, cu ochii ascunși în spatele ochelarilor cu lentile reflectorizante. Intrase în cameră fără cel mai mic zgomot. Extraordinar.

– Fii drăguță și stai jos!

Holly nu voia să fie drăguță și nici să stea jos. Ceea ce voia ea era să-l imobilizeze pe acest mic insolent printr-o lovitură cu cotul și să se folosească de propria lui forță pentru a cîștiga avantajul. Artemis i-a citit intențiile în ochii. Acest lucru îl amuza.

– Ne vin idei, nu-i aşa, căpitane Short?

Holly a rînjit, arătîndu-şi toţi dinţii. Era un răspuns suficient.

– Amîndoi cunoaştem foarte bine regulile, căpitane. Te afli în casa mea. Trebuie să te supui dorinţelor mele. Sînt legile voastre, nu ale mele. Desigur, dorinţele mele nu sînt să fiu agresat fizic sau ca tu să părăseşti această casă.

Atunci, lui Holly i-a picat fisa:

– Dar de unde ştii...

– Numele tău, rangul? Artemis a zîmbit, deşi situaţia nu era deloc amuzantă. Dacă porţi o emblemă...

Inconştient, Holly şi-a dus mîna în dreptul plăcuţei de argint de pe costumul ei, pe care era inscripţionat numele.

– Dar e scrisă în...

– Limba gnomilor. Ştiu. Întîmplător, o vorbesc fluent. Şi eu şi toţi cei care lucrează în reţeaua mea.

Holly a tăcut pentru o clipă, procesînd informaţiile uluitoare pe care tocmai le afla.

– Fowl, zise ea, grav, nici nu ştii ce-ai făcut. Să pui cele două lumi în contact ar putea duce la dezastru pentru noi toţi.

Artemis a ridicat din umeri.

– Nu mă interesează restul, doar persoana mea. Şi eu o să fiu foarte bine, crede-mă! Acum, stai jos, te rog!

Holly s-a aşezat, fără să-şi ia ochii de la monstruleţul din faţa ei.

– Deci, care e planul tău de bătaie, Fowl? Lasă-mă să ghicesc: stăpînirea lumii?

– Nu chiar aşa de melodramatic, a spus Artemis, amuzat. Doar cîştig material.

– Un hoţ, a strigat Holly. Nu eşti decît un hoţ!

Artemis era vizibil deranjat. Se citea acest lucru pe chipul lui, însă numai pentru o clipă, după care a fost înlocuit de rînjetul lui obişnuit.

– Da, un hoţ, dacă vrei. Însă nu un hoţ obişnuit. Primul hoţ din lume care va reuşi să fure de la elfi.

Căpitanul Short a pufnit:

– Primul? Noroioşii ne fură de mii de ani. De ce crezi că trăim sub pămînt?

– Aşa e. Dar eu voi fi primul care va reuşi să separe un elf de aurul lui.

– Aur? Ce aur? Idiot uman! Doar nu crezi povestea cu urciorul de aur! Nu tot ce se spune e adevărat, nu ştiai?

Holly şi-a dat capul pe spate şi a rîs.

Artemis, răbdător, îşi cerceta unghiile, aşteptînd ca ea să termine. Cînd hohotele de rîs s-au domolit în sfîrşit, a început să-şi scuture degetul arătător spre ea.

– Ai dreptate, căpitane Short. Pentru o vreme chiar am crezut povestea cu urciorul plin cu aur

de sub curcubeu. Acum însă ştiu. Ştiu despre fondul de răscumpărare.

Holly s-a străduit să-şi controleze expresia feţei, în aşa fel încît să nu îşi trădeze gîndurile.

– Ce fond de răscumpărare?

– Haide, căpitane! Ce rost are să te mai prefaci acum? Chiar tu mi-ai spus despre asta.

– Eu... eu ţi-am spus! se bîlbîia Holly. E ridicol ce spui.

– Uită-te la braţul tău.

– Holly şi-a suflecat mîneca. Deasupra venei se afla un mic tampon de vată.

– Acolo ţi-am injectat nişte pentanol de sodiu. E cunoscut în mod curent sub numele de „Serul adevărului". Ai ciripit ca o pasăre.

Holly ştia că aşa era. Ce altceva ar mai putea să ştie?

– Eşti nebun!

Artemis a clătinat din cap cu indulgenţă.

– Dacă o să cîştig, sînt un geniu, dacă nu, atunci chiar că sînt nebun. Aşa se scrie istoria!

Sigur, nu fusese pentanol de sodiu, doar o înţepătură inofensivă cu un ac sterilizat. Artemis n-ar fi riscat să producă leziuni pe creierul acestui loz cîştigător, însă nici nu putea să dezvăluie că avea Cartea elfilor ca sursă de informaţie. A considerat că e mai bine să o lase pe ostatică să creadă că şi-a trădat propriul popor. Acest lucru ar doborî-o moral şi ar face-o mai vulnerabilă la jocurile lui. Totuşi,

lipsa lui de scrupule l-a îngrijorat. Planul era, fără îndoială, crud. Cît de departe ar fi mers pentru aurul acesta? Nu ştia şi nu avea să afle decît atunci cînd va fi timpul.

Holly era năucită de întorsătura pe care o luau evenimentele. Vorbise. Dezvăluise secretele poporului ei. Dacă ar fi reuşit să scape, ar fi fost izolată în cine ştie ce tunel îngheţat de sub Cercul Polar.

– Nu se va sfîrşi aşa, Fowl, a spus ea într-un tîrziu. Avem puteri despre care tu nici nu ştii. Mi-ar lua zile întregi să-ţi povestesc despre toate.

Băiatul cel iritant a început din nou să rîdă:

– Dar cît timp crezi tu că ai stat aici?

Holly a scos un mîrîit nervos. Ştia ce avea să urmeze.

– Cîteva ore?

– Trei zile, a minţit el. Ai fost inconştientă timp de 60 de ore. Pînă cînd ne-ai spus tot ce trebuia să ştim.

Chiar în momentele în care rostea cuvintele, Artemis se simţea vinovat. Jocul cu mintea lui Holly avea un efect evident asupra ei. Era răvăşită. „Este, oare, într-adevăr, nevoie de aşa ceva?“ se întreba el.

– Trei zile? Puteai să mă omori. Ce fel de...

Faptul că Holly rămăsese fără cuvinte aducea îndoiala în mintea lui Artemis. Elful îl credea atît de rău, încît nici nu ştia ce să-i spună.

După cîteva clipe, Holly şi-a revenit.

– Ei, bine, domnule Fowl, a spus ea, pe un ton evident dispreţuitor, dacă tot ştii atît de multe despre noi, atunci ştii şi ce se va întîmpla cînd mă vor găsi.

Artemis clătina din cap absent.

– Da, de fapt asta şi sper, să te găsească.

Era rîndul lui Holly să rînjească.

– Ia spune-mi, băieţaş, ai văzut vreodată un trol?

Pentru prima dată, băieţaşul şi-a mai pierdut din siguranţa de sine.

– Nu. Niciodată.

Holly a rînjit arătîndu-şi toţi dinţii.

– O să ai ocazia să vezi unul, Fowl. Şi îmi doresc să fiu acolo cînd o să se întîmple asta!

Forţele de Ordine au stabilit o bază operaţională la situl E1 Tara.

– Ei, bine? zise Root, repezindu-l pe un paramedic gremlin care îi punea nişte alifie pentru arsuri pe frunte. Las-o! O s-o rezolv cu magia cît de curînd.

– Ei, bine, ce? a întrebat Foaly.

– Să nu-ţi aud gura astăzi, Foaly! Pentru că astăzi nu e una din zilele– în-care-stau-şi-admir-tehnologia-poneiului. Spune-mi ce informaţii ai găsit despre om!

Foaly s-a încruntat, aranjîndu-şi pălăria din folie. A deschis apoi un laptop subţire ca nişte foi de plăcintă.

– Am intrat în documentele Interpolului. Nici nu mi-a fost greu. E aşa de uşor, că ar putea să pună o plăcuţă cu „Bine aţi venit!“ la intrare...

Root bătea cu degetele în masa de conferinţe.

– Dă-i drumul!

– Aşa, Fowl, avem un dosar de 10 gigabiţi. Asta ar însemna cît o jumătate de bibliotecă.

Comandantul a fluierat uimit.

– Ăsta e un om ocupat, nu glumă!

– O familie ocupată, l-a corectat Foaly. Familia Fowl are probleme cu legea de generaţii. Şantaje, contrabandă, jafuri armate. În special crimă organizată, în ultimul secol.

– Deci l-ai localizat?

– A fost partea cea mai uşoară. Reşedinţa Fowl. O proprietate de 80 de hectare, undeva în afara Dublinului. Se află la numai 20 de clicuri de locaţia noastră.

Root îşi muşca buza de jos:

– Numai 20? Înseamnă că am putea ajunge acolo în noaptea asta?

– Da. Am putea face lumină în toată încurcătura asta înainte ca situaţia să ne scape de sub control şi să vină soarele peste noi.

Comandantul a clătinat din cap. Era primul lor succes. Elfii nu mai avuseseră de secole nici o misiune la lumina zilei. Chiar şi cînd locuiau la suprafaţă,

ei erau în special fiinţe nocturne. Puterile le slăbeau, la fel cum se ştergeau culorile de pe o fotografie la lumina soarelui. Dacă ar fi trebuit să mai aştepte încă o zi, înainte să acţioneze în forţă, cine ştie ce ar mai fi făcut Fowl pînă atunci.

Se putea ca această situaţie să fi fost provocată cu scopul de a fi făcută publică şi, pînă mîine, chipul căpitanului Short ar putea să apară pe prima pagină a tuturor ziarelor din lume. Root s-a scuturat. Acest lucru ar însemna sfîrşitul pentru toţi, dacă nu cumva Noroioşii au învăţat între timp să convieţuiască paşnic. Şi el ştia din experienţă că oamenii nu se înţelegeau cu nimeni, nici măcar ei între ei.

– Da. Încuiaţi şi încărcaţi tot. Zburăm în formaţie V. Stabiliţi un perimetru în interiorul reşedinţei Fowl.

Brigada de Recuperare a urlat în cor răspunsuri afirmative de tip milităresc, zdrăngănind în acelaşi timp cît puteau de tare din arme.

– Foaly, adună-i pe cei de la Divizia Tehnică. Urmează-ne în navetă. Şi adu şi antenele cele mari. O să izolăm întreaga proprietate, să avem un pic de spaţiu privat.

– Ar mai fi un singur lucru, comandante, a murmurat Foaly.

– Da, răspunse Root, nerăbdător.

– De ce ne-a spus omul ăsta numele lui. Trebuia să-şi fi dat seama că o să-l găsim.

Root a ridicat din umeri.

– Poate că nu e aşa de deştept cum se crede.

– Nu cred. Nu cred că e aşa. Am impresia că a fost tot timpul cu un pas înaintea noastră şi aşa este şi de data asta.

– Nu am timp de analiză acum, Foaly. Se apropie zorii.

– Încă un lucru, comandante!

– E important?

– Cred că da.

– Ei?

Foaly a apăsat pe o tastă a laptopului lui, desfăşurînd pe ecran datele personale ale lui Artemis.

– Geniul din spatele acestei elaborate scheme...

– Da. Ce-i cu el?

Foaly şi-a ridicat ochii aurii, în care aproape că se citea o undă de admiraţie.

– Nu are decît 12 ani. Şi asta e puţin, chiar şi pentru un om.

Root a pufnit, încercînd să pună o baterie în arma lui cu trei încărcătoare.

– Copiii ăştia se uită prea mult la televizor. Se crede Sherlock Holmes.

– Profesorul Moriarty[1], l-a corectat Foaly.

– Holmes, Moriarty, amîndoi ar arăta la fel cu scalpul prăjit.

---

[1] James Moriarty – personaj care apare în numeroase romane ca inamicul lui Sherlock Holmes (n.tr.).

Şi cu această replică elegantă, Root şi-a urmat echipa în aerul nopţii.

Brigada de Recuperare a adoptat formaţiunea de zbor a păsărilor migratoare, cu Root în vîrful V-ului. Zburau spre sud-vest şi se ghidau după imaginile video transmise de Foaly în caschetele lor. Foaly marcase reşedinţa Fowl cu un punct roşu.

– Ca pentru proşti, murmurase el în cască, suficient de tare ca să-l audă comandantul.

Piesa centrală a proprietăţii Fowl era un castel renovat, construit în stilul medieval tîrziu / modern timpuriu de lordul Hugh Fowl, în secolul al XV-lea.

Cei din familia Fowl şi-au păstrat castelul de-a lungul anilor, trecînd prin războaie, răscoale şi multe, multe controale fiscale. Iar Artemis nu intenţiona să fie tocmai el cel care-l va pierde.

Proprietatea era înconjurată de un zid circular din piatră, crenelat, care mai păstra încă turnurile gărzilor şi intrările construite iniţial. Brigada de Recuperare a aterizat chiar la marginea castelului şi au început imediat să scaneze terenul, căutînd eventuali inamici.

– Din douăzeci în douăzeci de metri, îi instruia Root. Măturaţi terenul. Raportaţi din minut în minut. S-a înţeles?

Cei de la Recuperare au dat din cap afirmativ. Sigur că era clar. Erau profesionişti.

Locotenentul Cudgeon, liderul Echipei de Recuperare, s-a urcat pe unul din turnuri.

– Ştii ce ar trebui să facem, Julius?

El şi Root fuseseră colegi la Academie, crescuseră în acelaşi tunel. Cudgeon era unul dintre cei, poate cinci elfi, care i se adresau lui Root pe nume.

– Ştiu ce crezi tu că ar trebui să facem.

– Să aruncăm totul în aer.

– Ce surpriză!

– Prin cea mai curată metodă. Clătim cu soluţia albastră şi pierderile vor fi minime.

Soluţia albastră era termenul pe care îl foloseau pentru o devastatoare bombă biologică, utilizată însă extrem de rar de Forţe. Ceea ce era special cu această bombă era faptul că distrugea numai ţesutul viu. Peisajul nu suferea nici o modificare.

– Pierderea minimă de care vorbeşti este unul din ofiţerii mei.

– Da, da, zice Cudgeon. O femeie ofiţer de la Recon. Cazul-test. Nu cred că vom avea vreo problemă să justificăm necesitatea soluţiei tactice.

Faţa lui Root şi-a recăpătat culoarea roşie-vînătă obişnuită.

– Cel mai bun lucru pe care îl poţi face acum este să stai departe de mine, dacă nu, mă obligi să-ţi clătesc ţie creierul în soluţia albastră.

Cudgeon era imperturbabil:

– Faptul că mă insultaţi nu schimbă cu nimic situaţia, Julius. Ştii ce scrie în Carte. Nu putem, în nici un caz, să lăsăm Elementele de Jos să fie compromise. Nu poţi opri timpul decît o singură dată după...

Locotenentul n-a terminat fraza, nici nu era nevoie.

– Ştiu foarte bine ce scrie în Carte, a izbucnit Root. Aş fi vrut doar să nu fi pornit aşa. Dacă n-aş şti, aş zice că ai sînge omenesc în tine.

– Nu era neapărată nevoie de asta, a replicat Cudgeon. Nu îmi fac decît meseria.

– Am înţeles, a încheiat comandantul. Îmi pare rău.

Root nu-şi cerea foarte des scuze, dar tocmai îl insultase destul de grav pe Cudgeon.

Butler se afla în faţa monitoarelor.

– Nimic? l-a întrebat Artemis.

Butler a tresărit. Nu îl auzise pe tînărul stăpîn intrînd.

– Nimic. O dată sau de două ori am crezut că se vede o licărire, dar nu era nimic.

– Nimic înseamnă nimic, a comentat Artemis misterios. Foloseşte camera cea nouă.

Butler a dat din cap. Cu doar o lună în urmă, tînărul Fowl cumpărase prin internet o cameră de filmat. Înregistra două mii de cadre pe secundă. Fusese produsă de compania Industrial Light and Magic, special pentru a surprinde imagini din natură,

precum mişcarea aripilor păsărilor colibri şi alte lucruri de acest gen. Artemis o instalase în spatele unei statui aflate deasupra intrării.

Butler a activat sistemul de supraveghere.

– Unde?

– Încearcă în stradă. Am impresia că o să avem musafiri.

Valetul mînuia cu degetele-i imense un joystick de mărimea unei scobitori. O imagine în direct a apărut deodată pe monitorul digital.

– Nimic, a murmurat Butler. E o linişte ca de mormînt.

Artemis a arătat cu degetul spre monitor.

– Stop cadru.

Butler era cît pe ce să comenteze ceva în legătură cu ordinul. Aproape. Dar s-a abţinut şi a apăsat pe buton. Pe ecran, imaginea cireşilor a îngheţat, cu florile surprinse în cădere, suspendate în aer. În afară de aceasta, o duzină de siluete îmbrăcate în haine negre au apărut deodată pe alee.

– Ce? a exclamat Butler. De unde au apărut?

– Au scuturi. Adică vibrează la frecvenţe înalte mult prea repede pentru ca ochiul omenesc să-i observe.

– Dar nu şi pentru cameră, a spus Butler, clătinînd din cap. Domnul Artemis. Întotdeauna cu doi paşi înaintea tuturor. Dacă aş putea s-o iau cu mine peste tot...

– Nu putem. Dar avem ceva aproape la fel de bun.

Artemis a ridicat cu mare grijă de pe masa de lucru un set de echipamente electronice. Era ceea ce mai rămăsese din casca lui Holly. Evident că, a încerca să potriveşti acea cască pe capul lui Butler era ca şi cum ai încerca să introduci un cartof într-un degetar. Totul fusese modificat, în afară de vizor şi de butoanele de control. Baretele de la o cască de protecţie fuseseră adaptate pentru a se potrivi pe craniul valetului.

– E echipat cu mai multe filtre de protecţie. E logic să aibă şi unul antiscut. Hai să-i facem o probă!

Artemis a aşezat setul electronic peste urechile lui Butler.

– Sigur, avînd în vedere lărgimea cîmpului tău vizual, vor fi, desigur, puncte oarbe. Dar asta nu ar trebui să te împiedice prea mult. Acum porneşte camera.

Butler a pornit din nou camera, în timp ce Artemis instala filtru după filtru.

– Acum?

– Nu.

– Dar acum?

– Văd totul în roşu. Sînt ultraviolete. Nici un elf.

– Acum?

– Nu. Polaroid, cred.

– Ăsta e ultimul.

Butler a zîmbit. Părea un rechin care a zărit spatele cuiva.

– I-am prins.

Butler vedea lumea aşa cum era, cu tot cu ofiţerii de la Recuperare împrăştiaţi pe alee.

– Hmm... Variaţie strobică, s-ar părea. De frecvenţă foarte înaltă.

– Văd, zise Butler.

– La propriu sau la figurat? a întrebat zîmbind şeful lui.

– Exact.

Artemis s-a scuturat. Altă glumă. În curînd o să înceapă să poarte pantofi de clovn şi o să facă jonglerii în camera de zi.

– Foarte bine, Butler. E timpul să faci ce ştii tu mai bine. Se pare că am fost invadaţi...

Butler s-a ridicat. Nu avea nevoie de alte instrucţiuni. A pornit brusc spre uşă, cu paşi mari, potrivindu-şi baretele căştii.

– Încă un lucru, Butler!

– Da, Artemis!

– Îi prefer speriaţi decît morţi. „Dacă e posibil".

Butler a clătinat din cap. Dacă e posibil.

Cei din brigada Recuperare 1 erau cei mai străluciţi ofiţeri ai Forţelor. Era visul oricărui elfişor ca într-o zi, cînd va creşte mare, să ajungă să poarte

costumul negru al trupelor de comando, care îi făcea silenţioşi şi aproape invizibili. Erau trupele de elită. Ei interveneau cînd ceilalţi dădeau de bucluc. Pe căpitanul Kelp însă, chiar aşa îl chema. Bucluc era numele lui. Insistase asupra acestui fapt de curînd, la ceremonia de înrolare, atunci cînd fusese acceptat în Academie.

Bucluc îşi conducea echipa în josul aleii. Ca de obicei, el se afla în fruntea brigăzii, hotărît să ajungă primul acolo unde se desfăşura acţiunea şi sperînd să ia parte la acţiuni de amploare.

– Raportaţi, a şoptit el în microfonul care ieşea, unduindu-se, din cască.

– Negativ la numărul 1.

– Nimic, domnule căpitan.

– Absolut nimic, Bucluc.

Căpitanul Kelp a făcut o grimasă:

– Te afli pe teren, caporal. Urmează procedura standard!

– Dar aşa a spus mami!

– Nu mă interesează ce a spus mami, caporal. Rangul e rang. Mi te vei adresa cu domnule căpitan Kelp.

– Da, domnule căpitan, a spus printre dinţi caporalul, dar să nu mă pui să-ţi calc şi tunica.

Bucluc a închis canalele celorlalţi, păstrînd legătura doar cu fratele lui.

– Ia mai taci din gură! Nu mai vorbi de mami! Şi nici de călcat, iei parte la misiunea asta numai pentru că eu am cerut acest lucru. Poartă-te ca un profesionist sau întoarce-te în zona ta.

– OK, Buclucaş.

– Bucluc! a ţipat căpitanul. Bucluc, nu Buclucaş, nu Buclucel! Bucluc. Ai înţeles?

– Am înţeles, *Bucluc*. Mami are dreptate, te oftici ca un ţînc.

Înjurînd într-un mod foarte neprofesional, căpitanul Kelp a mutat casca pe canalul comun. Exact la timp pentru a auzi un sunet neobişnuit.

„Arrrr".

– Ce a fost asta?

– Ce?

– Nu ştiu.

– Nimic, domnule căpitan.

Dar Bucluc se pregătise în domeniul recunoaşterii sunetelor pe teren pentru examenul lui de grad. Era aproape sigur că acel *arrrr* fusese scos de cineva care a primit o lovitură peste faţă, blocîndu-i-se căile respiratorii. „Probabil că fratele meu a intrat în vreun boschet," se gîndea el.

– Grub, eşti bine?

– Pentru tine sînt caporal Grub!

Kelp i-a tras un şut, nervos, unei margarete.

– Raportaţi. Închideţi sunetul după raport.

– Unu, totul bine.

– Doi, în regulă.

– Trei, plictisit, dar încă în viaţă.

– Cinci, mă apropii de aripa de vest.

Kelp a îngheţat.

– Staţi. Patru? Recepţie! Patru, care e situaţia ta?

– ...

Nimic, decît zgomotul de fond.

– Da. Patru a căzut. Probabil i s-a defectat tot echipamentul. Totuşi nu putem risca. Ne regrupăm în faţa intrării principale.

Membrii brigăzii Recuperare 1 s-au adunat la un loc, fără să scoată vreun sunet de parcă ar fi fost nişte păianjeni. Kelp i-a numărat repede. Erau unsprezece. Lipsea unul din echipă. Numărul patru se învîrtea probabil pe lîngă tufele de trandafiri, întrebîndu-se probabil de ce nu vorbeşte nimeni cu el.

Apoi Bucluc a mai observat ceva: o pereche de cizme negre ieşind dintr-un tufiş de lîngă intrare şi o matahală de om stînd în dreptul uşii. Omul legăna în mîini o armă ce părea deosebit de periculoasă.

– Linişte deplină, a şoptit Kelp.

Imediat, unsprezece vizoare le-au acoperit total feţele pentru a izola zgomotele cauzate de respiraţie şi de comunicare.

– Acum nu intraţi în panică. Cred că-mi dau seama ce s-a întîmplat aici. Patru se furişa pe lîngă uşă, omul i-a deschis uşa, i-a tras una în cap şi el a aterizat într-un tufiş. Nici o problemă. Acoperirea noastră este intactă. Repet, intactă. Aşa că să nu vă mănînce degetele, vă rog. Grub... scuze, caporal Kelp, verifică semnele vitale ale lui Patru. Ceilalţi împrăştiaţi-vă şi păstraţi liniştea!

Echipa s-a retras cu grijă, pînă cînd au ajuns la marginea peluzei bine îngrijite. Figura din faţa lor era, într-adevăr, impresionantă. Fără îndoială, era cel mai mare om pe care îl văzuseră vreodată.

– *D'arvit*, a spus în şoaptă Doi.

– Păstraţi liniştea pe canalele radio, cu excepţia cazurilor de urgenţă, a ordonat Kelp. Înjurăturile nu sînt considerate urgenţe.

În sinea lui însă, avusese acelaşi impuls. De această dată, chiar se bucura că avea scutul de protecţie. Omul acela părea capabil să zdrobească cîţiva elfi cu pumnul său uriaş.

Grub a revenit la poziţia iniţială.

– Patru e stabil. Lovit, presupun, dar altfel e în regulă. Nu-i mai merge scutul, aşa că l-am băgat într-un tufiş.

– Foarte bine, caporal. Bine gîndit.

Tot ce le mai lipsea era să se observe cizmele lui Patru.

Omul s-a mişcat şi-a pornit agale pe alee. Poate că-şi arunca privirea în stînga şi în dreapta, dar era greu de spus, pentru că purta o glugă care îi acoperea ochii. Era ciudat pentru un om să poarte o glugă pe o noapte aşa de frumoasă.

– Jos piedicile! a ordonat Kelp.

Şi-a imaginat întreaga echipă dîndu-şi ochii peste cap. De parcă nu le scoseseră de o jumătate de oră. Totuşi, el trebuia să facă totul ca la carte, în caz că ar fi trebuit să dea socoteală la vreun tribunal, mai tîrziu. Fusese o vreme cînd Recuperarea arunca mai întîi totul în aer şi nu răspundea mai deloc. Dar acum nu mai era aşa. Acum era întotdeauna cîte un civil care venea cu *drepturile civililor*. Chiar şi pentru oameni, îţi vine să crezi?

Omul-munte s-a oprit chiar în mijlocul Echipei de Intervenţie. Dacă i-ar fi văzut, poziţia ar fi fost perfectă. Armele lor de foc erau aproape inutile. Şi-ar fi făcut mai mult rău unii altora decît omului.

Din fericire însă, toată echipa era invizibilă, cu excepţia lui Patru, care era ascuns în ceea ce părea a fi un rododendron.

– Activaţi bastoanele electrice!

Pentru orice eventualitate. Nu strica să fie precauţi.

Şi în momentul cînd ofiţerii îşi schimbau armele, chiar în timp ce mîinile lor căutau prin suporturi, Noroiosul le-a vorbit.

– Bună seara, domnilor, a spus el, dîndu-şi gluga pe spate.

„Curios", s-a gîndit Bucluc, era ca şi cum... Apoi a văzut ochelarii improvizaţi.

– Ascundeţi-vă, a ţipat el. Ascundeţi-vă!

Dar era prea tîrziu. Nu aveau altă opţiune decît să lupte. Şi aceasta nu era deloc în favoarea lor.

Butler putea să tragă în ei de la parapet. Unul cîte unul, cu arma cu săgeţi a vînătorului de elefanţi. Dar acesta nu era planul. Trebuia să facă impresie. Să transmită un mesaj. Era procedura standard a oricărei forţe de poliţie din lume să trimită mai întîi echipele de intervenţie în forţă şi apoi să fie deschişi pentru negocieri. Aproape că era de aşteptat ca ei să opună rezistenţă, dar, în acest caz, Butler era bucuros să le facă pe plac.

A aruncat o privire din spatele uşii, prin deschizătura cutiei poştale, şi, ce fericită coincidenţă, o pereche de ochi privea spre el din spatele ochelarilor. Era prea mare coincidenţa ca s-o rateze.

– E ora somnului, a spus Butler, împingîndu-se în uşă cu umărul lui puternic.

Elful a zburat cîţiva metri, după care a aterizat într-un tufiş. Juliet va fi distrusă, căci iubeşte atît de mult rododendronii. Unul a fost doborît, mai erau cîţiva.

Butler şi-a ridicat gluga ţuguiată a jachetei lui de teren în timp ce păşea pe terasă. Erau aşezaţi în formaţie ca o echipă de figurine Action Man. Dacă nu ar fi fost şirul de arme extrem de performante care atîrnau de centurile lor, scena ar fi fost chiar comică.

Aşezîndu-şi degetul sub siguranţa trăgaciului, Butler a păşit agale în mijlocul lor. Grăsanul din dreapta dădea ordinele. Se vedea după capetele întoarse spre el.

Liderul le-a dat un ordin şi ei au trecut la arme de contact. O decizie înţeleaptă. S-ar fi ciuruit între ei cu armele de foc. Era timpul pentru acţiune.

– Bună seara, domnilor, le spusese Butler.

Nu s-a putut abţine. Şi i se părea că momentul acela de consternare a meritat tot efortul. Apoi arma lui a început să tragă în toate părţile.

Căpitanul Kelp a fot primul doborît, cu o săgeată cu vîrf de titanium trecîndu-i prin gulerul costumului. Acesta s-a prăbuşit lent, de parcă aerul s-ar fi transformat în apă. Încă doi au căzut, înainte să-şi dea seama ce se întîmplă.

„Trebuie să fie traumatizant", se gîndea Butler, fără compasiune, „să pierzi un avantaj pe care l-ai avut timp de secole".

Acum, cei care mai rămăseseră din Echipa de Intervenţie aveau bastoanele ridicate şi activate. Însă

ei au făcut greşeala de a rămîne în spate şi de a aştepta un ordin care nu mai avea să vină. Acest lucru i-a oferit lui Butler ocazia să declanşeze atacul. Ca şi cum i-ar mai fi trebuit vreun avantaj...

Chiar şi aşa, timp de o secundă, valetul a ezitat. Fiinţele acestea erau aşa de micuţe, ca nişte copilaşi. Apoi Grub i-a atins cotul cu bastonul lui şi 1 000 de volţi au trecut prin pieptul lui Butler. Toată compasiunea pentru micuţul popor a dispărut instantaneu.

Butler a înşfăcat bastonul care-l atacase, legănîndu-l în aer cu tot cu purtătorul lui. Grub a scrîncit cînd acesta i-a dat drumul, momentul următor găsindu-l căzut peste trei camarazi de-ai lui.

Butler a continuat să se balanseze într-o parte şi-n alta, vărsîndu-şi nervii pe alţi doi elfi, cărora le împărţea pumni în piept. Un altul i s-a urcat în spate şi-l împunse cu bastonul în repetate rînduri. Butler a căzut peste el. S-a auzit cum s-a rupt ceva şi şocurile electrice au încetat.

Deodată, s-a trezit cu ţeava unei arme sub bărbie. Un ofiţer reuşise să-şi ridice arma pînă la nivelul lui.

– Nu mişca, băiete din noroi! a auzit o voce filtrată prin cască. Era o armă serioasă, cu lichid care bolborosea de-a lungul ei. Dă-mi un singur motiv!

Butler şi-a dat ochii peste cap. Rasă diferită, dar aceleaşi clişee *macho*. I-a tras elfului o palmă zdravănă.

Micuţului trebuie să i se fi părut că un munte se prăbuşeşte asupra lui.

– Îţi ajunge motivul ăsta?

Butler s-a ridicat, împleticindu-se. În jurul lui, elfii stăteau împrăştiaţi pe jos, în diferite grade de inconştienţă şi de şoc. Erau cu siguranţă speriaţi. Morţi, puţin probabil. Misiunea îndeplinită.

Unul dintre micuţi se prefăcea. Era uşor de observat după felul cum îşi ţinea genunchii strîns lipiţi. Butler l-a ridicat, degetele lui cuprinzîndu-i cu uşurinţă gîtul.

– Numele?

– G... Grub... ăăă, adică domnul caporal Kelp.

– Ei, bine, caporal, spune-i comandantului tău că data viitoare cînd mai văd soldaţi înarmaţi aici vor fi doborîţi de la distanţă, cu arme cu lunetă. Nu săgeţi, ci gloanţe care vor trece prin armură.

– Da, domnule. Arme cu lunetă. Am înţeles! Mi se pare corect.

– Bine. Aveţi voie totuşi să vă ridicaţi răniţii.

– Sînteţi foarte generos!

– Dar dacă zăresc chiar şi o urmă de armă la vreunul din medici, poate detonez cîteva din minele pe care le-am plantat în pămînt.

Grub a înghiţit în sec şi s-a făcut şi mai palid în spatele vizorului.

– Medici neînarmaţi. E limpede ca bună ziua.

Butler aşează elful jos şi, cu degetele lui masive, îi aranjă tunica.

– Acum, încă un lucru. Mă asculţi?

Grub dădea agitat din cap.

– Vreau un negociator. Cineva care să fie capabil să ia decizii. Să nu trimiteţi unul fără nici un rang, care trebuie să dea fuga înapoi la bază după fiecare cerinţă. Clar?

– Nici o problemă. Adică.... sînt sigur că nu va fi nici o problemă. Din nefericire, eu sînt unul din cei fără rang. Aşa că, vedeţi, nu pot să garantez că va fi aşa cum doriţi.

Butler era cît pe ce să-l arunce pe micul elf de la înălţime chiar în mijlocul taberei lui.

– Foarte bine, înţeleg. Acum... taci din gură!

Grub aproape a scos un „Da, domnule", dar s-a abţinut şi a dat doar din cap.

– Bine. Acum, înainte să pleci, adună-ţi toate armele şi căştile şi fă o grămăjoară aici.

Grub a tras adînc aer în piept. Eh, măcar o să iasă ca erou din povestea asta.

– Nu pot să fac asta.

– Nu poţi? De ce?

Grub a luat poziţie de drepţi.

– Un ofiţer al Forţelor de Ordine nu-şi predă niciodată armele.

Butler a clătinat din cap.

– Mi se pare corect. Mă gîndeam doar să te întreb. Dă-i drumul, atunci.

Nevenindu-i să creadă cît e de norocos, Grub a luat-o la fugă spre turnul de comandă. Era ultimul rămas în picioare. Bucluc sforăia la pămînt, dar el, Grub Kelp, a stat faţă în faţă cu Monstrul din Noroi. Stai să vezi cînd o auzi mami!

Holly stătea aşezată pe marginea patului, ţinînd în mîini baza metalică a acestuia. S-a ridicat uşor, sprijinindu-se în coate. Efortul aproape că a făcut să-i sară coatele din încheietură. A ridicat puţin rama patului şi a lăsat-o să cadă cu zgomot pe podeaua de ciment. A privit apoi cu satisfacţie norul de praf şi micile aşchii ce se ridicau în jurul genunchilor ei.

– Bine, a mîrîit ea.

Holly a aruncat o privire spre camera de supraveghere. O urmăreau, fără îndoială. Nu avea timp de pierdut. Şi-a strîns degetele şi a repetat aceeaşi manevră încă o dată şi încă o dată, pînă cînd baza metalică a patului a lăsat urme adînci pe mîinile ei. Cu fiecare impact, tot mai multe bucăţi de ciment proaspăt săreau din podea.

După cîteva momente, uşa s-a trîntit la perete şi Juliet s-a năpustit în cameră.

– Ce faci? a întrebat ea. Încerci să dărîmi casa?

– Mi-e foame! M-am săturat să fac semne în camera aia tîmpită. Voi aici nu le daţi prizonierilor nimic de mîncare? Vreau ceva de mîncare!

Juliet şi-a strîns pumnii. Artemis îi spusese să fie politicoasă, dar avea şi ea o limită.

– Nu e nevoie să-ţi sară ţandăra. Ce mănîncă elfii?

– Ai nişte delfin? a întrebat ea sarcastic.

Juliet a negat.

– Nu, nu am, bestie ce eşti!

– Fructe, atunci, sau legume. Dar să le speli bine. Nu vreau să-mi otrăvesc sîngele cu chimicalele voastre.

– Ha, ha! Eşti haioasă, să ştii! Nu-ţi fie teamă, toate produsele noastre sînt naturale. Juliet s-a oprit în drumul ei către uşă: Şi nu uita regulile. Nu încerca să evadezi. Nu e nevoie să distrugi mobila. Nu mă face să-ţi demonstrez manevra Nelson.

Îndată ce paşii lui Juliet nu se mai auziră, Holly a început să izbească patul în podea. Era ceva ce Juliet nu ştia în legătură cu regulile elfilor. Instrucţiunile trebuiau date privindu-i în ochi şi trebuiau să fie foarte precise. A spune unui elf că nu e nevoie să facă ceva nu însemna că i se interzicea acel lucru. Şi încă ceva. Holly nu avea intenţia să evadeze din casă, avea însă de gînd să iasă din celula ei.

Artemis mai instalase un monitor la pupitrul de control. Acesta supraveghea camera din pod, cea a

Angelinei Fowl. S-a oprit un moment pentru a arunca o privire să vadă ce face mama lui.

Cîteodată se simţea vinovat pentru că o supraveghea. „Dar era pentru binele ei", gîndea el. Exista pericolul ca ea să-şi facă singură rău. Pentru moment, aceasta dormea liniştită, după ce-şi luase calmantul lăsat de Juliet pe tava pe care îi adusese mîncarea. Asta era o parte din plan. Una care avea să se dovedească extrem de importantă.

Butler intră în camera de control şi strîngea în mînă o grămadă de echipament de-al elfilor. În acelaşi timp, se freca la gît.

– Se ţin de năzbîtii!

Artemis îşi ridică privirea din monitoare:

– Ceva probleme?

– Nu majore. Însă bastonaşele astea dor al dracului. Ce face prizoniera noastră?

– E bine. Juliet îi va duce de mîncare. Mă tem că e un pic cam agitată.

Pe ecran, o vedeau pe Holly izbind micul pătuţ în podeaua de ciment.

– E de înţeles, a spus valetul. Imaginează-ţi cît e de frustrată. Oricum, nu poate ea să sape un tunel ca să evadeze.

Artemis i-a zîmbit:

– Nu. Toată proprietatea e construită pe o fundaţie de calcar. Nici măcar un dorf nu ar putea ieşi sau intra aici printr-un tunel.

Nu avea dreptate, după cum avea să se dovedească mai tîrziu. Artemis Fowl făcuse o greşeală. Un moment de răscruce din viaţa lui, pe care avea să-l ţină minte.

Forţele de Ordine aveau proceduri speciale pentru situaţii de urgenţă. Sigur că nu prevăzuseră proceduri de urgenţă pentru asemenea situaţii în care întreaga Echipă de Recuperare ar fi fost doborîtă de un singur inamic. Dar acest lucru făcea ca pasul următor să fie şi mai urgent, mai ales că lumina zorilor începea să se zărească pe cer.

– Sîntem gata de pornire? a urlat Root în microfon, ca şi cum acesta nu ar fi fost sensibil şi la şoapte.

„Gata de pornire", se gîndea Foaly, ocupat cu conectarea ultimei antene-satelit la un turn de control. Militarii ăştia şi expresiile lor! „Gata de pornire, încuiaţi şi încărcaţi, nu ştiu, dar aşa mi s-a spus. Sînt aşa de nesiguri pe ei."

Apoi cu voce tare:

– Nu e nevoie să ţipi, comandante. Microfoanele noastre ar putea surprinde şi zgomotul făcut de un păianjen în Madagascar.

– Şi auzi în momentul ăsta un păianjen în Madagascar?

– Păi... chiar nu pot să...

– Atunci nu mai schimba subiectul, Foaly. Şi răspunde-mi la întrebare!

Centaurul s-a încruntat. Comandantul lua totul la propriu. A conectat modemul antenei la laptopul lui.

– Gata. Sîntem... gata de pornire.

– Era şi timpul. Gata. Apasă pe buton.

Pentru a treia oară în tot atîtea momente, Foaly scrîşnise din dinţii lui mari. Era un caz tipic de geniu neapreciat.

– Apasă pe buton, dacă nu te superi.

Root nu avea capacitatea să înţeleagă ceea ce încerca el să facă.

Stoparea timpului nu însemna doar apăsarea pe un simplu buton. Această operaţie implica o serie de proceduri extrem de delicate, care trebuiau executate cu cea mai mare precizie. Altfel zona de stopare s-ar putea transforma într-o grămadă de cenuşă şi deşeuri radioactive.

Într-adevăr, elfii opreau timpul de mii de ani. Însă în zilele noastre, cu sateliţii de comunicare şi cu internetul, oamenii puteau observa dacă o anumită zonă se rupea de restul lumii pentru cîteva ore. Fusese o vreme cînd o oprire a timpului putea acoperi o întreagă ţară şi oamenii ar fi crezut că s-au supărat

zeii. În zilele noastre însă, oamenii au instrumente pentru măsurat orice, aşa că, dacă cineva oprea timpul, acest lucru trebuia făcut cu maximă precizie.

Pe vremuri, cinci vîrcolaci ar fi acoperit o zonă cu un scut magic, oprind pentru o perioadă timpul în acea zonă.

Acest lucru mergea atîta timp cît vîrcolacii nu aveau nevoie să meargă la toaletă. Multe asedii au fost pierdute pentru că un elf băuse un pahar de vin în plus. Vîrcolacii obosesc repede, braţele încep să-i doară. În cel mai bun caz, aveai la dispoziţie cam o oră şi jumătate, ceea ce nu era suficint ca să merite efortul.

A fost ideea lui Foaly să mecanizeze toată procedura. I-a pus pe vîrcolaci să-şi încarce puterea în baterii cu litium, apoi a instalat o reţea de antene-satelit în jurul ariei respective. Pare simplu? Ei, bine, nu e. Dar existau, indiscutabil, avantaje. De exemplu, nu mai erau fluctuaţii de curent. Bateriile nu încercau să se dea mari unele în faţa altora. Puteau calcula exact de cîtă putere aveau nevoie şi astfel stările de asediu se puteau prelungi pînă la opt ore.

Se întîmpla ca reşedinţa Fowl să fie locaţia perfectă pentru o oprire de timp – era izolată, cu graniţe precise. Avea şi ziduri înalte, perfecte pentru instalarea antenelor. De parcă Artemis Fowl ar fi vrut ca timpul să fie oprit... Foaly a ezitat să apese pe buton. Era

posibil? Oricum, tînărul om fusese de la început cu un pas înaintea lor.

– Domnule comandant?

– Sîntem on-line?

– Nu tocmai. Ar mai fi ceva...

Reacţia lui Root aproape că a făcut să explodeze casca din urechea lui Foaly:

– Nu, Foaly, nu mai e nimic! Nu mai vreau să aud nici una dintre ideile tale strălucite, îţi mulţumesc. Viaţa căpitanului Short e în pericol, aşa că apasă odată butonul ăla, pînă nu urc eu în turnul ăla şi îl apăs cu faţa ta!

– E iritat, a mormăit Foaly, după care a apăsat pe buton.

Locotenentul Cudgeon şi-a verificat ceasul lunar.

– Ai opt ore.

– Ştiu cît timp am, a mormăit Root. Şi nu te mai ţine după mine. N-ai nimic de făcut?

– De fapt, că tot ai adus vorba, am de armat o bombă biologică.

Root se rotea în jurul lui:

– Nu mă enerva, locotenente! Comentariile pe care mi le serveşti în fiecare moment nu îmi măresc concentrarea. Du-te şi fă ceea ce crezi tu că ai de făcut. Dar să fii pregătit să răspunzi pentru ce faci în faţa tribunalului. Dacă ceva iese prost, vor pica multe capete.

– Aşa e, murmura Cudgeon în barbă. Dar al meu nu va fi unul dintre ele.

Root şi-a ridicat privirea spre cer. O strălucire albastră coborîse deasupra proprietăţii Fowl. „E bine", se gîndea el. Erau la graniţă. În afara zidurilor, viaţa continua într-un ritm nebunesc, dar dacă cineva ar fi trecut cumva de zidurile fortificate şi de poarta înaltă a reşedinţei Fowl, ar fi găsit locul pustiu, toţi cei de aici trăind în trecut.

Aşadar, pentru următoarele opt ore va fi crepuscul peste reşedinţa Fowl. După cele opt ore, Root nu mai putea garanta siguranţa lui Holly. Avînd în vedere gravitatea situaţiei, era mai mult ca sigur că acest Cudgeon avea să primească aprobare pentru bomba biologică. Root mai văzuse odată o „clătire albastră". Nu mai rămăsese nimic în viaţă, nici măcar şobolani.

Root l-a ajuns pe Foaly la baza turnului dinspre nord. Centaurul parcase o navetă lîngă zidul gros de un metru. Spaţiul de lucru era deja o învălmăşeală de fire şi de cabluri de fibră optică.

– Foaly, eşti aici?

Capul acoperit cu folie al centaurului a ieşit de sub un hard-disc dezasamblat.

– Aici, domnule comandant. Presupun că ai venit să apeşi pe vreun buton cu faţa mea.

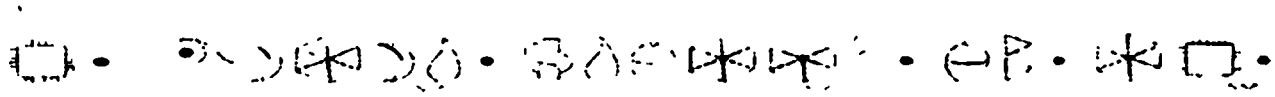

Root aproape că a pufnit în rîs.

– Să nu-mi spui că aştepţi să-ţi cer scuze, Foaly. Mi-am făcut deja norma pe azi. Şi era un prieten din tinereţe.

– Cudgeon? Nu te supăra, domnule comandant, dar eu nu m-aş osteni să îmi cer scuze locotenentului. Nici el n-o să se ostenească să-şi ceară scuze cînd o să te lucreze pe la spate.

– Te înşeli. Cudgeon e un ofiţer bun. Un pic cam repezit, dar o să facă lucrul potrivit la timpul potrivit.

– Poate cel mai bun lucru pentru el. Nu cred că Holly se află în topul listei lui de priorităţi.

Root n-a răspuns nimic. N-a putut.

– Şi încă un lucru. Am impresia că tînărul Artemis Fowl vrea ca noi să oprim timpul. De fapt, tot ce am încercat pînă acum i-a picat numai bine.

Root îşi freca tîmplele.

– Nu e posibil. Cum ar putea un om să ştie de oprirea timpului? Oricum, nu avem acum timp de vorbe, Foaly. Am mai puţin de opt ore să descurc ţele. Aşa că, ce poţi să-mi dai?

Foaly a tropăit pînă la un raft cu echipament, atîrnat pe un perete.

– Fără armament greu, asta e clar. După ce s-a întîmplat cu Recuperare 1. Şi nu îţi dau nici cască. Bestia aia de om se pare că face colecţie. Acum, ca semn de bună credinţă, te trimitem neînarmat şi fără scut.

Root a răsuflat greu:

– În ce manual ai citit asta?

– E procedura standard. Arătînd încredere, comunicarea devine mai rapidă.

– Oh, termină cu citatele şi dă-mi ceva cu care să împuşc.

– Cum doreşti, a spus Foaly, luînd de pe raft ceva care semăna cu un deget.

– Ce e asta?

– E un deget. Cu ce crezi că seamănă?

– Cu un deget, a spus Root.

– Da. Dar e un deget special. Şi-a arucat privirea în jur să se asigure că nu-l vede nimeni. Vîrful conţine o săgeată sub presiune. Un singur foc. Atingi încheietura cu degetul mare şi cineva se va duce la culcare.

– De ce nu am mai văzut asta pînă acum?

– E... o armă secretă.

– Şi?

– Ei, bine..., au mai fost accidente.

– Spune, Foaly.

– Agenţii noştri uită mereu că o au asupra lor.

– Vrei să spui că se împuşcă singuri.

Foaly a clătinat din cap cu tristeţe.

– Una dintre zînele noastre cele mai bune se scobea în nas la momentul respectiv. Trei zile a fost în stare critică.

Root şi-a aşezat arma din latex pe degetul arătător, iar aceasta a luat imediat forma şi culoarea degetului.

– Nu-ţi face griji, Foaly, nu sînt idiot. Altceva?

Foaly a luat din raftul de echipamente ceea ce părea a fi un fund fals.

– Glumeşti? Ce face asta?

– Nimic, a recunoscut acesta. Dar e foarte haios la petreceri.

Root a rîs încet. De două ori. Acesta era un lucru care se întîmpla foarte rar.

– Bine, dă-l încoace. Ai de gînd să mă şi cablezi?

– Bineînţeles. Cameră-iris. Ce culoare? A privit fix în ochii comandantului. Hmm, brun, noroi. A luat o fiolă mică din raft şi a scos dintr-un fluid lentila de contact electronică. Apoi, ridicînd pleoapa lui Root cu degetul cel mare şi cel arătător, a aplicat camera-lentilă. Ochiul se va irita puţin. Încearcă să nu-l freci, că s-ar putea ca lentila să-ţi ajungă în spatele ochiului. Atunci ne-am uita în capul tău. Şi nu e nimic interesant de văzut acolo.

Root clipea rezistînd dorinţei de a se freca la ochiul care-i lăcrima.

– Asta e tot.

Foaly a dat din cap.

– Asta e tot ce îndrăznim să riscăm.

În cele din urmă, comandantul a fost de acord. Îşi simţea şoldul foarte uşor, fără arma lui cu trei încărcătoare atîrnîndu-i de mijloc.

– Bine. Să zicem că degetul ăsta nemaipomenit cu săgeată o să fie de ajuns. Sincer, Foaly, dacă chestia asta îmi explodează în faţă, te trimit cu următoarea navetă înapoi în Haven.

– Ai grijă cînd mergi la toaletă, a glumit centaurul.

Root nu a rîs. Cu unele lucruri, pur şi simplu, nu glumea.

*

Ceasul lui Artemis se oprise. Era ca şi cum Greenwich nu ar mai fi fost acolo. „Sau poate..." reflecta Artemis, „noi sîntem cei care am dispărut." A verificat CNN-ul. Imaginea îngheţase. O imagine a lui Riz Khan tremura uşor pe ecran. Artemis nu şi-a putut reţine un zîmbet de satisfacţie. O făcuseră exact cum citise în carte. Ofiţerii Forţelor de Ordine opriseră timpul. Totul se desfăşura conform planului.

Era timpul să verifice o teorie. Artemis şi-a deplasat scaunul pînă la pupitrul de monitoare şi a pornit camera mamei. Pe monitorul principal de 70 de centimetri. Angeline Fowl nu mai era în şezlongul ei. Artemis şi-a rotit privirea prin cameră. Era goală. Mama lui dispăruse. „Perfect",

gîndea el, cu un zîmbet şi mai larg. Exact cum se aşteptase.

Artemis şi-a îndreptat apoi atenţia spre Holly Short. Aceasta continua să izbească cu patul în podea. Din cînd în cînd, se ridica de pe saltea şi izbea cu pumnii în perete. Poate că era ceva mai mult decît frustrare. Se putea oare să aibă un scop în toată nebunia ei? A bătut uşor cu degetul lui subţire în ecran.

– Ce ai de gînd, căpitane? Ce plănuieşti tu oare?

Deodată, atenţia i-a fost distrasă de o mişcare de pe monitorul care supraveghea aleea.

– În sfîrşit, a spus el cu un oftat. Începe distracţia.

O siluetă înainta pe alee. Mică, dar cumva impunătoare. Nu avea nici scut. Însemna că au terminat cu joaca.

Artemis a apăsat pe butonul interfonului.

– Butler, avem un musafir. O să-l poftesc eu înăuntru. Tu vino înapoi şi supraveghează camerele!

Vocea lui Butler părea firavă prin microfon.

– Zece-patru, Artemis. Vin imediat.

Artemis şi-a încheiat haina de firmă şi s-a oprit în faţa oglinzii ca să-şi aranjeze cravata. Secretul la negocieri este să deţii toate atuurile posibile şi, dacă nu le deţii, să arăţi totuşi ca şi cum le-ai deţine.

Artemis şi-a luat o expresie sinistră. „Rău", îşi spunea, „rău, dar foarte inteligent. Şi hotărît. Nu uita,

hotărît. A pus mîna pe clanţa uşii. Calmează-te. Respiră adînc şi încearcă să nu te gîndeşti la posibilitatea de a fi interpretat greşit situaţia şi de a fi în pericol să fii împuşcat. Unu, doi, trei..." a deschis uşa.

– Bună seara, a spus el, arătîndu-se pe atît de politicos, pe cît de sinistru, inteligent şi hotărît.

Root stătea pe treptele din faţa uşii, cu palmele ridicate în arhicunoscutul gest „uite, nu am nici o armă mare şi periculoasă".

– Tu eşti Fowl?

– Artemis Fowl, la dispoziţia dumneavoastră. Sînteţi... ?

– Root, comandant al Forţelor de Ordine. Bine, acum că ne cunoaştem, hai să-i dăm drumul.

– Desigur.

Root a decis să forţeze nota.

– Hai afară, atunci. Ca să te văd mai bine.

Faţa lui Artemis a luat o expresie mai dură:

– Nu aţi învăţat nimic din demonstraţiile mele? Vasul? Sau comandoul? Ce trebuie să fac? Să omor pe cineva?

– Nu, zise Root la repezeală. Eu nu voiam decît...

– Nu voiai decît să mă ademeneşti afară, unde aş putea fi răpit şi folosit într-un schimb de ostatici. Te rog, comandante Root, ridică ştacheta sau trimite pe cineva mai inteligent.

Root a simţit cum sîngele îi urcă în obraji.

– Ia ascultă, tinere...

Artemis a zîmbit, simţind că are din nou situaţia sub control.

– Nu ai o foarte bună strategie de negocieri, comandante. Să-ţi pierzi cumpătul înainte de-a te aşeza măcar la masă...

Root a tras aer în piept de cîteva ori.

– Bine, cum vrei tu. Unde vrei să discutăm?

– Înăuntru, bineînţeles. Ai permisiunea mea să intri, dar ţine minte: viaţa căpitanului Short e în mîinile tale. Ai grijă ce faci!

Root şi-a urmat gazda de-a lungul coridorului boltit. Mai multe generaţii ale familiei Fowl priveau în jos spre el, din portrete clasice. Au trecut printr-o uşă din lemn de fag pătat într-o lungă sală de conferinţe. Două locuri, în jurul unei mese rotunde, erau deja aranjate cu foi pentru luat notiţe, cu scrumiere şi căni cu apă.

Root a fost foarte bucuros să vadă scrumierele şi imediat şi-a scos din buzunarul hainei o ţigară pe jumătate mestecată.

– Poate că totuşi nu eşti un barbar, a mormăit el, scoţînd un nor uriaş de fum verde.

Comandantul a ignorat cănile de apă, turnîndu-şi în schimb ceva violet dintr-o sticlă plată. A băut dintr-o singură înghiţitură, a rîgîit şi s-a aşezat.

– Gata? Artemis şi-a răsfoit notiţele de parcă ar fi fost un crainic de ştiri. Uite cum văd eu situaţia. Eu

am posibilitatea să vă dau în vileag şi voi nu puteţi face nimic ca să mă opriţi. Aşa că, orice aş cere, ar fi de fapt un preţ mic pe care trebuie să-l plătiţi.

Root a scuipat un fir de tutun de ciupercă.

– Crezi că poţi, pur şi simplu, să pui toată informaţia asta pe internet?

– Bine, nu chiar acum, nu acum cu oprirea timpului.

Root s-a înecat cu o gură de fum. Era asul lor din mînecă. Ieşise la iveală:

– Ei, bine, dacă ştii despre stoparea timpului, ştii şi că eşti complet rupt de restul lumii. În consecinţă, eşti lipsit de orice putere.

Artemis a notat ceva la repezeală pe o foaie.

– Hai să nu mai pierdem timpul. Încep să mă plictisesc de cacialmalele voastre ratate. În cazul unei răpiri, Forţele trimit mai întîi o Echipă de Intervenţie pentru recuperare. Aţi făcut deja asta. Permite-mi să mă amuz... Echipă de Intervenţie? Hai să fim serioşi! O echipă de cercetaşi cu pistoale cu apă i-ar fi învins.

Root fierbea de nervi, în tăcere. Îşi vărsa nervii pe mucul ţigării.

– Următorul pas sînt negocierile oficiale. Şi apoi, dacă la sfîrşitul celor opt ore nu se ajunge la nici o soluţie, o bombă biologică va fi detonată în perimetrul zonei de stopare.

– Se pare că ştii o grămadă de lucruri despre noi, tinere Fowl. Presupun că nu vrei să-mi spui de unde?

– Corect.

Root a strivit ce mai rămăsese din ţigara lui în scrumiera de cristal.

– S-auzim. Care sînt cerinţele?

– O cerinţă. Una singură.

Artemis i-a întins hîrtia peste masa lustruită. Root a citit ce scria acolo.

– O tonă de aur de 24 de carate. Numai în lingouri mici şi nemarcate. Nu vorbeşti serios, nu?

– Oh, da!

Root s-a aplecat înainte:

– Nu vezi? Pretenţiile tale sînt irealizabile. Ori ne-o dai înapoi pe căpitanul Short, ori va trebui să vă omorîm pe toţi. Nu există cale de mijloc. Nu negociem. Să ştii. Eu am venit doar să-ţi explic cum stăm.

Artemis şi-a arătat zîmbetul lui maliţios.

– Dar veţi negocia cu mine, comandante!

– Da? Şi cu ce eşti tu mai special?

– Sînt special pentru că ştiu cum să ies din zona de stopare.

– E imposibil, a spus Root pufăind pe nas. Nimeni nu poate ieşi.

– Ba e posibil. Crede-mă. Încă nu m-am înşelat pînă acum.

Root a rupt pagina din caietul de notiţe, a împăturit-o şi a băgat-o în buzunar.

– Trebuie să mai reflectez.

– Nu te grăbi. Avem opt ore... Scuze, şapte şi jumătate. După care timpul va expira pentru toţi.

Root nu a spus nimic timp îndelungat. Ciocnea cu degetele în masă. A dat să spună ceva, apoi s-a răzgîndit şi s-a ridicat brusc.

– Ţinem legătura. Nu-ţi face griji, găsesc singur ieşirea.

Artemis s-a lăsat în scaun pe spate.

– Foarte bine. Şi ţine minte, nimeni din rasa ta nu are permisiune să intre aici atîta timp cît eu sînt eu în viaţă.

Root păşea pe culoar uitîndu-se înapoi la picturile în ulei. Era mai bine să plece acum şi să analizeze noile informaţii. Micul Fowl era într-adevăr un adversar redutabil. Făcea totuşi o greşeală fundamentală. Presupunea că Root va respecta regulile. Oricum, Julius Root nu şi-a cîştigat tresele de comandant mergînd după reguli. Era timpul să le ocolească puţin.

Imaginile video transmise de camera-iris din ochiul lui Root erau analizate de experţi.

– Uite, vezi, zise profesorul Cumulus, un specialist în analiza comportamentală, ticul acela... e clar, minte.

– Aiurea, îl contrazicea doctorul Argon, un psiholog din tunelele de dedesubtul Statelor Unite. Se scarpină, atîta tot. Are o mîncărime şi se scarpină. Nu e nimic sinistru în asta.

Cumulus s-a întors către Foaly.

– Auzi la el! Cum să lucrez eu cu şarlatanul ăsta?

– Vraciule, a contraatacat Argon.

Foaly şi-a ridicat mîinile acoperite cu păr.

– Vă rog, domnilor, avem nevoie de un consens aici. Trebuie să alcătuim un profil concret.

– Nu are rost să mai continuăm, a spus Argon. Nu pot să lucrez în aceste condiţii.

– Dacă el nu poate lucra, nici eu nu pot, a spus Cumulus, încrucişîndu-şi braţele pe piept.

Root a trecut cu paşi mari printre uşile duble ale navetei. Faţa lui, de obicei roşie, era acum mult mai purpurie.

– Omul acela se joacă cu noi, n-o să tolerez asta! Spune-mi ce au spus experţii despre înregistrare.

Foaly s-a dat uşor la o parte, lăsîndu-i comandantului loc liber să ajungă la aşa-zişii experţi.

– Se pare că experţii nu pot lucra în aceste condiţii.

Ochii lui Root s-au îngustat ca nişte lame, în timp ce-şi fixa privirea pe cele două prăzi.

– Poftim?

– Doctorul e un ignorant, a spus Cumulus, fără a fi la curent cu temperamentul comandantului.

– Eu... eu sînt ignorant? a ţipat Argon, care nu îl cunoştea nici el. Ce zici de tine, elf de grotă, care vii cu nişte interpretări absurde pentru nişte gesturi obişnuite.

– Obişnuite? Băiatul ăla e un pachet de nervi. E clar că minte. E un caz tipic.

Root a izbit cu pumnul în masă şi din locul acela a pornit o reţea de fisuri care s-a întins pe toată suprafaţa mesei.

– Linişte!

Şi, într-adevăr, s-a făcut linişte. Pe loc.

– Ascultaţi, experţilor, voi sînteţi plătiţi cu nişte sume frumoase pentru profilul pe care trebuie să-l faceţi, nu-i aşa?

Cei doi au dat din cap. Se temeau să vorbească şi să încalce ordinul „linişte".

– Ăsta e probabil cel mai important caz din viaţa voastră, aşa că vreau să vă concentraţi la maximum. S-a înţeles?

Din nou au dat din cap.

Root şi-a scos camera din ochiul iritat.

– Derulează, Foaly, aproape de sfîrşit.

Banda fugea înainte. Pe ecran, Root îl urma pe om în sala de conferinţe.

– Aici. Opreşte aici. Poţi să focalizezi pe faţa lui?

– Pot să focalizez? a repetat Foaly cu un sforăit. Poate un gnom să fure pînza de sub un păianjen?

– Da, a răspuns Root.

– Era, de fapt, o întrebare retorică.

– Nu am nevoie de o lecţie de retorică, Foaly. Focalizează, te rog.

Foaly a scrîşnit din dinţii lui mari cît nişte lespezi de mormînt.

– Da, şefu', s-a făcut.

Degetele centaurului alergau pe tastatură cu viteza luminii. Faţa lui Artemis a umplut ecranul cu plasmă.

– V-aş sfătui să ascultaţi, a spus Root strîngînd umerii experţilor. Este un moment de cotitură în carierele voastre.

„Sînt special", a spus gura de pe ecran, „pentru că ştiu cum să ies din zona de stopare."

– Spuneţi-mi, îl întrebă Root. Minte?

– Mai arată-mi o dată, a spus Cumulus. Doar ochii.

Argon a dat din cap.

– Da, numai ochii.

Foaly a mai apăsat pe cîteva taste şi ochii albaştri ai lui Artemis au umplut tot ecranul.

„Sînt special", a izbucnit vocea omenească, „pentru că ştiu cum să ies din zona de stopare".

– Minte sau nu?

Cumulus şi Argon s-au privit reciproc. Nu mai era nici o urmă de antagonism în ochii lor.

– Nu, au spus amîndoi odată.

– Spune adevărul, a adăugat specialistul în behaviorism.

– Sau, a clarificat psihologul, cel puţin aşa crede el.

Root îşi clătea ochiul cu o soluţie dezinfectantă.

– Aşa mă gîndeam şi eu. Cînd l-am privit în ochi pe acel om, am zis că ori e un geniu, ori e nebun.

Ochii reci ai lui Artemis îi priveau ţintă de pe ecran.

Root şi-a luat arma cu trei încărcătoare din raftul de armament.

– Care e diferenţa? a răbufnit el, legîndu-şi arma de nădejde la brîu. Conectează-mă la o linie externă cu El. Fowl ăsta pare să cunoască toate regulile. Aşa că e timpul să încălcăm cîteva.

CAPITOLUL 7

Mulch

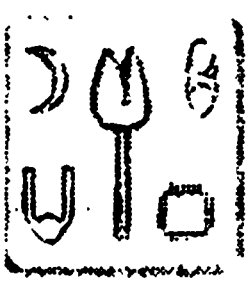

E timpul să introducem un nou personaj în scena noastră subterană. El, de fapt, nu e un personaj tocmai nou, l-am mai întîlnit la coada pentru rezervări de locuri pentru navete. Mulch Diggums, dorful cleptoman, se afla în arest preventiv pentru numeroasele acuzaţii de furt din avutul privat. Un individ dubios, chiar şi după standardele lui Artemis Fowl. Şi asta de parcă această povestire nu ar fi fost deja o concentraţie prea mare de indivizi imorali...

Născut într-o familie obişnuită de dorfi de cavernă, Mulch a decis încă de la o vîrstă fragedă că munca în mină nu e pentru el şi a hotărît să urmeze o altă carieră, adică săpatul de tunele şi pătrunderea mai ales pe proprietatea Noroioşilor. Sigur, acest lucru însemna că ar fi trebuit să renunţe, drept pedeapsă, la

magia lui. Aşezămintele omeneşti trebuiau respectate. Dacă încălcai regula, trebuia să fii pregătit să suporţi consecinţele. Dar lui Mulch nu-i păsa. Pe el oricum nu-l interesa deloc magia, căci nu-i prea era de folos acolo jos, în mine.

Lucrurile au mers binişor cîteva secole şi Mulch îşi dezvoltase la suprafaţă o afacere profitabilă cu suveniruri. Aceasta a durat pînă cînd a încercat să vîndă trofeul Jules Rimet unui agent sub acoperire al Forţelor de Ordine. Începînd de atunci, norocul l-a părăsit şi a fost arestat de peste douăzeci de ori. În total, 300 de ani de intrat şi ieşit din închisoare.

Mulch avea o poftă neobişnuită pentru săpat de tuneluri, şi această poftă, din nefericire, se manifesta la propriu, nu la figurat. Pentru cei care nu sînt la curent cu mecanismul săpatului de tunele la dorfi, voi încerca să le explic în cel mai elegant mod cu putinţă. La fel ca unele specii de reptile, dorfii masculi îşi pot deschide fălcile în aşa fel încît să ingere cîteva kilograme de pămînt într-o secundă. Pămîntul e procesat printr-un metabolism supereficient, prin care se păstrează toate mineralele folositoare şi prin care e eliminat apoi pe cealaltă parte. Fermecător!

În prezent, Mulch se relaxa într-o celulă cu ziduri din piatră, la postul central de poliţie. Sau cel

puţin încerca să lase impresia unui dorf relaxat, imperturbabil. În realitate, tremura în ghetele lui cu vîrfuri întărite cu oţel.

Disputa pentru teritoriu dintre goblini şi dorfi se înteţea şi un elf isteţ de la Forţe se gîndise să-l pună în aceeaşi celulă cu o gaşcă de goblini mai nervoşi. Probabil îi scăpase din vedere. Sau, mai degrabă, se răzbunase pentru că încercase să-l buzunărească pe ofiţerul care îl arestase la coadă la rezervări.

– Ia spune, dorfule, a întrebat cu dispreţ un goblin cu faţa plină de negi şi acoperit cu tatuaje. Cum de nu mănînci din zidurile astea ca să ieşi de aici?

Mulch a ciocnit în ziduri.

– Sînt din piatră.

Goblinul a început să rîdă:

– Şi ce dacă! Nu pot fi mai tari decît ţeasta ta de dorf.

Tovarăşii lui au rîs. La fel şi Mulch. S-a gîndit că aşa ar fi mai înţelept. S-a înşelat însă.

– Rîzi de mine, dorfule?

Mulch s-a oprit din rîs.

– Nu, cu tine, l-a corectat Mulch. Rîd cu tine. A fost o glumă bună.

Goblinul a înaintat pînă cînd nasul lui umed se afla la un centimetru distanţă de al lui Mulch.

– Te dai deştept, dorfule?

Mulch înghiţea în sec şi calcula. Dacă şi-ar fi căscat fălcile, probabil că l-ar fi înghiţit pe lider

înainte ca restul să apuce să reacţioneze. Dar, goblinii erau cumplit de greu de digerat. Foarte ososi.

Goblinul a făcut o minge de foc în jurul pumnului său.

– Te-am întrebat ceva, grăsanule!

Mulch şi-a simţit fiecare glandă sudoripară a corpului activată la maximum. Dorfilor nu le plăcea focul. Nu voiau nici măcar să se gîndească la flăcări. Spre deosebire de restul Poporului, dorfii nu-şi doreau deloc să trăiască la suprafaţă. Ar fi fost mult prea aproape de soare. Ironic pentru cineva care lucra la Eliberarea de Posesiuni a Noroioşilor.

– Nu e nevoie de asta, s-a bîlbîit el. Voiam doar să fiu prietenos.

– Prietenos, a repetat dispreţuitor goblinul cu negi pe faţă. Neamul tău habar n-are ce înseamnă cuvîntul prietenos. Sînteţi nişte laşi şi nişte trădători, toţi!

Mulch a clătinat din cap cu diplomaţie.

– Da, după cum se ştie, sîntem un pic cam alunecoşi.

– Un pic alunecoşi? Un pic? Fratele meu Phlegm a fost atacat de o bandă de dorfi deghizaţi ca o grămadă de bălegar. E şi acum sub tratament!

Mulch clătina din cap înţelegător.

– Vechiul truc cu grămada de bălegar. Ruşinos. E unul din motivele pentru care nu fac parte din Frăţie.

Faţă-cu-negi răsucea mingea de foc între degete.

– Sînt două lucruri aici, sub pămînt, pe care le disprețuiesc.

Mulch presimți că va afla curînd care sînt aceste două lucruri.

– Unul, un nesuferit de dorf.

Nici o surpriză pînă acum.

– Și doi, unul care își trădează propriul neam. Și din cîte am auzit pînă acum, tu te încadrezi perfect în ambele categorii.

Mulch i-a zîmbit timid.

– Așa mi-e norocul.

– Norocul n-are a face. Întîmplarea fericită face ca tu să cazi în mîinile mele.

Într-altă zi, Mulch ar fi zis că norocul și întîmplarea fericită sînt unul și același lucru. Nu astăzi, însă.

– Îți place focul, dorfule?

Mulch a scuturat din cap.

Față-cu-negi a rînjit.

– Foarte rău! Pentru că imediat o să-ți vîr mingea asta de foc pe gît.

Dorful a înghițit în sec. Era tipic pentru cei din Frăție. Ce nu le place Dorfilor? Focul. Care sînt singurele ființe capabile să facă mingi de foc? Goblinii. Așadar, cu cine se iau la harță dorfii? Ce lipsă de judecată!

Mulch s-a retras spre perete.

– Ai grijă! Putem să sărim cu toţii în aer!

– Noi nu, a spus goblinul rînjind, după care a inspirat mingea de foc pe nările lui alungite. Sîntem complet imuni la foc.

Mulch ştia ce avea să urmeze. Văzuse scena de mult prea multe ori pe aleile lăturalnice. Un grup de goblini prindeau la colţ un frate dorf rătăcit, îl ţintuiau la pămînt şi liderul goblinilor îi arunca două mingi de foc direct în faţă.

Nările goblinului au tremurat în timp ce se pregătea să expire mingea de foc. Mulch a tresărit. Nu avea decît o singură şansă. Goblinii făcuseră o greşeală fundamentală. Uitaseră să-i lege mîinile.

Goblinul a luat o gură de aer, după care a închis gura. Ceea ce însemna presiune mai mare la exalare. Şi-a dat capul pe spate, ţintind cu nasul spre dorf, şi foc! Cu viteza luminii, Mulch şi-a băgat degetele mari pe nările goblinului. Dezgustător, e adevărat, dar cu siguranţă mai bine decît să fie prăjit.

Mingea de foc, neavînd unde să se ducă, a ricoşat din buricele degetelor lui Mulch direct în capul goblinului. Canalele lacrimale s-au dovedit calea de rezistenţă minimă, aşa că flăcările, transformate în jeturi sub presiune, au ţîşnit chiar de sub ochii acestuia. O mare de flăcări s-a întins pe tavanul celulei.

Mulch şi-a retras degetele şi, după ce şi le-a şters iute, şi le-a băgat în gură pentru ca substanţele din

saliva lui să înceapă să vindece rănile. Desigur că dacă ar mai fi avut puterile magice şi-ar fi vindecat imediat degetele prăjite. Dar acesta era preţul pe care îl plătea pentru nelegiuirile făcute.

Goblinul nu arăta prea bine. Îi ieşea fum prin toate orificiile capului. Era el imun la foc, dar mingea de foc îi curăţase bine toate tuburile. S-a legănat ca o plantă acvatică, apoi s-a prăbuşit cu faţa în jos pe podeaua de ciment. S-a auzit un trosnet. Probabil era nasul cel mare al goblinului.

Ceilalţi membri ai găştii nu au avut reacţii favorabile:

– Uite ce i-a făcut lu' şefu'!

– Grăsan nenorocit!

– Hai să-l prăjim!

Mulch s-a retras şi mai mult. Sperase ca restul goblinilor să-şi piardă curajul cînd vor vedea ce a păţit şeful lor. Se pare însă că nu. Deşi nu-i stătea deloc în fire, Mulch s-a gîndit că nu are altă opţiune decît atacul.

Şi-a deschis fălcile şi a sărit înainte, încleştîndu-şi dinţii în jurul capului goblinului aflat în faţa lui.

– Îndepărtaţi-vă! a strigat el, scoţînd cuvintele pe lîngă capul goblinului care îi obstrucţiona gura. Îndepărtaţi-vă, sau brietenul vostru o îngaseasă!

Ceilalţi au îngheţat, neştiind ce să facă. Sigur văzuseră ce pot face molarii unui dorf dintr-un cap de goblin. Şi nu era o privelişte plăcută.

Fiecare a scos cîte o minge de foc pe care o ţinea în mînă.

– Vă previn!

– Nu ne poţi prinde pe toţi, grăsanule!

Mulch a rezistat impulsului de a muşca. Era cel mai puternic impuls al dorfilor, păstrat în memoria genetică de mii de ani de cînd aceştia săpau tunele. Faptul că goblinul se zvîrcolea, alunecos, nu îl ajuta. Epuizase toate opţiunile. Grupul avansa spre el, iar el era imobilizat, cu gura plină. Era timpul pentru rontăit. Scuzaţi expresia!

Deodată, uşa celulei s-a deschis cu zgomot şi ceea ce părea a fi o întreagă echipă de ofiţeri ai Forţelor au năvălit în spaţiul strîmt al celulei. Mulch a simţit oţelul rece al unei ţevi de puşcă lipit de tîmpla lui.

– Scuipă prizonierul, i-a ordonat o voce.

Mulch era bucuros să execute ordinul. Un goblin acoperit cu totul în salivă s-a prăbuşit pe podea.

– Goblinilor, stingeţi-le!

Una cîte una, mingile de foc au fost stinse.

– Nu e vina mea, a spus Mulch arătînd cu degetul spre goblinul care se zvîrcolea de durere. Şi-a dat singur foc.

Ofiţerul şi-a pus arma în toc şi a scos un set de cătuşe.

– Puţin îmi pasă ce vă faceţi unul altuia, a spus el, răsucindu-l pe Mulch şi punîndu-i cătuşele. Dacă ar fi după mine, v-aş pune pe toţi într-o

cameră şi aş veni după o săptămînă să fac curat. Dar comandantul Root vrea să vorbească cu tine la suprafaţă, urgent!

– Urgent?

– Acum. Dacă nu mai curînd.

Mulch îl cunoştea pe Root. Comandantul era responsabil pentru mai multe dintre vizitele lui la „hotelul guvernamental". Dacă îl chema, probabil că n-o făcea ca să vadă un film împreună şi să bea un pahar de vin.

– Acum? Dar e zi, o să ard din cauza soarelui.

Ofiţerul a rîs.

– Unde te duci tu nu e zi, amice. Nu e nimic acolo unde te duci tu.

Root îl aştepta pe dorf la poarta de intrare din zona de stopare a timpului. Poarta era încă una dintre invenţiile lui Foaly. Elfii puteau intra şi ieşi din zona de stopare fără a altera cursul acesteia. Aceasta însemna că, deşi i-a luat lui Mulch aproape şase ore să ajungă la suprafaţă, acesta a fost introdus în cîmpul de stopare la numai cîteva momente după ce Root trimisese după el.

Mulch se afla pentru prima dată într-un cîmp de acest fel. A rămas privind lumea care se mişca într-un ritm ameţitor dincolo de vălul strălucitor. Maşinile treceau cu o viteză ameţitoare, iar norii se rostogoleau

pe cer de parcă ar fi fost împinşi de vînturi cu viteza a zecea.

– Mulch, recidivist mic ce eşti, a strigat Root. Poţi să-ţi scoţi costumul ăla acum. Cîmpul e protejat împotriva ultravioletelor. Sau cel puţin aşa mi s-a spus.

Dorfului i se dăduse un costum de protecţie la baza E1. Deşi aveau pielea groasă, dorfii erau extrem de sensibili la lumina soarelui. Nu rezistau decît trei minute înainte de a le apărea arsurile pe piele. Mulch şi-a dat jos costumul mulat pe corp.

– Mă bucur să te văd, Julius.

– Pentru tine sînt comandantul Root!

– Eşti comandant acum. Parcă am auzit ceva. Printr-o greşeală de tipar ai ajuns comandant, nu-i aşa?

Dinţii lui Root au ronţăit ţigara pînă la miez.

– Nu am timp pentru nerușinarea asta, deţinut! Şi singurul motiv penru care cizma mea nu ţi-a tras deja una în dos este acela că am o treabă pentru tine.

Mulch s-a încruntat:

– Deţinut? Am un nume, Julius!

Root şi-a coborît privirea la nivelul dorfului:

– Nu ştiu în ce fantazie visezi tu că trăieşti, deţinut, dar în lumea reală tu eşti un infractor şi e treaba mea să-ţi fac viaţa cît mai grea cu putinţă. Dacă aştepţi să mă port frumos doar pentru că am depus mărturie împotriva ta de vreo cincisprezece ori, poţi să-ţi iei gîndul!

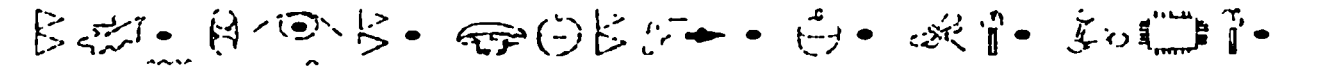

Mulch îşi freca încheieturile în locurile unde cătuşele îi lăsaseră dungi roşii.

– Bine, *comandante*. Nu e nevoie să te agiţi atîta. Ştii doar că nu sînt criminal. Sînt doar un infractor mărunt.

– Din cîte am auzit eu, era cît pe ce să treci în cealaltă categorie, jos, în celulă.

– N-a fost vina mea. El m-a atacat.

Root şi-a luat o nouă ţigară.

– Bine, bine. Hai, urmează-mă şi să nu furi nimic!

– Da, domnule comandant, a spus Mulch pe un ton nevinovat.

Nu avea nevoie să mai fure nimic altceva. Deja palmase cardul lui Root de acces în cîmp, cînd acesta făcuse imprudenţa să se aplece.

Au străbătut perimetrul Recuperării şi se îndreptau spre alee.

– Vezi conacul?

– Ce conac?

Comandantul s-a întors spre el:

– Nu am timp pentru aşa ceva, deţinut! A trecut aproape jumătate din perioada de stopare. În cîteva ore, unul din cei mai buni ofiţeri de-ai mei ar putea fi clătit cu soluţia albastră.

Mulch a ridicat din umeri.

– Asta nu mă priveşte. Ai uitat că eu nu sînt decît un infractor? Şi, apropo, ştiu ce vrei să fac şi răspunsul e nu.

– Încă nu ţi-am spus ce vreau să faci.

– Dar e clar. Eu sînt un hoţ. Aia de-acolo e o casă. Tu nu poţi intra pentru că ţi-ai pierde magia, iar eu mi-am pierdut-o deja. Dacă aduni doi şi cu doi...

Root şi-a scuipat ţigara.

– Ai vreun pic de mîndrie civică? Aici e vorba despre faptul că întreaga noastră civilizaţie e în pericol.

– Nu e civilizaţia mea. Ori închisoarea elfilor, ori închisoarea oamenilor, tot aia e.

Comandantul s-a gîndit puţin:

– Bine, secătură, îţi reduc cincizeci de ani din sentinţă!

– Vreau graţiere.

– Visezi!

– Da sau ba!

– Îţi dau 75 de ani într-o închisoare de minimă securitate. Tu zi da sau ba!

Mulch se prefăcea că se gîndeşte. Totul era o strategie, avînd în vedere că avea de gînd să evadeze oricum.

– Singur în celulă?

– Da, singur în celulă. Acum zi dacă accepţi sau nu.

– Bine, Julius. O fac, dar numai pentru tine!

Foaly căuta o cameră-iris care să se potrivească la culoarea ochilor lui Mulch.

– Căprui, mi se pare. Sau mai mult aurii. Ai, într-adevăr, nişte ochi foarte frumoşi, domnule Mulch!

– Îţi mulţumesc, Foaly! Mama spunea întotdeauna că sînt cea mai frumoasă trăsătură a mea.

Root se plimba nervos prin navetă.

– Sper că realizaţi că sîntem aici contra cronometru. Lasă culoarea, dă-i o cameră şi gata!

Foaly a scos cu penseta o lentilă din soluţia ei.

– Nu e vorba doar de aspect, comandante. Cu cît e mai apropiată de culoarea ochiului, cu atît e mai mică interferenţa cu ochiul.

– Bine, bine... dă-i drumul.

Foaly l-a apucat pe Mulch de bărbie, ţinîndu-l nemişcat.

– Gata. Acum te însoţim tot drumul.

Foaly a introdus un mic cilindru între firele dese de păr din urechea lui Mulch.

– Ai şi sunet acum, în caz că vrei să ne chemi în ajutor.

Dorful a zîmbit ironic.

– Mă scuzaţi că nu mă copleşeşte încrederea. Cred că întotdeauna m-am descurcat mai bine singur.

– Dacă poţi spune că şaptesprezece arestări înseamnă a te descurca mai bine... a glumit Root.

– Aa, acum avem timp să glumim, nu-i aşa?

Root l-a apucat de umăr:

– Ai dreptate. N-avem. Hai să mergem!

L-a tîrît pe Mulch după el peste un petic de verdeaţă, pînă la un pîlc de cireşi.

– Vreau să sapi de-aici un tunel şi să afli cum de Fowl ăsta ştie atîtea despre noi. Probabil că are vreun sistem de supraveghere. Orice ar fi, distruge-l! Găseşte-o pe căpitan Short dacă poţi, şi vezi ce poţi face pentru ea. Dacă e moartă, măcar ştim că avem cale liberă pentru bomba biologică.

Mulch şi-a aruncat privirea prin împrejurimi.

– Nu-mi place.

– Ce nu-ţi place?

– Stratificarea solului. Simt miros de calcar. Fundaţie din piatră dură. S-ar putea să nu pot intra.

Foaly s-a apropiat de ei.

– Am scanat zona. Fundaţia iniţială e bazată în întregime pe rocă dură, dar unele din extensiile ulterioare se întind pe lut. Beciul pentru vinuri din aripa de sud are o podea de lemn. Nu ar trebui să fie o problemă pentru cineva cu o gură ca a ta.

Mulch a decis să ia afirmaţia ca pe o constatare, mai degrabă decît ca pe o insultă. Şi-a deschis partea din spate a pantalonilor lui de săpat.

– Corect. Daţi-vă la o parte.

Root şi ceilalţi ofiţeri au fugit în adăposturi, dar Foaly, care nu mai văzuse niciodată un dorf săpînd, a decis să arunce o privire.

– Noroc, Mulch!

Dorful şi-a deschis fălcile.

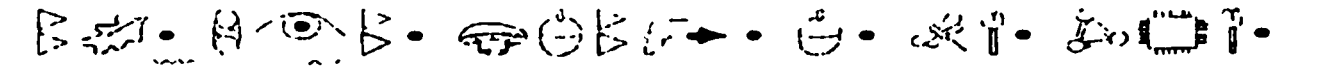

– 'ulsumesc! a mormăit el, aplecîndu-se pentru lansare.

Centaurul a privit împrejur.

– Unde au dispărut...

N-a apucat să termine fraza, căci o grămadă de lut înghiţită de curînd şi reciclată şi mai de curînd l-a izbit în faţă. Pînă să-şi şteargă el ochii, Mulch dispăruse într-o groapă care vibra, iar cireşii se scuturau de hohote de rîs.

Mulch a urmat o dîră de pămînt moale care se găsea într-un pliu vulcanic din rocă. Avea o consistenţă plăcută, fără prea multe pietre. Destule insecte. Ceea ce era important pentru a avea dinţi puternici, aceştia fiind cel mai important atribut al unui dorf. Erau primul lucru pe care îl verificau la un posibil partener. Mulch săpa adînc, aproape de calcar; burta lui aproape că atingea roca. Cu cît era mai adînc tunelul, cu atît era mai mic riscul de prăbuşire la suprafaţă. Nici o precauţie nu era în plus în vremurile acestea, cu senzorii şi minele de teren. Noroioşii mergeau pînă-n pînzele albe pentru a-şi proteja proprietatea. Şi aveau dreptate, după cum se dovedea.

Mulch a simţit nişte vibraţii în stînga. Iepuri. Dorful a fixat locaţia cu busola lui internă. Era întotdeauna util să ştie unde se aflau animalele sălbatice.

A ocolit labirintul de tunele ale iepurilor, săpînd de-a lungul fundaţiei într-un ocol spre nord-vest.

Era uşor să localizeze pivniţa de vinuri. De secole, reziduurile s-au scurs prin podea infiltrîndu-se în pămînt, îmbibînd solul de dedesubt cu mirosul vinului. Vinul de aici era sobru, nimic jucăuş în el. Un iz de fruct, dar nu suficient ca să-i îndulcească aroma. Era clar un vin de ocazie de pe raftul de jos. Mulch a rîgîit. „Ce lut bun!"

Dorful şi-a îndreptat în sus fălcile secerătoare muşcînd din podea. S-a ridicat prin deschizătură, scuturîndu-şi restul noroiului reciclat de pe pantaloni.

Se afla într-o cameră fără nici un pic de lumină, perfectă pentru vederea dorfilor. Sistemul lui de ghidare prin ultrasunete l-a trimis exact într-un loc unde podeaua era neacoperită. Dacă intra un metru mai la stînga, ar fi nimerit într-un butoi de vin roşu italienesc.

Mulch şi-a închis fălcile şi s-a apropiat de perete. Şi-a lipit urechea în formă de scoică spiralată de cărămida roşie şi, pentru o clipă, a rămas nemişcat, absorbind vibraţiile casei. Multe bîzîituri de frecvenţă joasă. Era pe undeva un generator, iar prin fire trecea curent electric din belşug.

Se auzeau şi paşi. Sus de tot. Poate la etajul al treilea. Dar şi aproape de el. Un ciocănit... Metal izbindu-se de ciment. Acelaşi zgomot, din nou. Cineva construia ceva. Sau distrugea ceva.

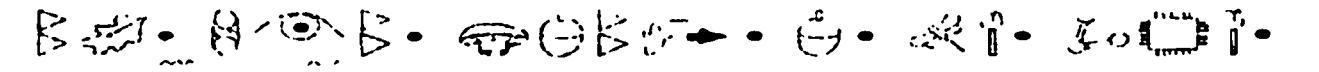

Ceva a trecut uşor pe lîngă piciorul lui Mulch, a strivit instinctiv acel lucru. Era un păianjen. Doar un păianjen.

– Îmi pare rău, micuţule, a spus el către pata cenuşie. Sînt un pic cam nervos.

Treptele erau din lemn, desigur. După miros, se părea că sînt mai vechi de un secol. Asemenea trepte scîrţîiau şi dacă doar te uitai la ele. Erau mai bune decît orice alarme antifurt. Mulch urca pe marginile treptelor, un picior înaintea celuilalt. Cît mai aproape de perete, unde lemnul avea mai mult suport şi nu scîrţîia aşa de tare.

Acest lucru nu era atît de simplu cum părea. Picioarele dorfilor erau bune pentru săpat, nu pentru mişcări delicate şi complexe de balet sau de balansat pe scînduri de lemn. Cu toate acestea, Mulch a ajuns la uşă fără nici un incident. Doar cîteva scîrţîituri minore, nimic însă care să poată fi detectat de urechile oamenilor sau de aparatura acestora.

Uşa, bineînţeles, era încuiată, dar ar fi fost totuna dacă nu era, pentru că aceasta nu îi punea nici o problemă dorfului cleptoman.

Mulch şi-a dus mîna la cap şi şi-a smuls un fir gros de păr. Părul dorfilor e total diferit de al oamenilor. Părul şi capul lui Mulch erau o reţea de antene care îl ajutau să navigheze şi să evite pericolele. Odată

smuls din rădăcină, firul de păr a înţepenit imediat ca într-o rapidă *rigor mortis*. Mulch a îndoit vîrful cu cîteva secunde înainte ca acesta să devină complet rigid. Un cîrlig perfect.

A zgîlţîit o dată, scurt, şi încuietoarea s-a deschis. Nu a fost nevoie decît să împingă de două ori. Măsurile de securitate lăsau mult de dorit. Era tipic pentru oameni, nu se aşteptau niciodată la un atac de Dedesubt. Mulch a păşit pe un coridor acoperit cu parchet. Peste tot mirosea a bani. Ar fi putut face avere aici dacă ar fi avut timp.

A observat camere de supraveghere, chiar dedesubtul bolţilor. Aşezate cu multă pricepere, umbrite natural. Dar eficiente, totuşi. Mulch a stat pe loc un moment, pentru a calcula unghiul mort al camerelor. Erau trei camere pe coridor. Acoperire de nouăzeci de secunde. Nu mai era nici o cale dincolo de ele.

– Poţi cere ajutor, i-a spus o voce în ureche.

– Foaly, a spus el, îndreptîndu-şi ochiul cu lentila către cea mai apropiată cameră. Poţi să faci ceva cu camerele? a şoptit el.

Dorful a auzit sunetul unei tastaturi şi deodată ochiul lui drept a focalizat ca o lentilă de cameră video.

– Cameră Handy, a şuşotit el. Trebuie să-mi fac şi eu rost de una de-asta.

Vocea lui Root a răsunat prin casca minusculă.

– Ia-ţi gîndul, deţinut. Sînt „cadou“ de la guvern. Şi ce ai face tu cu una ca asta în închisoare? Ai lua un prim-plan celuilalt perete al camerei?

– Eşti aşa de drăguţ, Julius. Care e problema? Eşti gelos pentru că eu reuşesc acolo unde tu ai dat greş?

Înjurăturile birjăreşti ale lui Root au fost acoperite de Foaly.

– Gata. Uite ce e. Un sistem de supraveghere simplu. Nici măcar digital. Prin antenele noastre, să retransmit înregistrarea din ultimele zece secunde la fiecare cameră. Asta ar trebui să-ţi dea cîteva minute.

Mulch pufnea agitat.

– Cît îţi ia asta? Sînt cam expus aici.

– A început deja, poţi să porneşti, a răspuns Foaly.

– Eşti sigur?

– Sigur. E o problemă de electronică elementară. Eu mă joc cu sistemele de supraveghere omeneşti de pe vremea cînd eram la grădiniţă. Aşa că trebuie să ai încredere în mine.

„Aş avea mai multă încredere în oameni, cînd spun că n-ar vîna o specie pe cale de dispariţie, decît într-un consultant al Forţelor“, s-a gîndit Mulch. Dar cu voce tare a spus:

– Bine, am plecat. Dus sînt.

S-a furişat de-a lungul holului. Pînă şi mîinile i se mişcau cu gesturi de felină, lovind aerul de parcă ar fi vrut să se facă mai uşor. „Ce a făcut centaurul a

făcut bine", se gîndea el, pentru că nu vedea oameni agitaţi coborînd scările, fluturînd arme primitive ce funcţionează cu praf de puşcă.

Scări. Ah, scări! Lui Mulch îi plăceau scările. Erau ca nişte pasaje săpate de cineva care trecuse deja pe acolo. Găsea, inevitabil, că bunurile cele mai de valoare se află la capătul celălalt al scărilor. Lemnul de fag pătat şi încrustaţiile complexe erau de obicei asociate cu clădirile din secolul al XVIII-lea sau cu cele peste măsură de bogate. Mulch şi-a plimbat degetul de-a lungul balustradei ornate. În acest caz, probabil că ambele asocieri se potriveau.

Totuşi nu era timp de pierdut. Scările nu erau locuri care să rămînă pustii pentru multă vreme. În special cînd era decretată stare de asediu. Cine putea şti cîte gărzi însetate de sînge aşteptau în spatele uşilor, dornice să adauge un cap de elf pe raftul lor cu trofee împăiate.

Mulch urca atent, suspectînd pe oricine şi pe orice. Chiar şi fagul masiv putea să trosnească. A rămas la margine, evitînd să calce pe porţiunea acoperită de covor. Dorful ţinea minte de la a opta arestare a lui cît era de uşor să ascunzi sub presiune o alarmă activată sub o ţesătură antică, miţoasă.

A ajuns în capătul scărilor şi încă avea capul pe umeri. Dar mai apărea o problemă. Digestia dorfilor, din cauza ritmului ei accelerat, poate fi destul de

explozivă. Solul afînat de pe proprietatea Fowl era foarte aerat şi o mare parte din acel aer intrase în intestinele lui Mulch împreună cu solul şi cu mineralele. Acum aerul voia să iasă afară.

Codul bunelor maniere al dorfilor spunea că gazul trebuie evacuat cît timp ei se mai află încă în tunel. Dar Mulch nu avusese timp pentru maniere. Acum regreta că nu s-a oprit un moment în beci. Problema era că gazul de dorf nu se ducea pe sus, ci numai pe jos. Imaginează-ţi, dacă vrei, efectele devastatoare ale unui rîgîit, în timp ce digeri o gură de lut. Tot metabolismul ţi se dă peste cap. Nu e deloc plăcut. Astfel, anatomia dorfilor era concepută în aşa fel încît tot gazul se evacua pe jos, ajutînd la expulzia pămîntului nedorit.

Sigur că ar fi fost o cale mai simplă de a descrie acest proces, dar aceasta ar putea fi citită numai într-o carte pentru adulţi.

Mulch se ţinea cu mîinile de stomac. Trebuia să iasă din spaţiul deschis. O explozie într-un asemenea loc ar putea face ferestrele ţăndări. S-a furişat pe coridor şi a intrat pe prima uşă pe care a întîlnit-o.

Şi mai multe camere video. Chiar surprinzător de multe. Mulch a studiat aria de acoperire a lentilelor. Patru dintre ele supravegheau spaţiul general al încăperii, însă alte trei erau fixe.

– Foaly, eşti acolo? a şoptit dorful.

– Nu! veni răspunsul, ca de obicei, sarcastic. Am lucruri mai bune de făcut decît să mă îngrijorez de colapsul civilizaţiei.

– Da, mulţumesc. Nu uita faptul că viaţa mea e în pericol să-ţi strice voia bună.

– O să fac tot posibilul.

– Am o încercare pentru tine.

Foaly a devenit, imediat, interesat:

– Serios? Spune!

Mulch şi-a îndreptat privirea spre camerele ascunse pe jumătate în bolţile contorsionate.

– Am nevoie să ştiu exact unde bat cele trei camere.

Foaly a rîs:

– Asta nu e o încercare. Acel tip de camere vechi emit fascicule slabe de ioni. Invizibile ochiului liber, desigur, dar nu şi camerei-iris.

Aparatul din ochiul lui Mulch a licărit şi a scînteiat.

– Auuu!

– Îmi pare rău. A fost un mic curent.

– Puteai să mă previi.

– O să suflu mai tîrziu să-ţi treacă, plîngăciosule! Credeam că dorfii sînt mai duri.

– Sîntem duri. O să-ţi arăt eu cît de duri sîntem cînd mă întorc.

Vocea lui Root i-a întrerupt pe cei doi:

– N-o să arăţi nimănui nimic, deţinut, poate doar unde e toaleta în celula ta. Acum spune-mi ce vezi.

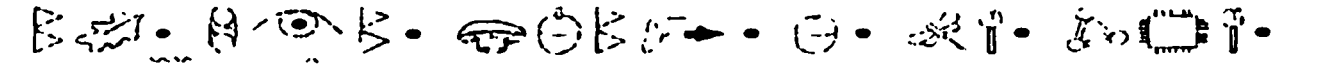

Mulch şi-a rotit din nou privirea prin cameră, scanînd-o cu ochiul lui sensibil la ioni. Fiecare cameră emitea un fascicul slab, ca ultimele raze ale soarelui înainte de asfinţit. Razele erau proiectate pe un portret al lui Artemis Fowl senior.

– N-o fi în spatele tabloului? Oh, nu!

Mulch şi-a lipit urechea de sticla tabloului. Nu auzea nimic electric. Deci nu era conectat la nici o alarmă. Ca să fie sigur, a mirosit marginea ramei. Nici urmă de plastic sau cupru. Doar lemn, oţel şi sticlă şi ceva plumb în vopsea. Şi-a pus unghia în spatele ramei şi a tras. Tabloul s-a deplasat uşor, fiind ataşat într-o parte. Şi în spatele lui, un seif.

– E un seif, a zis Foaly.

– Ştiu asta, deşteptule! Încerc să mă concentrez aici. Dacă vrei să mă ajuţi, spune-mi combinaţia.

– Nici o problemă. A, apropo, mai vine un şoc electric. Poate că bebeluşul ar vrea să-şi sugă degetul ca sa nu mai plîngă.

– Foaly, o să... auuu!

– Gata. A fost dispozitivul pentru raze X.

Mulch privea fix seiful. Era incredibil. Putea să vadă mecanismele interioare ale acestuia. Butucii încuietirilor şi ascunzătorile îşi arătau contururile lor întunecate. A suflat peste degetele lui păroase şi a răsucit butonul combinaţiei. În cîteva secunde, seiful era deschis în faţa lui..

– Oh, a spus el dezamăgit.

– Ce este?

– Nimic. Doar bani omeneşti. Nimic de valoare.

– Lasă-l, a ordonat Root. Încearcă o altă cameră. Dă-i drumul.

Mulch a dat din cap afirmativ. O altă cameră, cît mai avea timp. Dar ceva îl frămînta. Dacă tipul ăsta era atît de deştept, de ce şi-a pus seiful în spatele unui tablou? Banal. Nu se potrivea. Nu. Ceva nu era în ordine aici. Cumva încerca să-i păcălească.

Mulch a închis seiful şi a aşezat portretul înapoi pe perete. Acesta s-a mişcat din balamale lejer, ca şi cînd nu ar fi avut greutate. Lejer. A balansat pictura din nou. A aşezat-o la loc.

– Deţinut, ce faci acolo?

– Ţine-ţi gura, Julius! Adică vreţi să faceţi linişte un moment, domnule comandant?

Mulch a privit de aproape profilul ramei. Era un pic mai groasă decît tablourile obişnuite. Destul de groasă. Chiar şi dacă luăm în considerare rama din exterior. Cinci centimetri. Şi-a plimbat unghia de-a lungul apărătoarei grele din spate şi cînd a tras-o la o parte, s-a văzut...

– Un alt seif.

Era unul mai mic. Făcut la comandă, evident.

– Foaly, nu văd prin el.

– E căptuşit cu plumb. Eşti pe cont propriu, hoţomanule! Fă ce ştii tu mai bine!

– Tipic, a murmurat Mulch, lipindu-şi urechea de oţelul rece.

A făcut o încercare şi a răsucit butonul. Bună treabă! Sunetele erau estompate de plumb, trebuia să se concentreze. Partea bună era că ceva atît de îngust nu ar avea decît trei încuietori, cel mult.

Mulch şi-a ţinut respiraţia şi a răsucit butonul uşor, ascultînd fiecare dinte al roţii zimţate. Pentru o ureche normală, chiar şi cu amplificare clicurile ar fi sunat uniform. Dar pentru Mulch, fiecare dintre zimţi avea un sunet distinct şi, cînd un dinte prindea, sunetul i se părea asurzitor.

– Unu, a numărat el trăgînd aer în piept.

– Grăbeşte-te, deţinut! Ţi se duce timpul.

– Mă întrerupi ca să-mi spui asta? Acum văd cum ai ajuns comandant, Julius.

– Deţinut, o să...

Dar nu mai conta. Mulch îşi scosese casca şi şi-o strecurase în buzunar. Acum se putea concentra la maximum.

– Doi.

Se auzeau zgomote afară. În hol. Venea cineva. Cineva cam cît un elefant de mare, după zgomotele pe care le făcea. Fără îndoială, era omul-munte care făcuse carne tocată Echipa de Intervenţie.

Mulch clipi şi îşi îndepărtă o picătură de sudoare dintr-un ochi. „Concentrează-te! Concentrează-te!“ Zimţii treceau cu cîte un clic, unul după altul. Nimic nu prindea. Podeaua tresărea uşor sau poate doar i se părea lui.

„Clic, clic..“. Haide. Haide. Degetele îi erau alunecoase din cauza transpiraţiei, iar butonul îi scăpa. Mulch şi-a şters mîinile de jachetă.

– Acum, drăguţule, hai, răspunde-mi!

Clic! Bang!

– Daa!

Mulch a răsucit mînerul. Nimic. Încă o ascunzătoare. A pipăit cu degetul faţa metalică. Acolo era. O mică denivelare. Gaura unei microchei. Prea mică pentru cîrligul pe care îl fosea el de obicei pentru a deschide încuietori. Era timpul să pună în aplicare un şiretlic pe care îl învăţase în închisoare. Repede. Stomacul îi fierbea ca o oală de ciorbă, iar paşii se apropiau.

Alegînd un fir de păr mai viguros din barbă, Mulch l-a introdus uşor în gaura cheii. Firul s-a întărit imediat, păstrînd forma interiorului acesteia.

Mulch şi-a ţinut respiraţia şi a răsucit. Fin şi eficient ca minciuna unui goblin, încuietoarea s-a deschis. „Superb. Pentru asemenea momente, aproape că merita să faci atîţia ani de închisoare“, se gîndea el.

Dorful cleptoman a deschis uşiţa seifului.

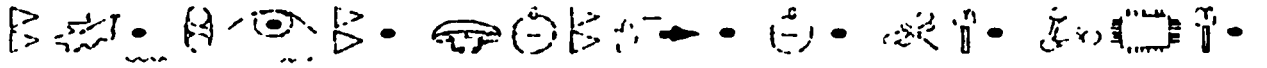

Frumos lucrat. Aproape că părea făcut în furnalele elfilor. Uşor ca un fulg. În interior, se afla o mică încăpere. Şi în încăpere era...

– Oh, Doamne! a spus Mulch trăgînd aer în piept.

Apoi lucrurile s-au desfăşurat rapid. Şocul pe care Mulch îl avusese i se transmisese la intestine. Aerul în exces trebuia deci, să iasă. Mulch cunoştea simptomele. Picioarele i se înmuiaseră, avea crampe, stomacul îi bolborosea, fundul i se zguduia. În secundele care îi mai rămăseseră, acesta a înşfăcat obiectul din seif şi, aplecîndu-se, şi-a apucat genunchii cu mîinile, pentru mai mult suport.

Vîntul reţinut în interior ajunsese de intensitatea unui mic ciclon şi nu mai putea fi nicicum stăvilit. Şi a ieşit. Furtunos. Gazul sub presiune a deschis dosul pantalonilor lui Mulch şi l-a izbit din plin pe bărbatul masiv care tocmai se furişa în spatele lui.

Artemis nu se dezlipea de monitoare. Acesta era momentul cînd lucrurile începeau de obicei să meargă prost pentru cei care se ocupau cu răpirile – exact atunci cînd operaţiunea era gata pe trei sferturi. Văzînd că pînă aici totul a mers conform planului, răpitorii încep să se relaxeze, îşi aprind cîte o ţigară, mai stau la taclale cu ostaticii. Şi în momentul următor se trezesc pe burtă, cu o duzină de arme

îndreptate spre ceafa lor. Dar nu şi Artemis Fowl. El nu greşea niciodată.

Fără îndoială, elfii revizuiau înregistrările de la prima rundă de negocieri şi căutau ceva care le-ar putea oferi vreun indiciu pentru următoarea acţiune. Exista această cale. Nu trebuiau decît să o caute. Era îngropată suficient de adînc, pentru a părea întîmplătoare.

Era posibil ca Root să încerce altceva. Era perseverent, fără îndoială. Era genul care nu se lăsa dus de nas. Stătea deci în continuare de veghe.

Numai gîndul la Root îi dădea fiori lui Artemis. A decis să mai verifice o dată. A inspectat monitoarele. Juliet era încă în bucătărie, spălînd ceva la chiuvetă. Spăla legumele.

Căpitanul Short stătea pe patul ei. Tăcută ca un mormînt, nu mai izbea cu patul în podea. Poate că se înşelase în privinţa ei. Poate că nu avea nici un plan.

Butler se afla la postul lui în faţa uşii lui Holly. Ciudat. Ar fi trebuit să înceapă să patruleze pînă acum. Artemis a înşfăcat un walkie-talkie.

– Butler?

– Baza, Roger. Recepţie.

– Nu ar trebui să patrulezi?

O pauză:

– Asta fac, Artemis. Patrulez în aria principală. Mă îndrept spre camera cu seiful. Îţi fac cu mîna chiar acum.

Artemis a privit spre camerele din acea arie. Nimic. Din orice unghi ar fi privit. Nici urmă de valet care să-i facă semn cu mîna. A studiat monitoarele, numărînd în şoaptă.

– Asta e!

Din zece în zece secunde cîte un mic hop. Pe fiecare monitor.

– O buclă! a ţipat el sărind de pe scaun. Ne transmit o buclă!

În boxă, îl auzea pe Butler care iuţea pasul şi care apoi a început să alerge.

– Du-te în camera cu seiful!

Artemis a simţit că i se face greaţă. Un nod enorm i se aşează în stomac. Fusese păcălit! El, Artemis Fowl, fusese păcălit, cu toate că se aştepta ca ei să încerce. Era de neconceput. Numai din pricina aroganţei. Se lăsase orbit de aroganţă şi acum tot planul se putea duce de rîpă.

A mutat aparatul pe frecvenţa lui Juliet. Îi părea rău acum că dezactivase sistemul interfon din casă, dar nu funcţiona pe o frecvenţă securizată.

– Juliet?

– Recepţie.

Unde te afli în momentul ăsta?

– În bucătărie. Îmi distrug unghiile pe răzătoare.

– Las-o, Juliet. Du-te şi vezi ce face prizoniera.

– Dar, Artemis, feliile de morcov se vor usca.

– Lasă-le, Juliet! i-a strigat Artemis. Lasă totul baltă şi du-te să vezi ce face prizoniera!

Ascultătoare, Juliet a lăsat totul baltă, chiar şi staţia de recepţie. O să fie bosumflată zile în şir. Nu contează. Nu avea timp acum pentru orgoliul rănit al unei adolescente. Avea probleme mai importante de rezolvat.

Artemis a apăsat pe butonul de pornire-oprire al întregului sistem computerizat de supraveghere. Singura lui şansă de a ieşi din buclă era o restartare completă. După cîteva momente de agonie în care nu se vedeau decît purici pe ecrane, monitoarele s-au stabilizat. Lucrurile nu erau aşa cum păreau cu numai cîteva secunde în urmă.

Era *ceva* grotesc în camera seifului. Se părea că cineva găsise compartimentul secret. Nu numai atît, dar reuşise să deschidă şi încuietoarea secretă. Uimitor. Butler avea totuşi situaţia sub control. Se furişă în spatele acelei fiinţe, astfel încît, în orice moment, intrusul ar fi putut fi pus cu faţa la podea. Artemis şi-a îndreptat atenţia către Holly. Elful îşi reluase ciocănitul în podea. Izbea cadrul patului încontinuu, ca şi cum ar fi putut...

Atunci o idee i-a trecut prin minte lui Artemis, ca un şoc electric. Dacă Holly reuşise cumva să strecoare ghinda în interiorul casei, un centimetru pătrat de pămînt i-ar fi de ajuns. Dacă Juliet a lăsat uşa deschisă...

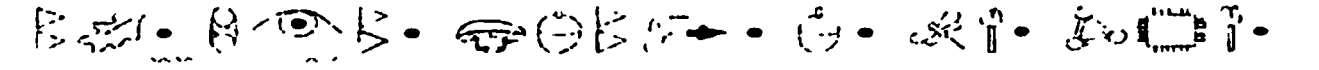

– Juliet! a strigat el în staţie. Juliet, nu te duce acolo!

Dar era inutil. Aparatul fetei zăcea bîzîind pe podeaua din bucătărie, iar Artemis nu putea decît să o urmărească pe sora lui Butler cum se îndrepta grăbită spre celulă, mormăind ceva despre morcovi.

– Camera seifului! a exclamat Butler, grăbind pasul.

Instinctul îl făcuse să intre acolo trăgînd cu toate armele, dar s-a conformat pregătirii lui. Armamentul elfilor era, cu siguranţă, superior, şi cine ştie cîte ţevi de armă erau îndreptate în direcţia lui de cealaltă parte a uşii. Nu. Precauţia era, fără îndoială, lucrul cel mai important în această situaţie.

A atins lemnul cu palma, ca să simtă vibraţiile. Nimic. Nu se afla nici o maşinărie acolo. Butler puse mîna pe mîner şi îl răsuci uşor. Cu cealaltă mînă a scos din tocul de pe umăr un pistol automat Sig Sauer. Nu era timp pentru puşca cu săgeţi. Trebuia să împuşte mortal.

Uşa s-a deschis fără nici un sunet, aşa cum Butler se aştepta, pentru că el însuşi unsese toate balamalele din casă. În faţa lui se găsea un... Ei, bine, Butler nu prea ştia ce era acea fiinţă care se găsea în faţa lui. Dacă n-ar fi ştiut, la prima vedere i s-ar fi părut că acea fiinţă care tremura semăna cu un enorm...

Şi apoi ciudăţenia a explodat, direcţionînd o cantitate enormă de reziduu de tunel direct spre nefericitul

valet. Era acelaşi lucru cu a fi lovit de o sută de ciocane în acelaşi timp. Butler a fost zburat, efectiv, în perete.

În timp ce zăcea acolo, pierzîndu-şi cunoştinţa, se ruga ca Artemis să nu prindă momentul pe video.

*

Pe Holly o părăseau puterile. Cadrul patului cîntărea aproape de două ori cît ea, iar marginile îi lăsau tăieturi cumplite în palme. Dar nu se putea opri acum.

A izbit din nou în ciment. Un nor de praf cenuşiu urca în spirale în jurul picioarelor ei. Se aştepta ca Fowl să apară în orice clipă şi să-i aplice tratamentul hipodermic din nou. Pînă atunci însă...

A scrîşnit din dinţi de durere şi a ridicat cadrul la înălţimea genunchilor. Atunci a văzut ceva. Era o fîşie maronie în mijlocul cenuşiului. Era adevărat?

Uitînd de durere, căpitanul Short a lăsat patul să cadă şi şi-a dat drumul în genunchi. Era, într-adevăr, o fîşie de pămînt ieşind de sub ciment. Holly a scos ghinda din cizmă, strîngînd-o în degetele ei sîngerînde.

– Te redau pămîntului căruia îi aparţii, a murmurat ea, scormonind cu pumnul în spaţiul minuscul. Şi cer puterea care îmi revine!

În prima clipă nu s-a întîmplat nimic, poate nici în următoarea. Apoi Holly a simţit cum îi urcă magia

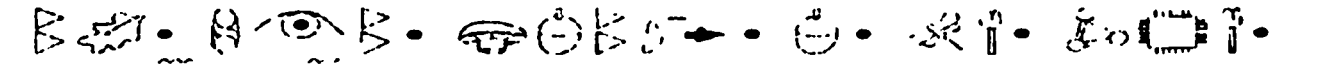

în sus pe braţ, ca un şoc dintr-un gard electric împotriva trolilor. Şocul a făcut-o să se răsucească prin cameră. Pentru o clipă, i se păruse că lumea se învîrtea într-un caleidoscop multicolor deconcertant, dar cînd lucrurile s-au reaşezat, Holly nu mai era elful înfrînt de dinainte.

– Aşa deci, stăpîne Fowl, a spus ea, privind scînteile albastre de magie de elf care-i vindecau rănile. Hai să vedem ce trebuie să fac ca să-mi dai permisiunea să plec de aici!

*

– Lasă totul baltă, mormăia Juliet supărată. Renunţă la tot şi vezi ce face prizoniera! Cu o precizie de expert şi-a dat pletele blonde pe spate. Ce crede el, că sînt servitoarea lui?

A bătut cu palma în uşa celulei.

– Vezi că intru, fetiţă elf. Voiam să te avertizez, dacă faci ceva jenant să te opreşti.

Juliet a tastat combinaţia de acces.

– Şi nu ţi-am adus legumele şi fructele spălate. Dar nu e vina mea. Artemis a *in-sis-tat* să vin imediat...

Juliet a amuţit, pentru că nu era nimeni care să o asculte. Vorbea la pereţi. A aşteptat o clipă să vină creierul ei cu o explicaţie. Dar nimic. Pînă la urmă s-a gîndit să se uite mai bine.

A păşit cu grijă în cubul de beton. Nimic. Doar un tremur uşor în umbră. Părea o ceaţă. Era probabil din cauza nenorociţilor de ochelari. „Cum să vezi ceva cînd porţi ochelari de soare la subsol?“ Şi erau aşa de demodaţi, anii '90, nici măcar nu erau încă retro.

Juliet a aruncat o privire vinovată la monitor. Dacă şi-ar fi scos ochelarii doar pentru o clipă? Ce s-ar fi întîmplat? A şters ramele, lăsîndu-şi ochii să inspecteze camera.

Exact în acel moment, o siluetă s-a materializat în faţa ei. Parcă tocmai apăruse din aer. Era Holly şi zîmbea.

– Oo! Tu erai. Cum ai...

Elful a întrerupt-o, fluturîndu-şi mîna.

– De ce nu-ţi scoţi ochelarii, Juliet? Chiar nu ţi se potrivesc.

„Are dreptate“, s-a gîndit Juliet. Şi ce voce minunată. Ca un sunet de clopoţel. Cine ar putea contrazice o asemenea voce?

– Sigur. Ochelarii de om al cavernelor trebuie daţi jos. Frumoasă voce, apropo. Melodioasă şi aşa mai departe.

Holly a decis să nu încerce să „descifreze“ comentariile ei. Era destul de greu să faci acest lucru cînd fata avea control deplin.

– Acum, o întrebare simplă.

– Nici o problemă.

„Ce idee bună", s-a gîndit ea.

– Cîţi oameni sînt în casa asta?

Juliet s-a gîndit. Unu şi cu unu şi cu unu.

Şi încă unu? Nu. Doamna Fowl nu era aici.

– Trei, a spus ea în cele din urmă. Eu şi Butler, şi, desigur, Artemis. Era şi doamna Fowl aici, dar a plecat cu sorcova şi pe urmă... a plecat cu sorcova.

Juliet a rîs încet. Făcuse o glumă. Şi încă una bună.

Holly a deschis gura ca să ceară o explicaţie, apoi s-a răzgîndit. Făcuse o greşeală, după cum avea să se dovedească.

– A mai fost cineva aici? Cineva ca mine?

Juliet îşi muşca buza:

– A mai fost un omuleţ. Purta o uniformă ca a ta. Nu era prea drăguţ. Deloc. Nu făcea altceva decît să strige şi să fumeze ţigări urît mirositoare. Şi avea un ten oribil, roşu ca un rac.

Holly aproape că a zîmbit. Root venise personal. Fără îndoială că negocierile au fost un dezastru.

– Nimeni altcineva?

– Nu mai ştiu de altcineva. Dacă-l mai vezi pe acela, spune-i să stea departe de carnea roşie. Îl paşte un atac de cord în orice moment.

Holly şi-a înghiţit un rînjet. Juliet era singurul om din cîţi ştia care era, probabil, mai lucidă sub hipnoză.

– Bine, îi spun. Acum, Juliet, vreau să stai în camera asta. Orice ai auzi, nu ieşi afară!

Juliet s-a încruntat:

– Camera asta? Dar e aşa de plictisitoare. Nu are nici televizor, nici nimic. Pot să urc în camera de zi?

– Nu. Trebuie să stai aici. Oricum, tocmai au instalat un ecran de perete. Ca într-o sală de cinema. Poţi vedea lupte tot timpul.

Juliet aproape că a leşinat de plăcere. A luat-o la fugă prin cameră şi a tras aer în piept, în timp ce imaginaţia ei suplinea imaginile.

Holly a clătinat din cap:

– Ei, bine, măcar una dintre noi e fericită.

Mulch şi-a scuturat dosul ca să scape de bulgării de pământ care îi mai rămăseseră acolo. Dacă l-ar putea vedea mama lui acum, împroşcînd noroi pe Noroioşi... Era o ironie, sau ceva de genul ăsta. Mulch nu fusese niciodată prea bun la gramatică în şcoală. Nici la poezie. Nu le vedea rostul. Acolo jos, în mine, era important să ştii două fraze: „Uite, aur!“ şi „Prăbuşire, toată lumea afară!“ Nu era nici un înţeles ascuns acolo, nici o rimă.

Dorful şi-a închis nasturii şliţului din spate al pantalonilor ce fuseseră deschişi de explozia din partea dorsală. Era timpul să o ia din loc. Îşi aruncase în aer toate posibilităţile de a scăpa nedescoperit. La propriu.

Mulch şi-a recuperat casca şi şi-a fixat-o în ureche. Nu se ştie niciodată, uneori chiar şi Forţele de Ordine se pot dovedi de folos.

– ... Şi cînd o să pun mîna pe tine, deţinut, o să-ţi doreşti să nu fi ieşit din minele...

Mulch a oftat. Ei bine, nimic nou aici.

Ţinîndu-şi pumnul încleştat pe comoara găsită în seif, Mulch s-a întors să urmeze drumul pe care venise. Spre uimirea sa, a văzut un om împleticit printre balustrade. Mulch n-a fost surprins să vadă că materia lui reciclată îl împinsese pe omul-elefant cîţiva metri prin aer. Gazele dorfilor provocaseră avalanşe şi prin Alpi. Ce îl surprindea era faptul că omul reuşise să se apropie aşa de mult de el.

– Eşti bun, îl atenţionă el, cu un deget la bodyguardul inconştient. Dar nimeni nu rămîne în picioare după ce încasează o explozie de la Mulch Diggums.

Omul şi-a mişcat pupilele al căror contur se vedea de sub pleoapele pîlpîinde.

Vocea lui Root a izbucnit în urechea dorfului:

– Mişcă-te, Mulch *Diggums*, pînă nu se ridică omul ăla şi-ţi rearanjază organele interne. A bătut toată Echipa de Intervenţie, ca să ştii...

Mulch a înghiţit în sec şi curajul l-a părăsit deodată.

– O *întreagă* Echipă de Intervenţie? Poate c-ar trebui să mă întorc în subteran... pentru bunul mers al operaţiunii.

Trecînd în fugă pe lîngă bodyguardul care gemea, Mulch a coborît scara sărind cîte două trepte deodată. Nu avea rost să-şi facă griji în legătură cu scîrţîitul, cînd tocmai trimisese echivalentul intestinal al uraganului Hal urlînd pe coridoare.

Aproape că ajunsese la uşa beciului, cînd a văzut o figură licărind în faţa lui. Mulch a recunoscut ofiţerul care îl arestase în cazul contrabandei cu tablouri renascentiste.

– Căpitan Short!

– Mulch! Nu mă aşteptam să te văd.

Dorful a ridicat din umeri:

– Julius avea o treabă murdară şi cineva trebuia să o facă.

– Înţeleg. Tu îţi pierduseşi oricum magia. Isteţ. Ce ai aflat?

Mulch i-a arătat lui Holly ce găsise:

– Era în seif.

– O copie a Cărţii! a spus Holly trăgînd aer în piept. Nu e de mirare că am intrat în încurcătura asta. Ne ştia fiecare pas dinainte.

Mulch a deschis uşa pivniţei.

– Să mergem.

– Nu pot. Sînt sub ordin ochii-în-ochi să nu părăsesc casa.

– Magia şi regulile voastre. N-ai idee ce liber te simţi cînd ai scăpat de toate astea.

De sus răzbăteau zgomote ascuţite. Suna ca şi cum un trol ar fi întrat într-o sticlărie.

– Putem dezbate probleme de etică mai tîrziu. Acum zic c-ar trebui să ne facem nevăzuţi.

Mulch a dat din cap.

– De acord. Se pare că tipul a doborît o întreagă Echipă de Intervenţie.

Holly s-a oprit, cu scutul pe jumătate activat.

– O echipă întreagă. Hmm! Complet echipată. Mă întreb...

A continuat activarea treptată a scutului, pînă a devenit invizibilă. Rînjetul a fost ultimul care i-a dispărut.

Mulch se gîndea să mai rămînă. Nu erau multe lucruri mai interesante de urmărit decît un ofiţer Recon înarmat pînă în dinţi atacîndu-i pe nişte oameni care nu se aşteaptă la nimic. Cînd căpitanul Short va termina cu Fowl, acesta o va ruga să părăsească reşedinţa.

Fowl urmărea totul din camera lui de supraveghere. Nu putea să nege, lucrurile nu stăteau deloc pe roze. Nu erau bune deloc. Dar, cu siguranţă, nu erau iremediabile. Încă mai spera.

Artemis a catalogat evenimentele care se petrecuseră în ultimele cîteva minute. Sistemul de securitate al reşedinţei era compromis. Camera seifului

fusese întoarsă pe dos, făcută ţăndări de vînturile unui elf. Butler îşi pierduse cunoştinţa, probabil paralizat de aceeaşi anomalie gazoasă. Ostatica se plimba liberă prin casă şi îşi recăpătase puterile. Un personaj nemaiîntîlnit, în pantaloni de *cow-boy,* săpa tunele pe sub fundaţia lui, aparent fără să-i pese de regulile elfilor. Iar Noroioşii recuperaseră o copie a Cărţii, una dintre numeroasele copii pe care le făcuse, alta aflîndu-se într-un seif elveţian.

Artemis şi-a îndreptat o şuviţă de păr negru. În situaţia aceasta, avea să sape foarte adînc pentru a găsi aurul. A tras aer în piept de cîteva ori, încercînd să-şi găsească *chi*-ul, aşa cum îl învăţase Butler.

După cîteva momente în care a analizat problema, Artemis a realizat că aceşti factori nu schimbau foarte mult strategia de ansamblu a nici uneia dintre părţi. Căpitanul Short era încă prizonieră în casă. Iar perioada de stopare se apropia de sfîrşit. În curînd, Forţele nu vor avea altă alternativă decît să lanseze bomba biologică şi atunci Artemis Fowl le va servi lovitura de graţie. Desigur, totul depindea de comandantul Root. Dacă acesta era atît de puţin inteligent pe cît arăta, era foarte posibil ca întreaga schemă să se ducă de rîpă. Artemis spera ca o persoană din echipa elfilor să fie suficient de deşteaptă pentru a sesiza „greşeala" pe care o făcuse în timpul negocierilor.

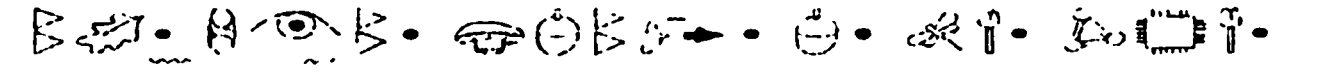

*

Mulch şi-a deschis nasturii din spate ai pantalonilor. „E timpul să muşcăm ţărîna", cum se spunea jos, în mine. Problema cu tunelurile dorfilor era că se autosigilau. Dacă voiau să se întoarcă pe unde veniseră, trebuiau să sape din nou. Unii dorfi se întorceau exact pe aceeaşi cale, ingerînd pămîntul mai puţin compact, predigerat. Mulch prefera să sape un tunel nou. Să mănînce acelaşi pămînt de două ori nu i se părea prea apetisant.

Şi-a deschis fălcile şi s-a propulsat ca o rachetă prin gaura făcută în podea. S-a calmat imediat cum a simţit că mirosul mineralelor îi umple nările. Scăpase. Era în siguranţă. Nimic nu putea prinde un dorf în subteran, nici măcar rîma de stîncă Skaylian. Sigur, aceasta dacă reuşea să ajungă în subteran...

Zece degete foarte puternice l-au prins de glezne. Pur şi simplu nu era ziua lui norocoasă. Mai întîi goblinul cu negi pe faţă, acum omul ăsta ucigaş. Unii nu se învaţă minte niciodată. Şi de obicei aceştia sînt oamenii.

– 'asă-mă! a îngăimat el cu fălcile deschise clămpănind în gol.

– Nici o şansă. N-ai să scapi viu din casa asta!

Mulch a simţit cum îl trage înapoi. Omul acesta era puternic. Nu existau multe fiinţe care să poată desprinde un dorf agăţat de ceva. Zgîria pămîntul, adunînd bulgări de lut impregnat cu vin şi băgîndu-i în gura lui larg-deschisă. Nu avea decît o singură soluţie.

– Hai, micuţule goblin! Afară cu tine!

Goblin! Mulch şi-ar fi arătat indignarea dacă nu ar fi fost ocupat cu mestecatul lutului, lut cu care să-l împroaşte pe inamicul său.

Omul a tăcut. Probabil că observase deschizătura pantalonilor şi dosul lui. Fără îndoială că îi revenea în minte ceea ce se întîmplase în camera seifului.

– Oh...

Ce a urmat după „oh" rămîne la imaginaţia fiecăruia, eu însă sînt aproape sigur că a fost... „vai de mine". S-a întîmplat însă că Butler nu a mai avut timp să termine propoziţia expletivă, pentru că a ales în mod înţelept acel moment pentru a-i da drumul dorfului. A fost o decizie înţeleaptă, într-adevăr, pentru că exact în acel moment Mulch a decis să-şi lanseze bulgării ofensivi.

Un bulgăre de pămînt compact a zburat ca o ghiulea direct spre locul unde se aflase capul lui Butler cu o secundă mai devreme. Dacă s-ar fi aflat tot acolo, capul i-ar fi zburat de pe umeri. Ar fi fost neonorabil pentru un bodyguard de calibrul lui. Însă racheta-găluşcă de-abia i-a atins urechea. Oricum, forţa cu care

a trecut pe lîngă el a fost suficient de puternică, încît Butler s-a răsucit ca un patinator pe gheaţă, căzînd pe spate pentru a doua oară în tot atîtea minute.

Cînd acesta şi-a recăpătat vederea, dorful dispăruse într-un vîrtej de pămînt. Butler a decis că e mai bine să nu-l urmeze. Să moară sub pămînt nu se afla printre priorităţile de pe lista lui. „Dar va veni şi ziua aceea, elfule", a gîndit el, rînjind. „Şi cît mai repede". Dar aceasta este o cu totul altă poveste.

În acel moment, Mulch s-a propulsat sub pămînt. A avansat mai mulţi metri prin vena de pămînt moale, pînă şi-a dat seama că nu era urmărit. Odată ce gustul pămîntului l-a liniştit, dorful a decis să pună la cale un plan de evadare.

Dorful şi-a schimbat ruta, săpînd spre vizuinile iepurilor pe care le văzuse mai devreme. Se gîndea că poate centaurul nu condusese testele seismologice la fundaţia casei, altfel şiretlicul lui ar fi fost descoperit. Nu avea decît să se bazeze pe faptul că ei aveau alte probleme pe cap şi nu se vor alarma prea tare din lipsa unui prizonier. Nu ar fi avut nici o problemă în a-l păcăli pe Julius, dar centaurul, el era creierul.

Busola internă al lui Mulch l-a ghidat spre vibraţiile domoale ale iepurilor alergînd prin tunele, pe care a început să le simtă după numai cîteva minute. De aici înainte, sincronizarea avea să fie esenţială

dacă voia ca planul său să reuşească. Şi-a încetinit ritmul şi a început să împingă uşor pămîntul cu degetele, pînă cînd a dat de peretele tunelului. Avea grijă să se uite în altă parte, pentru că tot ce vedea el apărea pe ecranele operaţionale ale Forţelor de Ordine.

Aşezîndu-şi degetele pe podeaua tunelului, ca un păianjen întors cu susul în jos, Mulch aştepta. Şi aşteptarea lui n-a fost lungă. În cîteva secunde a simţit mersul ritmic al unui iepure care se apropia. În secunda în care picioarele animalului au atins cursa, dorful i-a cuprins gîtul cu degetele lui puternice. Bietul animal nu mai avea nici o şansă.

„Îmi pare rău, prietene", a gîndit dorful. „Dacă ar fi fost o altă cale"...

Trăgînd iepurele prin gaură, acesta şi-a închis la loc fălcile şi a început să strige:

– Se prăbuşeşte! Tunelul se prăbuşeşte! Ajutor! Ajutor!

Acum urma partea delicată. Cu o mînă agita pămîntul din jurul lui şi împroşca praf şi bulgări în jurul capului său, iar cu cealaltă mînă şi-a scos camera-iris din ochiul stîng şi a pus-o în cel al iepurelui. În întunericul din tunel şi cu prăbuşirea tunelului, ar trebui să fie aproape imposibil să-şi dea seama de şmecheria lui.

– Julius! Te rog, ajută-mă!

– Mulch! Ce se întîmplă? Care e statutul tău?

„Care e statutul meu?“ îşi spunea în gînd dorful sceptic. Nici în momentele de criză comandantul nu renunţa la preţiosul lui protocol.

– Eu... Aaah!

Dorful a scos un ultim strigăt, trecînd apoi la o serie de sunete răguşite.

Poate puţin cam melodramatic, dar Mulch nu rezistase niciodată ocaziei de a juca puţin teatru. Cu o ultimă privire plină de regret spre animalul pe moarte, şi-a deschis fălcile şi a început să sape spre sud-est. La capătul tunelului era liberatea.

CAPITOLUL 8

Trolul

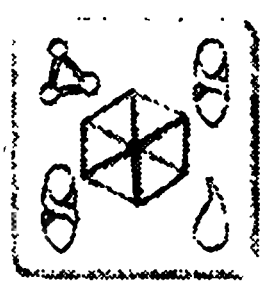

Root s-a aplecat înainte, urlînd în microfon:

– Mulch! Ce se întîmplă? Care e statutul tău?

Foaly tasta furtunos:

– Am pierdut legătura video. Şi audio.

– Mulch, vorbeşte-mi!

– Îi scanez semnele vitale... Ooooh!

– Ce? Ce e?

– Inima i-a luat-o razna. Îi bate ca inima unui iepure...

– Un iepure?

– Nu, stai... e...

– Ce? a întrebat comandantul trăgînd aer în piept, temîndu-se că ştia deja.

Foaly s-a lăsat pe spate în scaunul lui:

– S-a oprit. I s-a oprit inima.

– Eşti sigur?

– Monitorizarea nu minte. Toate semnele vitale pot fi citite prin camera-iris. Nu se mai aude nici un bip. S-a dus.

Root nu putea să creadă. „Mulch Diggums, una dintre constantele vieţii. Dus? Nu putea fi adevărat."

– A reuşit, să ştii, Foaly. A recuperat o copie a Cărţii, e mare lucru. Şi a confirmat că Short e în viaţă.

Sprînceana lată a lui Foaly s-a ridicat pentru o clipă.

– Numai că...

– Ce? a întrebat Root, trezindu-i-se curiozitatea.

– Pentru o clipă, aproape de sfîrşit, inima lui bătea neobişnuit de repede.

– Poate că a fost o defecţiune a aparatelor.

Centaurul nu era convins:

– Mă îndoiesc, senzorii mei nu mă înşală.

– Ce altă explicaţie ar putea fi? Ai încă imagini, nu?

– Da, prin ochi morţi, fără îndoială. Nu mai este nici o scînteie de electricitate în acel creier. Camera merge pe propria ei baterie.

– Deci, asta e. Nu avem altă explicaţie.

– Aşa s-ar părea, a spus Foaly clătinînd din cap. Numai dacă nu... Nu, e prea fabulos.

– Vorbim de Mulch Diggums. Nimic nu e prea fabulos cînd vine vorba de el.

Foaly a dat să-şi spună incredibila teorie, dar înainte de a rosti ceva, uşa navetei s-a deschis.

– L-am prins! a strigat o voce triumfătoare.

– Da! l-a susţinut un al doilea. Artemis Fowl a făcut o greşeală!

Root s-a rotit cu scaunul. Erau Argon şi Cumulus, aşa-zişii analişti behaviorişti.

– Oh, în sfîrşit ne-am hotărît să trecem la treabă, nu-i aşa?

Dar cei doi profesori nu se lăsau uşor intimidaţi. Erau uniţi în entuziasmul lor. Cumulus a avut chiar tupeul să facă un gest de nepăsare cu mîna, ca reacţie la sarcasmul lui Root. Acest lucru, mai mult decît orice altceva, l-a făcut pe comandant să se ridice şi să-i asculte cu atenţie.

Argon a trecut pe lîngă Foaly şi a introdus un disc laser în player-ul consolei. Pe ecran a apărut faţa lui Artemis Fowl văzută prin camera-iris a lui Root.

– Ţinem legătura, a spus vocea înregistrată a comandantului. Nu-ţi face griji, găsesc singur ieşirea.

Faţa lui Fowl a dispărut pe moment din cadru, în timp ce acesta se ridica de pe scaun. Root şi-a ridicat privirea la timp pentru următoarea declaraţie înspăimîntătoare.

– Foarte bine. Şi ţine minte, nimeni din rasa ta nu are permisiune să intre aici, cît timp sînt eu în viaţă.

Argon a apăsat butonul „pauză“ triumfător.

– Aici e, după cum vedeţi!

Faţa lui Root şi-a pierdut orice urmă de paloare.

– Aici e ce? Ce văd?

– Ţţţ! a făcut Cumulus cum ar fi făcut unui copil încet la minte. Aceasta s-a dovedit a fi o greşeală, pentru că Root l-a prins de barba ascuţită în mai puţin de o secundă.

– Acum, zise el cu o voce calmă, disimulantă. Hai să ne imaginăm că sîntem presaţi de timp aici şi explicaţi-mi fără aroganţă şi fără comentarii.

– Omul a zis că nu putem intra cît e el în viaţă, a spus Cumulus cu vocea scîrţîind.

– Deci?

Argon a continuat:

– Dacă nu putem intra cît e el în viaţă...

Root a tras scurt aer în piept.

– Atunci putem intra cînd e mort.

Cumulus şi Argus radiau.

– Exact, au spus ei la unison.

Root se scărpina în barbă:

– Nu ştiu ce să zic... nu prea avem o bază legală...

– Ba da, l-a contrazis Cumulus. E vorba de reguli elementare de gramatică. Omul a specificat că pătrunderea e interzisă atîta timp cît el e în viaţă. E echivalent cu o invitaţie pentru cînd va fi mort...

Comandantul nu era convins:

– Invitaţia e cel mult implicită.

– Nu, l-a întrerupt Foaly. Au dreptate. Avem argumente solide. O dată ce Fowl e mort, uşa ne e larg-deschisă. Chiar el a spus-o!

– Poate.

– Nici un poate, i-a retezat-o Foaly. Julius, avem o situaţie de criză aici, în caz că n-ai observat.

Root clătină uşor din cap.

– Unu: ai dreptate. Doi: o să merg pe varianta asta. Trei: bravo, voi doi... Şi patru: dacă îmi mai spui o dată Julius, Foaly, o să te fac să-ţi înghiţi copitele. Acum fă-mi legătura cu Consiliul. Am nevoie de aprobare pentru aurul ăla.

– Imediat, comandante, Înălţimea Voastră, a spus Foaly rînjind. A decis să renunţe la comentariul cu copitele de dragul lui Holly.

– Aşadar, trimitem aurul, gîndea Root cu voce tare. Ei o trimit pe Holly, clătim tot cu soluţia albastră şi apoi intrăm ca să recuperăm recompensa. E foarte simplu.

– E atît de simplu, încît e genial, a spus Argon entuziasmat. O lovitură pentru profesia noastră, nu-i aşa, doctore Cumulus?

În capul lui Cumulus vîjîiau ideile:

– Conferinţe, drepturi de autor, numai din film o să cîştigăm o avere.

– Lăsaţi aiurelile sociologice în treaba lor. Toţi spun aceleaşi baliverne despre lipsurile care duc la comportamente antisociale. Fowl ăsta n-a răbdat de foame nici o zi din viaţa lui.

– Foamea nu e de un singur fel, a spus Argon clătinînd din cap.

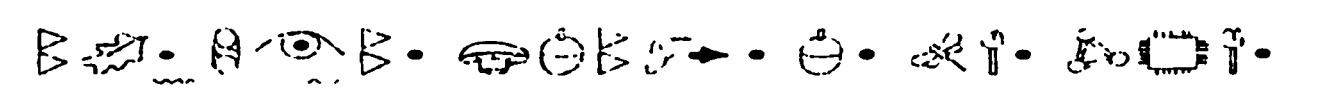

– Aşa e. Mai e foamea de succes. Foamea de putere. Foamea de...

Root şi-a ieşit din fire:

– Afară! Ieşiţi afară pînă nu vă sugrum pe amîndoi. Şi dacă aud un singur cuvinţel despre ce s-a întîmplat aici în vreun *talk-show* de după-amiază, o să ştiu de unde a venit.

Consultanţii s-au retras cu băgare de seamă, hotărîţi să nu-şi sune agenţii pînă nu vor ieşi din raza lui Root.

– Nu ştiu dacă va aproba cererea Consiliul, a recunoscut Root după ce plecaseră cei doi. E vorba de o grămadă de aur.

Foaly şi-a ridicat capul de după consolă.

– Cît de mult?

Comandantul i-a trimis o foaie de hîrtie, care alunecă pe suprafaţa consolei.

– Atîta.

– E o grămadă. Foaly a scos un fluierat. O tonă. Doar lingouri mici, nemarcate. Numai douăzeci şi patru de carate. Cel puţin, e o sumă rotundă.

– E un mare avantaj. Să ţin minte să menţionez asta cînd vorbesc cu Consiliul. Ai linia aia?

Centaurul a mîrîit. Un mîrîit negativ. Foarte obraznic să mîrîi aşa la un ofiţer superior! Root însă nu avea energia necesară să-l pună la punct, dar s-a gîndit că ar trebui să ţină minte să-i reducă din salariu

lui Foaly pe vreo cîteva decenii. S-a frecat la ochi, extenuat. Diferența orară începea să se facă simțită. Cu toate că nu l-ar fi lăsat creierul să doarmă, deoarece fusese treaz cînd se oprise timpul, corpul său tînjea după odihnă.

S-a ridicat de pe scaunul lui și a dat ușa la perete ca să intre niște aer curat. Aerul era stătut. Aer de cîmp de stopare. Nici măcar moleculele nu puteau scăpa, darămite un băiat!

Era agitație lîngă portal. Agitație mare. O mulțime de soldați se adunaseră în jurul unei cuști suspendate. Cudgeon se afla în fruntea lor și toată trupa se îndrepta spre el.

Root a păşit afară spre ei.

– Ce e aici? a întrebat el nu prea politicos. Circ?

Fața lui Cudgeon era palidă, dar hotărîtă:

– Nu, Julius, e sfîrșitul circului.

Root a dat din cap:

– Înțeleg. Și aceștia sînt clovnii?

Foaly a scos capul pe ușă.

– Mă scuzați că vă întrerup metafora cu circul, dar ce e aia?

– Chiar așa, locotenent, a spus Root clătinînd din cap și privind spre cușca suspendată în aer. Ce e aia?

Cudgeon și-a făcut curaj luînd înainte cîteva guri de aer:

– Urmez o pagină din cartea ta, Julius.

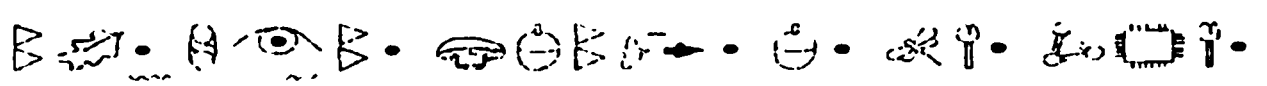

– Aşa ai făcut?

– Tu ai optat să trimiţi înăuntru o fiinţă lipsită de magie. Şi asta am de gînd să fac.

– Tu nu optezi pentru nimic, *locotenent*, nu înainte să-ţi dau eu ordin.

Cudgeon a făcut un pas înapoi fără să-şi dea seama:

Comandantul s-a întors către Foaly.

– Vin de la Consiliu, Julius. Am sprijinul lor total.

– E adevărat?

– Aşa se pare. Tocmai a venit înştiinţarea pe linia de exterior. E petrecerea lui Cudgeon acum. A povestit Consiliului despre cererea de răscumpărare şi despre cum l-ai trimis pe domnul Diggums. Ştii cum sînt bătrînii cînd e vorba să se despartă de aurul lor.

Root şi-a încrucişat braţele:

– Unii m-au avertizat în legătură cu tine, Cudgeon. Mi s-a spus că o să mă înjunghii pe la spate. N-am crezut. Am fost nebun de-a dreptul.

– Nu e vorba despre noi doi, Julius. E vorba despre misiune. Ce se află în cuşcă e cea mai bună opţiune pe care o avem.

– Şi ce e în cuşcă? Nu, nu-mi spune! Cealaltă fiinţă fără puteri magice din Elementele de Jos. Şi primul trol pe care am reuşit să-l prindem viu de mai mult de o sută de ani.

– Exact. Creatura perfectă pentru a-l învinge pe adversarul nostru.

Obrajii lui Root străluceau din cauza efortului de a-şi stăpîni furia:

– Nu pot să cred că te gîndeşti la aşa ceva.

– Recunoaşte, Julius, e, de fapt, aceeaşi idee pe care ai avut-o şi tu.

– Nu, nu este. Mulch Diggums şi-a ales în deplină cunoştinţă de cauză.

– Diggums e mort?

Root s-a frecat din nou la ochi.

– Aşa se pare, da. O prăbuşire a unui tunel.

– Asta dovedeşte că am dreptate. Un trol e mai rezistent.

– E un animal fără judecată! Te aşteptai ca un trol să urmeze instrucţiunile?

Cudgeon a zîmbit. Un nou val de încredere în sine îl însufleţea, pe măsură ce acesta conştientiza situaţia.

– Ce instrucţiuni? Îi arătăm casa şi ne retragem. Îţi garantez că oamenii aceia ne vor ruga să intrăm să-i salvăm!

– Şi cu ofiţerul meu cum rămîne?

– O să recuperăm trolul şi o să-l încuiem cu mult înainte ca ea să se afle în pericol.

– Poţi tu să-mi garantezi asta, nu-i aşa?

Cudgeon a făcut o pauză:

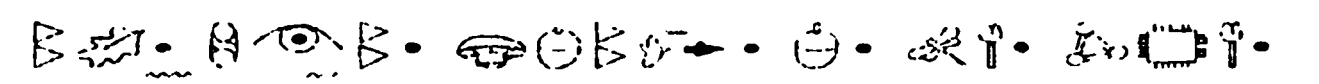

– Este un risc pe care eu... pe care Consiliul e gata să şi-l asume.

– Politică, i-a strigat Root. Totul e politică pentru tine, Cudgeon. Ca să-ţi netezească ţie drumul spre Consiliu. Mi-e scîrbă de tine!

– Orice ai crede, continuăm cu această strategie. Consiliul m-a numit comandant în acţiune şi dacă nu poţi să treci peste problemele personale, dă-te la o parte din calea mea!

Root s-a dat la o parte:

– Nu-ţi face griji, comandante, nu vreau să am nimic de-a face cu măcelul ăsta.

Cudgeon îşi arătă faţa cea mai sinceră cu putinţă.

– Julius, chiar dacă tu nu crezi, eu nu am decît interesele Poporului în minte.

– În special ale unei persoane.

Cudgeon a decis să-i treacă la strategia cu moralitatea.

– Nu pot să stau aici să ascult aşa ceva. Fiecare secundă de discuţii cu tine înseamnă timp irosit.

Root l-a privit fix în ochi:

– Asta înseamnă cam şase sute de ani laolaltă, nu-i aşa, prietene?

Cudgeon nu i-a răspuns. Ce putea să zică? Ambiţia avea un preţ şi preţul acela era prietenia.

Cudgeon s-a întors către echipa lui. Un grup de spriţi aleşi unul şi unul, loiali numai lui:

– Duceţi cuşca pe aleea principală. Nu-i daţi drumul pînă nu vă spun eu.

Trecu pe lîngă Root şi se uită în orice altă parte, numai la prietenul lui, nu. Foaly însă nu l-ar fi lăsat să treacă fără un comentariu.

– Hei, Cudgeon!

Comandantul în acţiune nu avea să tolereze acest ton. Nu în prima zi de lucru.

– Ai grijă cum vorbeşti, Foaly. Nimeni nu e indispensabil.

Centaurul i-a zîmbit:

– Adevărat. Aşa e cu politica. Ai dreptate aici.

Cudgeon, deşi nu voia să audă, era totuşi puţin interesat.

– Dacă aş fi în locul tău şi aş avea o şansă, o singură şansă să prind un scaun în Consiliu, cu siguranţă nu mi-aş lăsa viitorul pe mîna unui trol.

Deodată, încrederea în sine pe care Cudgeon şi-o căpătase de curînd s-a evaporat, fiind înlocuită cu o strălucitoare paloare. Cudgeon şi-a şters o sprînceană şi s-a grăbit să ajungă din urmă cuşca.

– Ne vedem mîine, i-a strigat Foaly din urmă. O să vii să-mi duci gunoiul.

Root a rîs. Probabil că era prima dată cînd îl amuza un comentariu al centaurului.

– Aşa, Foaly, a spus Root rînjind. Loveşte-l pe trădător acolo unde îl doare: în ambiţia lui.

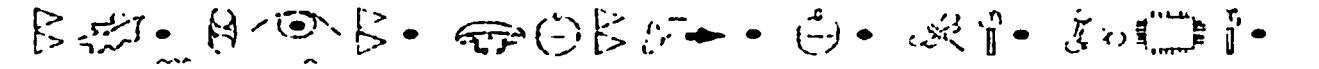

– Mulţumesc, Julius.

Rînjetul i-a dispărut mai repede decît o moluscă prăjită la cantina poliţiei.

– Te-am avertizat cum e cu Julius, Foaly. Acum fă-mi din nou legătura aia. Vreau să am aurul ăla pregătit, atunci cînd planul lui Cudgeon o să se ducă de rîpă. Vorbeşte cu toţi cei din Consiliu care mă susţin. Sînt convins că Lope e de partea mea. Şi Chartez, poate şi Vinyáya. Întotdeauna i-am fost simpatic, aşa atrăgător cum sînt.

– Glumeşti, nu-i aşa?

– Nu glumesc niciodată, a spus Root.

Şi a spus-o pe un ton serios.

Holly avea un plan, aşa s-ar spune. Să se strecoare protejată de scut, să pretindă că deţine nişte armament de-al elfilor şi să provoace agitaţie pînă cînd Fowl va fi obligat să o lase să plece. Şi dacă o să provoace daune în valoare de cîteva milioane de lire irlandeze, acestea vor fi considerate un bonus.

Holly nu se mai simţise aşa de bine de ani de zile. Ochii ei arătau putere şi simţea scîntei sub fiecare centimetru de piele. Uitase cît de bine se simţea cînd era plină de magie.

Căpitanul Short se simţea acum stăpînă pe situaţie. Era la vînătoare. Pentru asemenea situaţii se

antrenase ea; la început, avantajul era de partea Noroioşilor, acum însă situaţia se schimbase. Ea era vînătorul, iar ei erau prada.

Holly a urcat scara imensă, atentă să nu dea peste valetul uriaş. Cu acel individ nu avea de gînd să-şi asume nici un risc. Dacă i-ar fi cuprins craniul în mîinile lui, nu ar mai avea nici o şansă, cu sau fără cască, presupunînd că ar fi făcut rost de o cască.

Casa aceea vastă era ca un mausoleu – nu era nici un semn de viaţă înăuntrul camerelor cu tavan boltit. Portretele erau sumbre. Fiecare avea privirea Fowl-ilor, ochii lor scînteiau şi păreau suspicioşi. Holly era hotărîtă să le prăjească pe toate, cînd îşi va redescoperi arma Neutrino 2 000. Un gest de răzbunare, dar consideră că se justifica după tot ce a păţit din cauza lui Fowl.

A urcat treptele repede, urmărind curba balustradei din capătul de sus al scării. O rază de lumină ca o lamă ieşea de sub ultima uşă de pe coridor. Holly îşi lipi palma de lemnul uşii şi căută vibraţiile. Se simţea activitate înăuntru. Strigăte şi zgomot de paşi. Veneau spre ea.

Holly a sărit înapoi şi s-a lipit de tapetul catifelat. A fost tocmai la timp. O matahală de om s-a năpustit pe uşă şi s-a repezit apoi pe coridor, lăsînd vîrtejuri de curenţi de aer în urma lui.

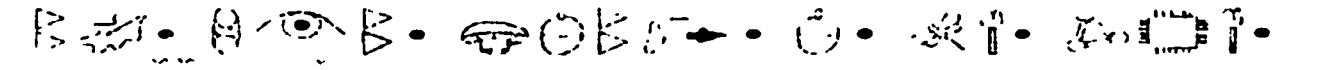

– Juliet! a strigat el, numele surorii lui rămînînd suspendat în aer mult timp după ce acesta dispăruse pe scări în jos.

„Nu-ţi face griji", Butler, gîndea Holly, „ea se distrează de minune, lipită de televizor la programul de lupte." Uşa deschisă însă tocmai i-a oferit o ocazie. S-a strecurat înăuntru, înainte ca braţul mecanic să închidă uşa.

Artemis Fowl o aştepta, cu filtre antiscut conectate la ochelarii lui de soare:

– Bună seara, căpitane Short, a început el cu încrederea de sine nezdruncinată. Cu riscul de a spune un clişeu, te aşteptam!

Holly nu i-a răspuns, nici măcar nu l-a privit pe cel care o sechestrase. Şi-a folosit, în schimb, abilitatea dobîndită prin antrenamentele ei, de a scana încăperea. Privirea ei poposea scurt pe fiecare suprafaţă.

– Eşti încă, desigur, sub influenţa promisiunii făcute mai devreme...

Dar Holly nu-l asculta, ci alerga spre o bancă de lucru din oţel de lîngă peretele din partea opusă.

– Aşadar, situaţia nu s-a schimbat deloc, eşti încă ostatica mea.

– Da, da, da, a îngăimat ea plimbîndu-şi degetele spre şirurile de echipamente confiscate de la Recuperare.

A ales o cască de camuflaj, pe care şi-a aşezat-o peste urechile-i ascuţite. Pompele pneumatice i-au

fixat casca pe cap. Acum era în siguranţă. Orice comandă îi va da Fowl de acum încolo, nu avea nici o însemnătate cît timp avea vizorul reflectorizant. Un microfon minuscul s-a activat automat. În următoarea clipă, avea contact.

– ...Pe toate frecvenţele. Transmitem pe toate frecvenţele. Holly, dacă mă auzi, adăposteşte-te.

Holly a recunoscut vocea lui Foaly. Singurul lucru familiar în toată nebunia asta.

– Repet, adăposteşte-te. Cudgeon trimite un...

– E ceva ce ar trebui să ştiu? l-a întrebat Artemis.

– Şşşşt! a făcut Holly, îngrijorată de tonul vocii lui Foaly, care de obicei era şăgalnic: Repet. Vor trimite un trol înăuntru ca să-ţi asigure eliberarea.

Holly a tresărit. Cudgeon hotăra acum. Nu era semn bun.

Fowl a întrerupt-o din nou.

– Nu e politicos, să ştii, să-ţi ignori gazda.

Holly a scos un mîrîit agresiv:

– Ajunge!

Şi-a retras pumnul cu degetele strînse. Artemis nici n-a clipit. Nu avea de ce. Butler intervenea întotdeauna înainte ca primul pumn să aterizeze. Apoi ceva i-a atras atenţia în monitorul care supraveghea etajul întîi, o figură masivă, alergînd pe scări în jos. Era Butler.

– Asta e, băieţel răsfăţat, a spus Holly răutăcioasă. Eşti pe cont propriu de data asta.

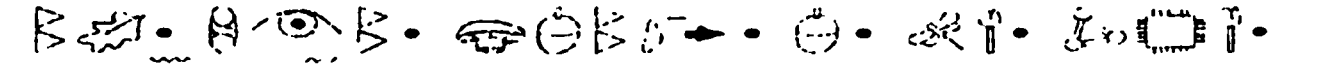

Înainte ca Artemis să aibă timp să deschidă larg ochii, Holly şi-a adunat ceva forţă în braţ şi l-a pocnit pe inamic drept în nas.

– Ooh! a făcut el, prăbuşindu-se pe spate.

– Oh, da! M-am răcorit!

Holly şi-a concentrat atenţia pe vocea din cască.

– Am transmis o buclă către camerele din afară, pentru ca oamenii să nu vadă că se apropie pe alee. Dar e pe drum, crede-mă.

– Foaly, Foaly, recepţie.

– Holly, tu eşti?

– Unica. Foaly, nu e nici o buclă. Văd tot ce se petrece aici în jur.

– Ticălos mic... Probabil că a rebutat sistemul!

Elfii roiau pe alee. Cudgeon, arogant, îşi dirija echipa. Iar în mijlocul agitaţiei se afla o cuşcă înaltă de cinci metri care plutea pe o pernă de aer. Cuşca se afla exact în dreptul uşii conacului, iar cei de la Divizia Tehnică aşezau un sigiliu de coliziune pe zidul din jurul uşii. Cînd era activat, mai multe bare dintr-un aliaj de metal de pe manşeta sigiliului erau detonate simultan, dezintegrînd uşa. După ce praful se domolea, trolul nu avea încotro să se ducă decît în casă.

Holly a verificat celelalte monitoare. Butler reuşise să o scoată pe Juliet cu forţa din beci. Urcaseră scara care ducea la nivelul întîi şi tocmai traversau holul. Exact în linia focului.

– *D'arvit,* a spus ea, traversînd camera.

Artemis se sprijinea pe coate.

– Mi-ai tras un pumn, spuse el, uimit.

Holly şi-a ataşat un set de aripi Hummingbird.

– Aşa e, Fowl, şi de unde a venit pumnul ăla mai pot veni şi alţii. Stai pe loc dacă ţii la sănătatea ta!

Pentru prima dată în viaţa lui, Artemis a realizat că nu avea o replică instantanee. A deschis gura, aşteptînd ca să-i dea răspunsul creierul lui. Dar nu venea nimic.

Holly şi-a pus arma Neutrino 2 000 în toc.

– Aşa e, noroios mic ce eşti. S-a terminat cu joaca. E timpul ca profesioniştii să intre în acţiune. Dacă eşti cuminte, o să-ţi cumpăr o acadea cînd mă întorc.

Şi, cînd Holly era deja departe şi plutea în aer pe sub stîlpii antici de fag din hol, Artemis a replicat:

– Nu-mi plac acadelele.

Un răspuns îngrozitor de inadecvat. Artemis a rămas şocat de replica pe care i-o dăduse. Chiar patetic. „Nu-mi plac acadelele." Nici un geniu răufăcător cu puţin respect de sine n-ar pronunţa măcar cuvîntul acadele. Chiar trebuia să alcătuiască o bază de date cu răspunsuri deştepte pentru ocazii de genul ăsta.

Probabil că Artemis ar fi stat mult şi bine acolo, detaşat de situaţia prezentă, dacă uşa de la intrare nu ar

fi explodat, zguduind casa din temelii. O asemenea explozie ar fi de ajuns să trezească pe oricine din visare.

Un spirit a venit să-i dea raportul comandantului în acţiune Cudgeon.

– Manşeta e pe poziţie, domnule!

Cudgeon a dat din cap:

– Eşti sigur că e etanşă, căpitane? Nu vreau ca trolul să iasă pe partea cealaltă.

– E mai etanşă decît portofelul unui goblin. Nu trece nici măcar o bulă de aer prin sigiliul acela. E mai etanş decît...

– Foarte bine, căpitane, l-a întrerupt Cudgeon grăbit, înainte ca acesta să-şi termine comparaţia plastică.

Alături de ei, cuşca se zguduia puternic, aproape răsturnînd suportul de pe perna de aer.

– Ar fi bine să aruncăm în aer nenorocita aia de uşă, comandante. Dacă nu-l lăsăm să iasă curînd, băieţii mei îşi vor petrece următoarea săptămînă adunînd...

– Bine, căpitane, bine! Detonează! Arunc-o în aer!

Cudgeon s-a grăbit să ajungă în adăpostul anti-explozie, mîzgălind ceva în caietul electronic de notiţe. Memo: Aminteşte-le spriţilor să-ţi vorbească frumos. Pînă una alta, eu sînt *comandant* acum.

Căpitanul cu gura spurcată s-a întors la şoferul care conducea cabina cuştii.

– Arunc-o, Chix! Scoate uşa din nenorocitele alea de balamale!

– Da, domnule. O scot din nenorocitele de balamale. Executat!

Cudgeon a făcut o grimasă. Va ţine o şedinţă generală mîine dimineaţă. La prima oră. Pînă atunci, îşi va pune simbolul de comandant pe banderola jachetei. Pînă şi un sprit se va abţine să nu înjure cînd le va sări în ochi logoul cu trei ghinde.

Chix şi-a pus ochelarii de protecţie antişrapnel, deşi parbrizul cabinei era din cuarţ. Ochelarii erau *cool*. Le plăceau fetelor. I se părea că este *macho* teribil. Aşa erau spriţii. Dă-i unuia o pereche de aripi şi va crede că e darul lui Dumnezeu oferit femeilor. Dar nefericita goană după femei a lui Chix Verbil este o altă poveste. În aceasta, el are un singur rol: să apese pe butonul de detonare. Ceea ce a şi făcut, cu mare pompă.

Douăzeci şi patru de încărcături au fost detonate în casetele lor, împingînd douăzeci şi patru de cilindri din aliaj la o viteză de mai mult de o mie de kilometri pe oră. La impact, fiecare bară pulveriza aria de contact plus cinsprezece centimetri împrejur, spulberînd eficient uşa din afurisitele de balamale, după cum ar fi spus căpitanul. Cînd praful s-a aşezat, cei responsabili de cuşcă i-au dat la o parte pereţii şi au început să bată cu palmele în panourile laterale.

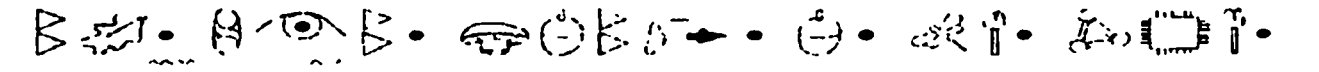

Cudgeon privea din spatele scutului antiexplozie.

– Sînteţi pe poziţii, căpitane?

– Nu poţi să aştepţi o secundă, comandante? Chix? Cum e treaba?

Chix s-a uitat în monitorul cabinei.

– Se mişcă. L-au speriat bătăile. Acum ies gheare-le. Mamă, ce namilă! N-aş vrea să fiu în pielea gagicii de la Recon dacă se nimereşte să-i iasă în cale.

Pentru o clipă, Cudgeon a avut mustrări de conştiinţă, pe care însă le-a înlocuit repede cu reveria lui preferată – o imagine a lui cufundat într-unul din scaunele de velur bej ale Consiliului.

Cuşca s-a zdruncinat aproape răsturnîndu-l pe Chix de pe scaun. Dar acesta se ţinea în şa ca un călăreţ de rodeo.

– Uooo! A ieşit! Încuiaţi şi încărcaţi, băieţi! Am senzaţia că în orice clipă o să auzim strigăte de ajutor.

Cudgeon nu se obosea să încuie şi să încarce. Prefera să lase această treabă în grija soldaţilor. Comandantul în acţiune se considera prea important ca să se pună într-o situaţie de risc. Pentru binele Poporului, în general, era bine ca el să rămînă în afara zonei operaţionale.

Butler cobora scările cîte patru trepte deodată. Era, probabil, prima dată cînd îl abandona pe stăpînul Artemis într-o situaţie de criză. Dar Juliet era sora lui mai mică şi, evident, ceva se întîmpla cu ea.

Elful îi spusese ceva şi ea stătea acum în celulă chicotind. Butler îşi imagina ce e mai rău. Dacă avea să i se întîmple lui Juliet ceva, nu ştia ce o să facă.

A simţit cum o picătură de sudoare i se prelingea pe creştetul ras. Toată această situaţie se îndrepta în direcţii ciudate. Elfi, magie, acum un ostatic liber prin casă. Cum ar fi putut el să ţină totul sub control? Se folosesc echipe de cîte patru oameni pentru paza unui amărît de politician, iar el trebuia să facă faţă în toată încurcătura asta de unul singur. Butler a sprintat pe coridor pînă în locul care nu demult fusese celula căpitanului Short. Juliet statea întinsă pe pătuţ, fascinată de un perete de beton.

– Ce faci? a întrebat-o el gîfîind.

A scos un pistol Sig Sauer cu o dexteritate ce venea după o îndelungă experienţă. Sora lui de-abia dacă s-a uitat la el.

– Linişte, maimuţoiule! Urmează *Louie – Maşina de Dragoste*. Nu-i aşa de tare! Aş putea să-l bat şi eu.

Butler a clipit, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Vorbea în dodii. Era drogată, evident.

– Hai să mergem! Artemis vrea să urcăm în camera de urgenţe!

Juliet arăta cu un deget cu o manichiură perfectă spre perete.

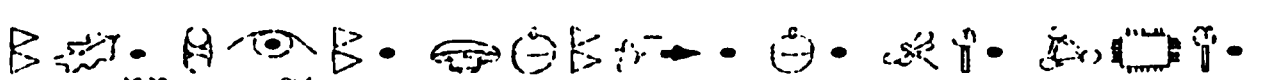

– Artemis poate să mai aştepte. Ăsta e pentru titlul intercontinental. Şi e un meci personal. Louie a mîncat porcuşorul lui Hogman.

Valetul s-a uitat cu atenţie la perete. Era clar un perete gol. Nu avea timp pentru aşa ceva.

– Aşa e. Hai să mergem, a mîrîit el, aruncîndu-şi sora peste umărul lat.

– Nuuuu, brută, protesta ea bătînd cu pumnii minusculi în spatele lui. Nu acum. Hogman. Hogmaaaaan!

Butler a ignorat protestele ei şi s-a pus pe fugă. Cine mai era şi Hogman ăsta? Unul dintre iubiţii ei, fără îndoială, pe viitor, avea de gînd să urmărească cu mai multă atenţie cine o vizitează acasă.

– Butler. Răspunde.

Era Artemis, îi vorbea prin staţie. Butler a ridicat-o pe sora lui mai sus ca să poată ajunge la centură.

– Acadele! a urlat şeful lui.

– Ce ai spus? Mi s-a părut că ai zis...

– Eh... vreau să zic ieşiţi afară. Adăpostiţi-vă! Adăpostiţi-vă!

„Adăpostiţi-vă?“ Termenul militar nu suna bine venind din gura lui Artemis. Ca un inel cu diamant într-o pungă de plastic.

– Să ne adăpostim?

– Da, Butler. Caută un adăpost. Credeam că dacă vorbesc în termeni simpli o să ajung mai repede la funcţiile tale cognitive. Evident, m-am înşelat.

Aşa mai mergea. Butler s-a uitat prin hol după un adăpost. Nu avea prea multe opţiuni. Singurul adăpost era oferit de armurile medievale de lîngă pereţi. Valetul s-a strecurat într-o nişă din spatele unei armuri de cavaler din secolul al XIV-lea cu tot cu lance şi buzdugan.

Juliet a lovit platoşa de piept a armurii.

– Te crezi periculos? Te dobor cu o singură mînă.

– Linişte, i-a şoptit Butler.

Şi-a ţinut respiraţia şi a ascultat. Ceva se apropia de uşa principală. Ceva mare. Butler s-a aplecat în afară suficient de mult ca să-şi poată arunca un ochi pe hol...

Apoi ai putea spune că uşa a explodat. Dar acest cuvînt nu descrie exact ceea ce s-a întîmplat în realitate. Uşa a fost spulberată în mii de fărîme. Butler mai văzuse aşa ceva o singură dată, cînd un cutremur de gradul şapte dărîmase proprietatea unui cap al mafiei drogurilor din Columbia, cu cîteva secunde înainte ca el să o arunce în aer. Aici a fost însă altfel. Mai bine localizat. Foarte profesionist. Era o tactică clasică antitero. Loveşte-i cu fum şi zgomot puternic, apoi intră cînd ţintele sînt dezorientate. Orice ar fi urmat, nu era de bine. Era sigur de acest lucru. Avea dreptate.

Nori de praf se aşezau uşor, formînd o peliculă pe covorul tunisian. Doamna Fowl ar fi fost furioasă dacă ar fi ieşit din camera ei din pod. Instinctul lui îi spunea să se mişte de-acolo. Să fugă în zigzag de-a

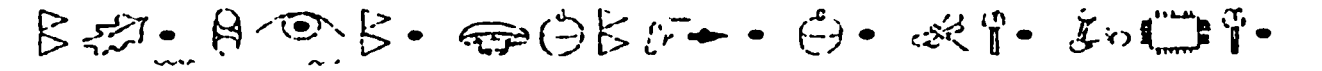

lungul încăperii, îndreptîndu-se spre un nivel superior. Ar fi trebuit să stea aplecat ca să minimalizeze ţinta. Avea vizibilitate. Acum ar fi momentul. În orice secundă se aştepta ca un şir de gloanţe să năvălească pe sub arcadă şi cel mai nepotrivit lucru era să rămînă la nivelul de jos.

În orice altă zi, s-ar fi mişcat de acolo. Ar fi ajuns la etaj înainte să aibă timp să se răzgîndească. Dar astăzi o avea pe surioara lui pe umeri vorbind aiurea şi în nici un caz nu voia să o expună la atacul cu arme de foc. În starea în care era Juliet, probabil că ar fi invitat comandoul de elfi la un meci de lupte. Şi, cu toate că sora lui părea dură, era de fapt doar un copil. Nu se putea măsura cu personal militar antrenat. Butler s-a aplecat, a proptit-o pe Juliet de tapiseria din spatele unei armuri şi şi-a verificat piedica trăgaciului. Nu era pusă. „Aşa. Veniţi la mine, elfişorilor."

Ceva se mişca în norul de praf. A observat imediat că acel ceva nu era un om. Valetul fusese la prea multe expediţii safari ca să nu recunoască un animal. A studiat mersul animalului. Probabil o maimuţă. Avea partea de sus a corpului asemănătoare cu cea a unei maimuţe, dar era mai mare decît orice maimuţă pe care o văzuse el vreodată. Dacă era o maimuţă, arma lui nu avea să-i folosească la nimic. Puteai să tragi de cinci ori în capul unui mascul şi tot avea timp să te mănînce pînă creierul lui pricepea că e pe moarte.

Dar nu era o maimuţă. Maimuţele nu aveau vedere de noapte. Fiinţa aceasta avea. Pupile purpurii, strălucitoare, ascunse pe jumătate în spatele unor şuviţe de păr lung şi stufos. Avea şi colţi, dar nu ca de elefant. Aceştia erau curbaţi, cu margini zimţate. Erau nişte arme de scos maţele. Butler a simţit ceva în stomac. Mai avusese odată acelaşi sentiment. În prima zi la Academia Elveţiană. Era frica.

Acea fiinţă a păşit în afara labirintului de praf. Butler a tras aer în piept. Tot pentru prima dată de la Academie încoace. Nu mai întîlnise vreodată pînă atunci un asemenea adversar. Valetul şi-a dat seama de ceea ce făcuseră elfii. Trimiseseră înăuntru un vînător primitiv. Care nu era deloc interesat de magie şi nici de reguli. Care ar fi ucis pe oricine îi ieşea în cale, fără să ţină seama de specie. Era prădătorul perfect. Era evident după dinţii ascuţiţi care ar fi sfîşiat carnea, după sîngele închegat sub unghiile lui şi după ura din privire.

Trolul a înaintat stîngaci, privind chiorîş prin lumina candelabrului. Ghearele îngălbenite zgîriau podeaua de marmură, din care săreau scîntei. Adulmeca acum, sforăind curios, cu capul ridicat într-o parte. Butler mai văzuse acea poziţie înainte – la boturile pitbulilor înfometaţi, înainte ca proprietarii ruşi să-i asmută pe vreun urs pornit la vînătoare.

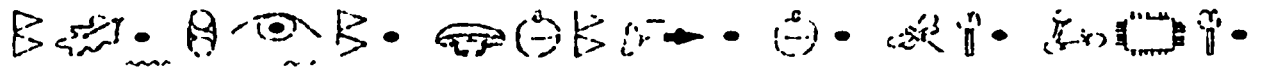

Capul lăţos a îngheţat, cu botul îndreptat exact în direcţia ascunzătorii lui Butler. Nu era nici o coincidenţă. Valetul privea printre degetele metalice ale mănuşii armurii. Acum venea urmărirea prăzii. O dată ce a recunoscut mirosul, prădătorul va încerca o apropiere în linişte, înainte de atacul-fulger.

Dar se părea că trolul nu citise *Manualul prădătorului,* pentru că nu s-a mai obosit cu apropierea silenţioasă, trecînd direct la atacul-fulger. Se mişca mai repede decît Butler ar fi crezut că e posibil. Trolul a sprintat de-a lungul culoarului, răsucind armura medievală ca pe un manechin dintr-o vitrină.

Juliet a clipit.

– Ooo, a spus ea trăgînd aer în piept. E Bigfoot Bob! Campionul canadian din 1998. Credeam că eşti în Anzi să-ţi cauţi familia.

Butler nu s-a mai deranjat s-o facă să-şi revină. Sora lui nu era lucidă. „Măcar avea să moară fericită", se gîndea el. În timp ce mintea sa plăsmuia acea morbidă observaţie, arma lui Butler se ridică.

A apăsat pe trăgaci, atît de repede cît mecanismul Sig Sauer îi permitea. Două în piept şi trei între ochi. Cel puţin, aşa era planul. A nimerit loviturile în piept, dar trolul a intervenit înainte ca Butler să-şi pună în aplicare planul. Intervenţia a survenit sub forma colţilor secerători care s-au coborît sub nivelul gărzii lui Butler. S-au încolăcit în jurul trunchiului lui,

sfîşiindu-i jacheta Kevlar întărită, ca şi cum ar fi străpuns printr-o foaie de hîrtie.

Butler a simţit o durere rece în momentul cînd colţii zimţaţi i-au pătruns în piept. Şi-a dat imediat seama că rana era mortală. De-abia mai putea să respire. Era din cauza plămînului care fusese atins. Sîngele ţîşnea pe blana trolului. Sîngele lui. Nimeni nu putea să piardă atîta sînge şi să mai rămînă în viaţă după aceea. Oricum, durerea fusese înlocuită de o euforie curioasă. Era o formă de anestezic natural care se scurgea prin canale din colţii animalului. Era mai periculos decît orice otravă. În cîteva minute, Butler nu numai că nu se va mai lupta, dar va muri gîngurind.

Valetul s-a luptat împotriva narcoticelor din sîngele lui şi s-a zbătut frenetic în strînsoarea trolului. Dar era inutil. Lupta se terminase aproape înainte de a începe.

Trolul a mîrîit şi a aruncat trupul rănit peste cap.

Corpul solid al lui Butler s-a izbit de perete la o viteză pe care oasele omeneşti nu ar fi putut-o suporta. Cărămizile au crăpat din tavan pînă la podea. Coloana lui Butler a cedat şi ea. Acum, chiar dacă pierderea de sînge nu l-a terminat, paralizia îl va doborî cu siguranţă.

Juliet era în continuare sub hipnoză.

– Hai, frate, nu mai sta lipit de zid, ştim cu toţii că te prefaci.

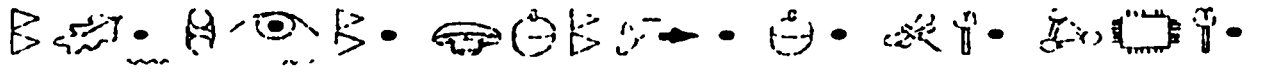

Trolul s-a oprit. O curiozitate primară i-a fost trezită de lipsa ei de frică. Ar fi bănuit că e vorba de un şiretlic, dacă ar fi putut să formuleze un gînd aşa de complex. Dar pînă la urmă, pofta a cîştigat. A simţit miros de carne. Fragedă şi proaspătă. Carnea de la suprafaţă era altfel. Îmbibată cu aromele de suprafaţă. O dată ce a gustat carne din aer liber, îi era greu să se mai întoarcă la cea din subteran. Trolul şi-a plescăit limba peste incisivi şi a întins o mînă acoperită cu blană lungă.

Holly şi-a strîns aripile aproape pe corp, coborînd în picaj. A trecut chiar pe deasupra balustradelor, ieşind într-o verandă acoperită de un dom de sticlă mată. Lumina din zona de stopare era filtrată în mod nenatural, divizîndu-se în fascicule azurii.

„Lumina", se gîndea Holly. Fasciculele concentrate au dat rezultate odată. Nu vedea nici un motiv de ce nu ar face-o şi acum. Era prea tîrziu pentru bărbat, nu mai avea un os întreg, dar femeia mai avea încă vreo cîteva secunde înainte ca trolul să o sfîşie.

Holly a coborît în spirale prin lumina albăstruie, căutînd pe consola de comenzi pentru cască butonul Sonix. În general, acesta era folosit pentru cîini, dar în acest caz ar fi fost de-ajuns pentru a-i distrage trolului atenţia pentru o clipă. Atît cît Holly să aibă timp să ajungă la parter.

Trolul se apropie de Juliet pe furiş. Era o tactică rezervată celor lipsiţi de apărare. Urma să-şi introducă ghearele curbate ca nişte cîrlige sub coastele ei, sfîşiindu-i inima. În felul acesta, carnea rămînea întreagă şi nu intervenea nici tensiunea din ultimul moment care să o facă să se întărească.

Holly şi-a activat Sonixul... şi nu s-a întîmplat nimic. Nu era bine. În general, un trol obişnuit ar fi fost cel puţin iritat de sunetele de frecvenţă ultraînaltă. Dar acest animal nici măcar nu şi-a clătinat capul lăţos. Existau două variante: unu, casca nu funcţiona; doi: trolul era complet surd. Din nefericire, Holly nu putea să verifice, pentru că sunetele nu puteau fi auzite de urechile elfilor.

Oricare ar fi fost problema, Holly a fost forţată să adopte o strategie pe care nu ar fi folosit-o altfel: contact direct. Totul pentru a salva viaţa unui om. Se încadra la secţiunea opt. Fără îndoială.

Holly a smucit schimbătorul de viteze al aripilor. A trecut de la viteza a patra direct la zborul în revers. Nu era bine pentru cutia de viteze. O să aibă reclamaţii de la mecanici, în cazul, puţin probabil, că ar fi supravieţuit coşmarului. După ce a schimbat brusc viteza, Holly s-a răsucit în aer în aşa fel încît tocurile cizmelor ei să fie îndreptate direct spre capul trolului. Holly a făcut o grimasă. Două lupte cu acelaşi trol. Incredibil.

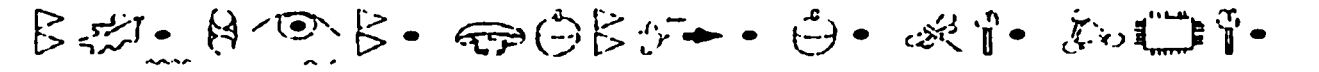

Tocurile l-au lovit pe trol direct în moalele capului. La acea viteză, forţa G trebuie să fi fost de cel puţin o jumătate de tonă la impact. Numai datorită întăriturilor din costumul ei, picioarele lui Holly nu s-au rupt. Chiar şi-aşa, şi-a auzit genunchiul trosnind. A simţit durerea pînă în creştet. Şi-a ratat manevra de retragere. În loc să se propulseze la o altitudine unde ar fi fost în siguranţă, Holly s-a agăţat de spatele trolului, încîlcindu-se imediat în şuviţele lui de păr care semănau cu nişte frînghii.

Trolul era şi el iritat. Nu numai că cineva îl întrerupsese de la masă, dar acum acel cineva se cuibărise şi în blana lui, la un loc cu melcii sanitari. Animalul s-a îndreptat, încercînd să ajungă cu laba peste umăr. Ghearele curbate au zgîriat casca lui Holly, lăsînd şanţuri paralele în aliajul de metal. Juliet era în siguranţă pentru moment, dar Holly îi luase locul pe lista persoanelor aflate în pericol.

Trolul o strîngea din ce în ce mai tare. Reuşise cumva să prindă în ghearele lui casca lui Holly, care avea un strat antifrecare. Foaly spunea că era imposibil să prinzi ceva acoperit cu stratul antifrecare.

Căpitanul Short s-a trezit ridicată în sus spre faţa binecunoscutului ei inamic. Holly se străduia să se concentreze, în ciuda durerii şi a confuziei. Piciorul i se legăna ca un pendul, iar respiraţia trolului venea peste ea în valuri rîncede.

Avusese un plan, nu-i aşa? Doar nu zburase pînă aici doar ca să se ghemuiască la podea şi să moară. Trebuie să fi fost o strategie. În toţi acei ani, în Academie, trebuie să fi învăţat ceva. Oricare ar fi fost planul, acesta plutea rătăcit undeva între durere şi şoc. Plutea rătăcit.

– Luminile, Holly...

Auzea o voce care îi răsuna în cap. Probabil că vorbea singură. O percepea ca pe o experienţă exterioară minţii ei. Ha! Ha! Trebuie să ţină minte să-i spună lui Foaly despre asta... Foaly?

– Aprinde luminile, Holly. Dacă apucă să te lovească cu colţii, vei fi moartă înainte ca magia să te mai poată ajuta.

– Foaly, tu eşti?

Holly poate că rostise cuvintele cu voce tare sau poate doar în gînd. Nu era sigură.

– Fasciculele luminoase de tunel, căpitane! a spus o altă voce. Nu la fel de caldă. Apasă pe buton, acum! E un ordin!

Ooo! Era Root. Iar o să iasă prost. Prima dată la Hamburg, apoi Martina Franca şi acum aici.

– Da, domnule, a îngăimat ea, încercînd să vorbească pe un ton convingător.

– Apasă acum, căpitan Short!

Holly a privit fix trolul în ochii lui nemiloşi şi a apăsat pe buton. Era o scenă foarte melodramatică.

Sau aşa ar fi fost dacă luminile ar fi mers. Din nefericire pentru ea, Holly luase în grabă una din căştile canibalizate de Artemis Fowl. Aşadar, nu avea Sonix, nu avea filtre şi nu avea lumini de tunel. Tuburile de halogen erau încă instalate, dar firele se deconectaseră în timpul investigaţiilor lui Artemis.

– Aoleu! a spus Holly gîfîind.

– Aoleu? a urlat Root. Ce vrea să însemne asta?

– Fasciculele nu funcţionează, i-a explicat Foaly.

– Oh... vocea lui Root s-a înmuiat.

Ce altceva mai putea spune?

Holly îl privea fix pe trol. Dacă nu ar fi ştiut că trolii erau animale fără judecată, ai fi băgat mîna în foc că bestia rînjea. Stătea acolo, cu sîngele scurgîndu-i-se din mai multe răni de pe piept. Căpitanului Short nu i-a plăcut faptul că se rînjea la ea.

– Rîzi de asta! a spus ea şi l-a izbit pe trol cu singura armă pe care o avea la îndemînă: capul ei cu caschetă.

Un gest curajos, fără îndoială, dar la fel de eficient ca şi încercarea de a tăia un copac cu o pană. Din fericire, lovitura nerecomandată a avut şi un efect secundar. Pentru o fracţiune de secundă, două fire conductoare s-au conectat şi au trimis electricitate către unul dintre fasciculele de tunel. Patru sute de waţi de lumină albă au penetrat ochii purpurii ai trolului, trimiţînd fulgere de agonie către creierul acestuia.

– He! He! a îngăimat Holly în secunda de dinainte ca trolul să intre în convulsii.

Spasmele acestuia au trimis-o, rostogolindu-se, de-a lungul podelei parchetate, cu piciorul tîrîş după ea.

Peretele se apropia cu o viteză alarmantă. „Poate", se gîndea Holly optimistă, „este unul din acele contacte după care nu simţi durerea decît mai tîrziu. Nu, a răspuns partea ei pesimistă, mă tem că nu". S-a izbit într-o tapiserie narativă Norman, care s-a şi prăbuşit peste ea. Durerea a fost imediată şi copleşitoare.

– Uuuf, a gemut Foaly. Pînă şi eu am simţit-o.

Imaginea a îngheţat. Senzorii de durere au sărit peste limitele cunoscute: Plămînii îţi sînt distruşi, căpitane. O să ne părăseşti pentru un timp. Dar nu te îngrijora, Holly, magia ar trebui să-şi facă deja efectul.

Holly simţea scînteile albastre ale magiei grăbindu-se spre numeroasele ei răni. Bine că avusese ghinda! Dar era prea puţin şi prea tîrziu. Depăşise pragul durerii. Chiar în momentele cînd îşi pierdea cunoştinţa, mîna ei a ieşit de dedesubtul tapiseriei. A picat exact peste braţul lui Butler şi i-a atins pielea. Uimitor. Omul nu murise încă. Pulsul, tenace, îi trimitea încă sîngele către membrele zdrobite.

„Vindecă-te", şi-a spus în gînd Holly şi magia i s-a scurs prin degete.

Trolul se găsea în faţa unei dileme – pe care dintre femei să o mănînce prima. Trebuia să aleagă.

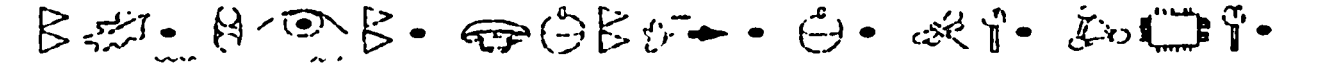

Durerea agonizantă care îi zăbovea încă în capul lăţos nu îi uşura deloc alegerea şi nici pumnul de gloanţe din ţesutul lui adipos de pe piept. Pînă la urmă s-a hotărît asupra celei de la suprafaţă. Carnea de om era mai fragedă. Nu era densă ca aceea de elf, la care ar fi trebuit să mestece mult.

Animalul s-a aplecat, atingînd bărbia fetei cu gheara lui galbenă. O jugulară pulsa, curbată uşor, de-a lungul gîtului. „Inima sau gîtul?" se întreba trolul. Gîtul, era mai aproape. Şi-a întors gheara în aşa fel încît marginea ascuţită să apese ţesutul uman, moale. O singură mişcare cu gheara ascuţită şi propria ei inimă i-ar fi trimis sîngele în afara corpului.

Butler s-a trezit, ceea ce era o surpriză. Şi-a dat seama că era încă în viaţă pentru că simţea dureri cumplite pe fiecare centimetru pătrat al corpului său. Nu era bine. Era în viaţă, dar avînd în vedere faptul că gîtul lui era răsucit la 180 de grade, nu va mai fi în stare nici măcar să scoată cîinele la plimbare, ce să mai vorbim de a-şi salva sora!

Valetul şi-a mişcat degetele. Îl dureau de-nnebunea, dar măcar le putea mişca. Era uimitor că mai avea funcţiile motrice, după trauma pe care o suferise coloana lui vertebrală. Degetele de la picioare păreau a fi în regulă şi ele, dar s-a gîndit că putea fi doar o senzaţie-fantomă, căci nu le putea vedea.

Rana din piept părea că nu mai sîngerează şi acum putea gîndi limpede. În tot corpul era mult mai bine decît ar fi trebuit să fie! Ce se întîmpla aici?

Butler a observat ceva. În jurul toracelui său dansau scîntei albastre. Probabil că avea halucinaţii. Îşi imagina lucruri plăcute care să-i distragă atenţia de la ceea ce era inevitabil. Însă halucinaţia era foarte reală.

Scînteile se adunau în jurul unei zone puternic lovite şi se afundau în piele. Asta nu era halucinaţie! Ceva extraordinar i se întîmpla! Ceva magic!

Magic? Cuvîntul i-a trezit o amintire în creierul său recent reasamblat. Magia elfilor îi vindeca rănile. Şi-a răsucit capul şi a făcut o grimasă cînd a văzut şirul de vertebre care alunecau în toate părţile. O mînă se odihnea pe braţul lui. Scînteile se scurgeau din mîna firavă a elfului, găsind rănile, loviturile şi oasele rupte. Erau multe răni de vindecat, dar micuţele scîntei le rezolvau pe toate repede şi eficient. Ca o armată de castori mitici care reparau daunele de după furtună.

Butler simţea cum i se sudează oasele şi sîngele care se retrăgea din cheagurile pe jumătate coagulate. Cînd vertebrele s-au aranjat la locurile lor, capul i s-a întors singur, iar puterile i-au revenit deodată cînd magia i-a redat cei trei litri de sînge pe care i-a pierdut prin rana din piept.

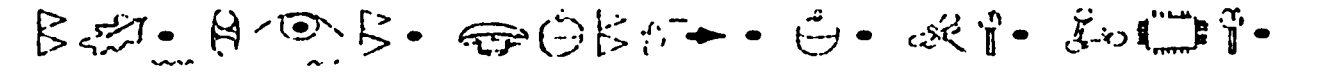

Butler a sărit în picioare, a sărit literalmente. Era din nou el însuşi. Nu. Era mai puternic decît fusese el vreodată. Suficient de puternic ca să se mai lupte o dată cu bestia care stătea aplecată deasupra surorii sale.

A simţit inima întinerindu-i parcă: acum îi bătea repede, ca un motor. „Calm", şi-a spus el. Pasiunea e duşmanul eficienţei. Dar cu sau fără calm, situaţia era gravă. Bestia aproape reuşise să-l omoare o dată şi acum nu avea nici măcar pistolul Sig Sauer. Lăsînd la o parte abilităţile lui, ar fi fost bine să aibă o armă. Ceva mai greu. Gheata lui s-a lovit de un obiect metalic. Butler şi-a coborît privirea spre lucrurile răvăşite după trecerea trolului... Perfect!

Pe ecran, nu se vedeau decît purici.

– Haide! îl grăbea Root. Hai mai repede!

Foaly l-a dat la o parte, împingîndu-şi cu cotul superiorul.

– Poate dacă n-ai insista să blochezi toate panourile de circuite...

Root s-a dat la o parte iritat. Lui i se păreau vinovate panourile că stăteau în spatele său. Capul centaurului a dispărut într-un panou de acces.

– Vezi ceva?

– Nu, doar interferenţe.

Root a lovit ecranul cu palma. Nu era o idee bună. În primul rînd pentru că era o şansă la un milion ca

această manevră să ajute la ceva şi, în al doilea, pentru că ecranele cu plasmă se încingeau foarte tare după o utilizare îndelungată.

– *D'arvit!*

– Apropo, nu atinge ecranul!

– Aa, ha, ha, ha! Avem timp de glume acum, nu-i aşa?

– Nu, nu avem. Vezi ceva?

Deodată, pe ecran au apărut forme şi contururi.

– Asta e! Opreşte aici! Avem semnal!

– Am activat camera secundară. E o cameră video veche, obişnuită, dar trebuie să ne descurcăm cu ea.

Root nu mai comenta. Privea ecranul. Trebuie să fie un film. Nu putea crede că e adevărat ceea ce se întîmpla acolo.

– Aşadar ce se întîmplă acolo? E interesant?

Root a încercat să-i răspundă, dar vocabularul lui milităresc pur şi simplu nu includea suficiente superlative.

– Ce? Ce e?

Comandantul a încercat:

– E... omul! N-am mai văzut.... Oh, lasă, Foaly.. Trebuie să vii să vezi cu ochii tăi.

Holly vedea totul printr-o gaură din faldurile tapiseriei. Dacă nu ar fi văzut cu ochii ei, nu ar fi crezut. De fapt, de-abia cînd a urmărit înregistrările video ale

raportului ei a fost sigură că nu a fost o halucinaţie cauzată de trauma suferită. Aşa cum era, acea casetă video a devenit ulterior legendară. Iniţial a circulat prin cercul Cineaştilor Amatori, apoi a intrat în biblioteca Academiei, la secţiunea donaţii.

Omul îşi punea o armură medievală. Părea incredibil, dar avea de gînd să se lupte corp la corp cu trolul. Holly a încercat să-l avertizeze, a încercat să spună ceva, dar magia nu-i vindecase încă plămînii.

Butler şi-a închis vizorul, ridicînd în aer un înfricoşător buzdugan.

– Acum, a răcnit el prin grilajul vizorului, o să-ţi arăt eu ce-o să păţeşti dacă te atingi de sora mea!

Omul a răsucit buzduganul de parcă ar fi fost bastonul unei majorete şi l-a trimis exact între omoplaţii trolului. O asemenea lovitură, deşi nu fatală, cu siguranţă i-a distras trolului atenţia de la prada sa.

Butler şi-a sprijinit piciorul pe coapsa trolului şi şi-a smuls arma din spatele acestuia. Buzduganul a ieşit cu scrîşnet dezgustător, ca de ventuză. Omul a sărit înapoi şi s-a retras într-o poziţie defensivă.

Trolul se apropia de el, cu toate cele zece gheare întinse la maximum. Picături de venin i se scurgeau din vîrfurile fiecărui colţ. Joaca se terminase. Dar de această dată nu va alege atacul-fulger. Animalul obosise, era rănit. Ultimului atac trebuia să-i acorde tot atîta respect cît atacului unui alt mascul din aceeaşi

specie. Din punctul de vedere al trolului, teritoriul îi fusese invadat. Şi nu era decît o singură cale de rezolvare a unei asemenea dispute – modul în care trolii rezolvă orice dispută...

– Trebuie să te avertizez, spuse Butler, sobru. Sînt înarmat şi pregătit să utilizez forţă letală, dacă va fi necesar.

Holly ar fi gemut dacă-ar fi fost în stare să facă acest lucru. Îl tachinează! Omul încerca să-l provoace pe trol într-o competiţie *macho!* Ulterior însă, căpitanul Short a realizat că se înşelase. Nu cuvintele erau importante, ci tonul. Calm, liniştitor. Vorbea ca un dresor care i se adresează unui unicorn speriat.

– Îndepărtează-te de femeie! Uşurel!

Trolul şi-a umflat obrajii şi a urlat. Era o tactică de intimidare a adversarului. Testa terenul. Butler nici măcar n-a clipit.

– Da, da, m-ai speriat. Acum dă-te la o parte din uşă ca să nu fiu nevoit să te fac bucăţele!

Trolul sforăia, iritat de această reacţie. În general, răgetul lui făcea orice fiinţă s-o ia la goană prin tunel.

– Haide, pas cu pas. Uşurel. Încet, uriaşule!

Aproape că vedeai în ochii trolului o undă de incertitudine. Poate că acest om era....

Şi atunci Butler a atacat. S-a învîrtit în jurul colţilor şi i-a aplicat un upercut devastator cu arma medievală. Trolul se retrăgea legănîndu-se şi-şi agita

furios ghearele. Dar era prea tîrziu: Butler era deja în afara razei lui de acţiune. Se retrăgea spre cealaltă parte a coridorului.

Trolul a pornit după el, clătinîndu-se, şi-şi scuipa dinţii ieşiţi din alveole. Butler s-a lăsat pe genunchi, aluneca şi se rostogolea pe podeaua lustruită ca un patinoar. Se apleca brusc şi făcea piruete în faţa urmăritorului său.

– Ia uite ce am găsit, zise el ridicînd pistolul Sig Sauer.

De această dată, nu mai avea de gînd să-l ţintească în piept. Butler şi-a descărcat pistolul între ochii trolului într-o rază de vreo 10 centrimetri. Ceea ce nu ştia Butler era că, în timpul miilor de ani în care trolii se împungeau între ei, aceştia îşi dezvoltaseră o muchie groasă, osoasă care le acoperea fruntea. Aşadar, deşi trăsese cum scria la carte, gloanţele nu penetraseră craniul, cu toate că aveau un înveliş de teflon.

Oricum, zece gloanţe Devastator nu puteau fi ignorate de nici o fiinţă de pe pămînt şi trolul nu făcea excepţie. Gloanţele au penetrat craniul acestuia lăsînd urme ca de tatuaj şi i-au cauzat instantaneu nişte contuzii. Animalul s-a retras, clătinîndu-se, şi s-a lovit cu palma peste frunte. Butler l-a tuns într-o clipă şi i-a lovit cu buzduganul piciorul blănos atît de tare, încît ţepii acestuia au penetrat talpa înfigîndu-se în podea.

Trolul era rănit şi orbit de sîngele care i se scurgea pe faţă. Era jalnic.

Oricine ar fi simţit remuşcări, dar nu şi Butler. El văzuse prea mulţi oameni sfîşiaţi de colţii animalelor rănite. Acesta era momentul în care animalul era foarte periculos. Nu era vreme pentru milă, trebuia să-l distrugă fără scrupule.

Holly nu putea decît să privească neajutorată cum omul îşi alegea ţinta cu grijă şi cum îi aplica lovituri care-l slăbeau din ce în ce mai mult pe trolul deja rănit. Prima dată i-a zdrobit tendoanele, făcîndu-l să cadă în genunchi, apoi şi-a aruncat buzduganul şi a trecut la treabă cu mîinile băgate în mănuşile de metal ale armurii, care erau, poate, mai ucigătoare decît buzduganul. Nefericitul trol riposta patetic, reuşind din cînd în cînd să-l atingă cu cîte o lovitură. Nu a reuşit însă să penetreze armura medievală. Între timp, Butler opera ca un chirurg. Presupunînd că fizicul trolului este asemănător cu cel al oamenilor, îi aplica animalului lovitură după lovitură, reducîndu-l astfel, în doar cîteva secunde, la o grămadă de blană care tremura. Era o privelişte care-i provoca milă. Şi valetul nu terminase încă. Şi-a scos mănuşile pline de sînge şi şi-a încărcat din nou pistolul.

– Hai să vedem cîte oase ai sub bărbie!

– Nu! a spus Holly trăgînd prima gură de aer. Nu face asta!

Butler a ignorat-o, punîndu-i trolului ţeava pistolului sub bărbia trolului.

– Nu o face... Îmi eşti dator!

Butler s-a oprit. Juliet era în viaţă, era adevărat. Era confuză, dar trăia. A pus piedica pistolului. Fiecare neuron din creierul lui îi striga să tragă. Dar Juliet era în viaţă.

– Îmi eşti dator, omule!

Butler a oftat. Mai tîrziu avea să regrete.

– Foarte bine, căpitane. Bestia o să trăiască şi o să mai lupte încă. Norocul lui că sînt în toane bune astăzi!

Holly a scos un sunet. Era ceva între un văitat şi o încercare de a rîde.

– Acum, hai să scăpăm de prietenul nostru cel blănos!

Butler a rostogolit trolul inconştient pe un cărucior de cărat armuri şi l-a tras spre uşa distrusă. Împingînd cu putere, i-a făcut vînt în noaptea suspendată.

– Şi să nu mai pui piciorul pe-aici! a strigat el.

– Uimitor, a spus Root.

– Mie-mi spui? l-a susţinut Foaly.

CAPITOLUL 9

Asul din mînecă

Artemis a încercat mînerul uşii şi s-a ales cu palma arsă. Îi rămăsese imprimat conturul mînerului. Elful trebuie să o fi încins cu arma. Foarte isteaţă. O variabilă mai puţin în ecuaţie. Acelaşi lucru l-ar fi făcut şi el.

Artemis nu şi-a irosit timpul încercînd să forţeze uşa. Era din oţel armat şi el avea numai 12 ani. Nu trebuia să fie un geniu ca să-şi dea seama că nu o poate deschide, deşi el era. Moştenitorul familiei Fowl, însă, a trecut la peretele cu monitoare şi a urmărit desfăşurarea evenimentelor de acolo.

Şi-a dat seama imediat ce puneau la cale cei de la Forţele de Ordine– trimiteau înăuntru un trol ca să obţină un strigăt de ajutor, interpretat ca o invitaţie, apoi o Trupă de Intervenţie formată din goblini dădea năvală şi asedia conacul. Foarte inteligent. Şi imprevizibil. Era

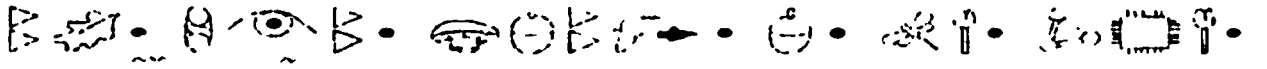

a doua oară cînd îşi subestima duşmanii. Cumva, avea să vină şi o a treia greşeală de acest fel.

În timp ce drama de la parter putea fi văzută pe monitoare, sentimentele lui Artemis treceau de la teroare la mîndrie. Butler reuşise, îl învinsese pe trol, fără să rostească măcar un strigăt de ajutor. Urmărind cele cele ce se petreceau, Artemis a început să aprecieze, la justa lui valoare, poate pentru prima dată, serviciul oferit de familia Butler.

Artemis a activat radioul pe trei benzi, transmiţînd pe toate frecvenţele.

– Comandante Root, presupun că monitorizezi toate canalele...

Pentru cîteva momente, nu s-a auzit altceva decît zgomotul care venea de la boxele minuscule, apoi Artemis a auzit clinchetul ascuţit al butonului unui microfon.

– Te aud, omule! Cu ce te pot ajuta?

– Vorbesc cu comandantul?

S-a auzit un zgomot, filtrat de pînza neagră, subţire care acoperea boxele. Părea un nechezat slab.

– Nu, nu e comandantul. Sînt Foaly, centaurul. Cu cine vorbesc? Cu omul patetic care sechestrează elfi?

Lui Artemis i-a trebuit un moment pentru a-şi da seama de faptul că tocmai fusese insultat.

– Domnule... ah... Foaly, se pare că nu ai studiat manualul de psihologie. Nu e o idee bună să te pui

rău cu deținătorul de ostatici. S-ar putea să fiu instabil psihic.

– S-ar putea? Ești cu siguranță! Dar nu contează. În curînd, vei fi un nor de molecule radioactive!

Artemis a rîs:

– Aici greșești, prietene patruped. Cînd bomba va fi detonată, eu voi fi deja departe de zona de stopare.

Era rîndul lui Foaly să rîdă:

– E o cacialma, omule! Dacă ar fi fost vreo cale să scapi din cîmpul de stopare, aș fi găsit-o pînă acum. Cred că vorbești prin...

Din fericire, în acel moment Root a preluat microfonul.

– Fowl, aici comandantul Root. Spune ce vrei.

– Vreau să te informez, comandante, că, în ciuda faptului că nu te-ai ținut de cuvînt, sînt încă dispus să negociez.

– Nu am nici o legătură cu trimiterea trolului. A fost trimis împotriva voinței mele.

– Ceea ce contează este că *a fost* trimis, și a fost trimis de către Forțe. Orice fărîmă de încredere pe care am avut-o în voi s-a dus. Așa că vă dau ultimatumul meu. Aveți 30 de minute să trimiteți aurul, altfel voi refuza să o eliberez pe căpitanul Short. Și nici nu o voi lua cu mine cînd voi părăsi cîmpul, ci o voi lăsa aici să fie făcută bucăți de bomba biologică.

– Eşti nebun, omule? Te amăgeşti. Tehnologia Noroioşilor a rămas cu secole în urma noastră. Nu există nici o cale de scăpare din cîmp.

Artemis s-a aplecat mai aproape de microfon, etalîndu-şi zîmbetul lui de fiară sălbatică.

– Nu este decît o singură cale să aflăm, Root. Eşti pregătit să pariezi viaţa căpitanului Short pe bănuiala ta?

Ezitarea lui Root a fost subliniată de fîşîitul de interferenţă. Cînd a venit, într-un tîrziu, răspunsul lui avea exact nota de înfrîngere potrivită.

– Nu, a spus el oftînd. Nu sînt. O să primeşti aurul, Fowl. O tonă. Douăzeci şi patru de carate.

Artemis a rînjit. „Ce actor, comandantul nostru!"

– Treizeci de minute, comandante! Numără secundele dacă ţi s-a oprit ceasul. Aştept, dar nu prea mult!

Artemis a întrerupt convorbirea şi s-a lăsat pe spate în scaunul lui cu pivot.

S-ar părea că momeala a fost înghiţită. Fără îndoială, analiştii Forţelor au clasificat invitaţia lui „accidentală". Elfii vor plăti pentru faptul că au crezut că-şi vor recupera aurul după ce el va fi mort. Făcut pulbere de bomba biologică. Ceea ce el, desigur, nu va fi. Teoretic.

Butler a tras trei rînduri de focuri de armă în cadrul uşii. Gloanţele Devastator ar fi ricoşat din uşa de oţel direct în el. Cadrul însă era din aceeaşi piatră

poroasă utilizată inițial la construcția casei. Se sfărîma precum creta. Era o eroare gravă de securitate care trebuia remediată imediat după ce toată treaba aceasta se va fi terminat.

Stăpînul Artemis aştepta calm pe scaunul lui, în fața panoului de monitoare.

– Bună treabă, Butler!

– Mulțumesc, Artemis. Am fost în încurcătură pentru un moment, acolo. Dacă nu era căpitanul...

Artemis a dat din cap:

– Da, am văzut. Vindecarea este una din abilitățile elfilor. Mă întreb de ce a făcut-o.

– Şi eu mă întreb, a spus Butler cu o voce moale. Cu siguranță, nu o meritam!

Artemis i-a aruncat o privire tăioasă:

– Păstrează-ți încrederea, prietene. Sfîrşitul se apropie!

Butler a dat din cap încercînd chiar să zîmbească. Dar zîmbea numai cu gura, nu şi cu inima.

– În mai puțin de o oră, căpitanul Short se va întoarce la ai ei, iar noi vom avea fonduri suficiente pentru a ne relansa în afaceri mai de bun-gust.

– Ştiu. Doar că...

Artemis nu mai trebuia să-l întrebe. Ştia deja ce simțea Butler. Elful le salvase amîndurora viețile şi totuşi el insista să o țină ostatică. Pentru un om de onoare ca Butler, acest lucru era aproape insuportabil.

– Negocierile sînt gata. Orice s-ar întîmpla, ea va fi înapoiată neamului ei. Nimic nu i se va întîmpla căpitanului Short! Ai cuvîntul meu.

– Şi Juliet?

– Da?

– Este sora mea în pericol?

– Nu. Nici un pericol.

– Atunci, elfii au de gînd să ne dea aurul şi să plece acasă?

Artemis a pufăit uşor:

– Nu tocmai. Au de gînd să detoneze o bombă biologică pe proprietatea Fowl în secunda în care căpitanul Short a ieşit de aici.

Butler a dat să zică ceva, dar a ezitat. Evident, planul avea mai multe detalii. Stăpînul Fowl avea să-i spună cînd va considera el că trebuie să ştie. Aşa că, în loc să-i pună întrebări şefului său, s-a mulţumit să facă o simplă afirmaţie.

– Am încredere în tine, Artemis!

– Da, i-a spus băiatul, greutatea încrederii apăsîndu-i sprîncenele în jos.

Cudgeon făcea ceea ce ştiu politicienii să facă mai bine: pasa responsabilitatea.

– Ofiţerii tăi i-au ajutat pe oameni, a izbucnit el, arătîndu-se foarte indignat. Toată operaţiunea mergea

conform planului pînă cînd femeia voastră l-a atacat pe agentul nostru.

– Agent? a rîs Foaly înfundat. Acum trolul e agent.

– Da, este. Şi omul acela l-a transformat în carne tocată. Toată situaţia ar fi fost sub control dacă nu intervenea departamentul vostru de incompetenţi.

În mod normal, Root ar fi explodat într-o asemenea situaţie. Dar el ştia că, de fapt, Cudgeon se agăţa de orice, în încercarea lui disperată de a-şi salva cariera. Aşadar, comandantul nu a făcut altceva decît să zîmbească.

– Hei, Foaly?

– Da, comandante.

– Avem atacul trolului înregistrat pe dischetă?

Centaurul a scos un oftat dramatic.

– Nu, domnule, am terminat dischetele chiar înainte ca trolul să intre.

– Ce rău îmi pare!

– Regretabil de-a dreptul!

– Înregistrarea aceea i-ar fi fost de mare folos comandantului în acţiune la audierile ce urmau.

Cudgeon s-a înfierbîntat:

– Dă-mi dischetele, Julius. Ştiu că le aveţi aici. Asta e obstrucţionare flagrantă.

– Tu eşti singurul care se face vinovat de obstrucţionare aici, Cudgeon. Te foloseşti de această situaţie ca să promovezi.

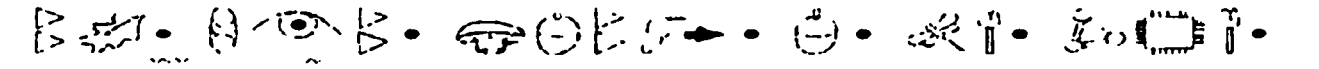

Faţa lui Cudgeon s-a făcut la fel de roşie ca şi a lui Root. Situaţia îi scăpa de sub control şi el ştia acest lucru. Chiar şi Chix Verbil şi ceilalţi spriţi îi scăpau de sub control.

– Tot eu sînt comandant aici, Julius. Dă-mi dischetele sau o să fiu nevoit să te arestez.

– Chiar aşa? Tu şi armata cui?

Pentru o secundă, pe chipul lui Cudgeon se putea citi aceeaşi aroganţă de mai devreme. Aceasta s-a evaporat atunci cînd a observat absenţa ofiţerilor în jurul lui.

– Aşa e, a rîs încet Foaly. Nu mai eşti comandant în acţiune. Au sunat de jos. Eşti aşteptat la Consiliu şi nu cred că te cheamă ca să te avanseze.

Probabil că rînjetul lui Foaly l-a făcut pe Cudgeon să-şi piardă cumpătul.

– Dă-mi dischetele, a urlat el, lipindu-l pe Foaly de naveta de control.

Root i-ar fi lăsat să se încaiere un pic, dar nu avea timp ca să se amuze.

– Nu eşti cuminte, a spus el, îndreptîndu-şi degetul arătător către Cudgeon. Nimeni nu-l bate pe Foaly, în afară de mine.

Foaly s-a albit la faţă:

– Ai grijă cu degetul ăla. Ai încă...

Degetul mare al lui Root i-a atins *accidental* încheietura şi astfel i-a deschis o minusculă valvă de gaz. Gazul eliberat a propulsat o săgeată tranchilizantă prin

învelişul de latex, direct în gîtul lui Cudgeon. Comandantul în acţiune, care în curînd avea să fie soldat, a picat ca o piatră.

Foaly s-a frecat la gît.

– Frumoasă lovitură, comandante!

– Nu ştiu despre ce vorbeşti. A fost un accident. Am uitat că am degetul fals. Au mai existat precedente, am impresia.

– Da, da, sigur. Din nefericire, Cudgeon va fi inconştient timp de cîteva ore. Pînă se trezeşte el, toată distracţia va fi gata.

– Ce ruşine! Root şi-a permis să rînjească, după care s-a întors la treabă. Aurul e aici?

– Da, tocmai l-au adus.

– Bine.

A strigat apoi spre soldaţii lui Cudgeon, care stăteau de-o parte ruşinaţi de ceea ce făcuseră:

– Încărcaţi-l pe un vehiculul pneumatic şi trimiteţi-l înăuntru. Dacă mai faceţi vreo boacănă, vă pun să vă mîncaţi aripile. S-a-nţeles?

Nu i-a răspuns nimeni, dar cu siguranţă s-a făcut înţeles.

– Bine. Acum, la treabă!

Root a intrat în naveta de control, cu Foaly tropăind din copite în urma lui. Comandantul a închis zdravăn uşa.

– E armată?

Centaurul a răsucit nişte butoane care păreau importante pe consola principală.

– Acum este.

– Vreau s-o lansezi cît mai repede cu putinţă.

A privit prin geamul reflectorizant antilaser.

– Numărăm minutele. Văd că lumina soarelui începe să pătrundă.

Foaly s-a aplecat peste tastaura lui cu o expresie serioasă.

– Magia se destramă. În cincisprezece minute, ne vom afla în lumina plină a zilei de la suprafaţă. Fasciculele neutrino se dezintegrează.

– Văd, zise Root – ceea ce, era o altă minciună. Bine, nu văd. Dar înţeleg cum e cu cele cincisprezece minute. Asta înseamnă că ai zece minute să o scoţi pe căpitanul Short de acolo. Dacă nu te încadrezi în timp, după cele zece minute, vom fi pentru toată omenirea ţinte la fel de uşoare ca raţele de pe lac.

Foaly a activat încă o cameră. Aceasta era conectată cu vehiculul pneumatic. A atins cu degetul experimentativ o peliculă de direcţie. Vehiculul a ţîşnit înainte cu o viteză aşa de mare, încît Chix Verbil aproape că a fost decapitat.

– Bun stil de condus, a mormăit Root. O să urce şi treptele?

Foaly nici măcar n-a ridicat privirea din computerele lui.

– Compensator de spaţiu. Manşetă de 1,5 metri. Nici o problemă.

Root i-a aruncat o privire.

– Faci asta numai ca să mă enervezi, nu-i aşa?

Foaly a ridicat din umeri.

– S-ar putea!

– Ai noroc că nu sînt încărcate cu săgeţi şi celelalte degete ale mele. Mă-nţelegi?

– Da, domnule.

– Bine. Acum, hai să o aducem acasă pe căpitanul Short.

Holly plutea sub verandă. Fîşii de lumină portocalie sfîşiau orizontul. Cîmpul de stopare se risipea. Mai erau doar cîteva minute pînă cînd Root avea să clătească totul cu soluţia albastră. L-a auzit pe Foaly cum îi bîzîia în ureche.

– OK, căpitane, aurul soseşte. Fii pregătită de plecare!

– Ce? Noi nu negociem cu sechestratorii? a întrebat Holly surprinsă. Ce se petrece aici?

– Nimic, i-a spus Foaly, pe un ton obişnuit. Un simplu schimb. Aurul intră, tu ieşi. Pe urmă trimitem racheta. Un bubuit mare albastru, şi s-a terminat totul.

– Fowl ştie de bombă?

– Zice că da şi că ar şti şi cum să scape din cîmp.

– E imposibil.

– Corect.

– Dar vor muri toţi.

– Mare lucru! a răspuns Foaly. Holly şi-l imagina ridicînd din umeri. Aşa se întîmplă cînd te pui cu Poporul.

Holly era răvăşită. Nu era nici o îndoială că Fowl era un pericol pentru Civilizaţia de Dedesubt. Puţine lacrimi se vor vărsa deasupra corpului lui. Dar fata, Juliet, era nevinovată. „Merită o şansă", se gîndea Holly.

A coborît la o altitudine de doi metri. La înălţimea lui Butler. Oamenii se adunaseră în ruinele care mai rămăseseră în holul principal. Se simţea revolta între ei.

Holly l-a privit acuzator pe Artemis:

– Le-ai spus?

Artemis a privit înapoi spre ea.

– Ce?

– Da, elfule, ce să ne spună, a repetat Juliet pe un ton beligerant, încă intrigată de povestea cu hipnoza.

– Nu te preface că nu ştii, Fowl. Ştii despre ce vorbesc.

Artemis niciodată nu s-a putut preface pentru multă vreme că nu ştie.

– Da, căpitane, ştiu. Despre bombă. Grija ta ar fi înduioşătoare dacă m-ar privi şi pe mine. Oricum, nu te îngrijora. Totul se desfăşoară conform planului.

– Conform planului! a spus Holly, trăgînd aer în piept. A arătat spre camera devastată. Asta a fost tot

parte din plan? Butler a fost la un pas de a fi ucis. A fost o parte din plan?

– Nu, a recunoscut Artemis. Trolul a fost o scăpare. Dar irelevant per ansamblu.

Holly de-abia rezista impulsului de a-l lovi din nou pe omul cel palid. S-a întors însă spre Butler.

– Ascultaţi vocea raţiunii, pentru Dumnezeu! Nimeni nu a scăpat vreodată din cîmp.

Faţa lui Butler încremenise, de parc-ar fi fost cioplită în piatră.

– Dacă Artemis zice că se poate, atunci se poate.

– Dar sora ta? Eşti gata să-i rişti viaţa din loialitate pentru un infractor?

– Artemis nu e un infractor, dom'şoară. E un geniu. Acum, te rog, eliberează-mi cîmpul vizual. Monitorizez intrarea principală.

Holly a urcat la şase metri înălţime.

– Sînteţi nebuni cu toţii? În cinci minute, veţi fi toţi praf! Vă daţi seama?

Artemis a oftat:

– Ţi-ai primit răspunsul, căpitane. Acum, te rog, acesta este un pas important în desfăşurarea evenimentelor.

– Evenimente! Sechestrare! Cel puţin ai curajul să recunoşti că este vorba de sechestrare!

Artemis îşi pierdea răbdarea:

– Butler, mai avem vreun tranchilizant?

Valetul a dat din cap, dar nu a vorbit. În acel moment, dacă ar fi primit ordin să o sedeze, nu era sigur că ar fi vrut sau că ar fi putut să o facă. Din fericire, atenţia lui Artemis a fost distrasă de activitatea de pe alee.

– Aa, se pare că Forţele au capitulat. Butler supraveghează transferul. Dar fii vigilent! Prietenii noştri elfi nu ne pot trişa.

– Tu vorbeşti! a mormăit Holly.

Butler s-a grăbit spre uşa demolată pentru a verifica încărcătorul şi piedica pistolului Sig Sauer de nouă milimetri. Era aproape bucuros că intervenise puţină activitate militară care să-l scape de dilemă. În asemenea situaţii recurgea la antrenament, nu la sentimente.

Dîre fine de praf încă mai zăboveau suspendate în aer. Butler şi-a concentrat privirea, printre firele de praf, dincolo de alee. Filtrele pe care le purta peste ochi i-au arătat că nu se apropia nici un trup cald. Era totuşi un vehicul mare, care părea să meargă singur spre intrarea principală, plutind pe o pernă de aer. Fără îndoială, stăpînul Artemis ar fi înţeles cum funcţionează această maşină, dar el, Butler, nu se întreba decît dacă ar fi capabil sau nu să o distrugă.

Vehiculul s-a izbit de prima treaptă.

– Halal compensator automatic, a spus Root sforăind.

– Da, da, da, zise Foaly, la asta lucrez acum!

– E recompensa, a strigat Butler.

Artemis a încercat să-şi domolească entuziasmul. Nu era momentul să lase emoţiile să-l stăpînească.

– Vezi dacă nu sînt capcane.

Butler a păşit cu precauţie pe verandă. Bucăţi din mici fîntîni arteziene zăceau împrăştiate pe jos.

– Fără forţe ostile. Pare să se autopropulseze.

Vehiculul a urcat greoi treptele.

– Nu ştiu cine conduce vehiculul ăsta, dar ar trebui să mai ia nişte lecţii.

Butler se aplecă la pămînt şi verifică vehiculul de dedesubt.

– Nici un dispozitiv exploziv vizibil.

A scos un detector din buzunar şi i-a scos antena telescopică.

– Nu sînt nici microfoane. Nimic detectabil. Dar ce avem aici?

– Oh, ah, a făcut Foaly.

– E o cameră.

Butler a intrat şi a smuls lentila ochi-de-peşte, trăgînd de cablu.

– Noapte bună, domnilor!

Cu toate că purta o încărcătură grea, vehiculul reacţiona uşor la atingerea lui Butler, alunecînd peste prag, pe culoar. S-a oprit acolo bîzîind uşor, de parcă ar fi aşteptat să fie descărcat.

Acum, cînd momentul sosise în sfîrşit, Artemis se temea parcă, să se bucure de el. Îi era greu să creadă că după atîtea luni strategia lui era aproape înfăptuită. Desigur, ultimele minute erau vitale pentru operaţiune, fiind şi cele mai periculoase.

– Deschide-l, a spus el, surprins de tremurul propriei voci.

Era o clipă irezistibilă. Juliet s-a apropiat cu ochii sticlind. Chiar şi Holly şi-a pus aripile într-o treaptă de viteză inferioară, coborînd pînă cînd picioarele atingeau uşor plăcile de marmură. Butler a desfăcut fermoarul carcasei negre şi a împins capacul în spate, peste încărcătură.

Nimeni nu zicea nimic. Artemis îşi imagina că, undeva, se auzea *Uvertura 1 812*. Aurul stătea acolo, în şiruri de lingouri strălucitoare. Părea că posedă o aură, o căldură, dar şi un pericol inerent. Mulţi erau gata să moară sau să omoare pentru imensa bogăţie pe care aurul le-ar aduce-o.

Holly era fascinată. Elfii au o afinitate specială pentru minerale, acestea aparţin pămîntului, dar aurul era mineralul lor preferat. Ce strălucire, ce alură!

– Au plătit, a spus ea răsuflînd greu. Nu pot să cred!

– Nici eu, a murmurat Artemis. Butler, e veritabil?

Butler a luat un ligou din grămadă. A introdus vărful unui cuţit în lingou şi a scos o bucăţică de aur.

– E veritabil, a spus el, ridicînd bucăţica de aur în lumină. Acesta, în orice caz.

– Bine, foarte bine. Începe să descarci, te rog. O să trimitem vehiculul înapoi cu căpitanul Short.

La auzul numelui ei, Holly s-a trezit din febra aurului.

– Artemis, renunţă, nici un om n-a reuşit să-şi păstreze aurul elfilor. Şi au încercat timp de secole. Forţele vor face orice ca să-şi păstreze averea.

Artemis a dat din cap amuzat.

– Ţi-am spus...

Holly l-a prins de umeri.

– Nu poţi scăpa! Nu înţelegi?

Băiatul s-a uitat la ea, calm.

– Pot să scap, Holly. Uită-te în ochii mei şi spune-mi că nu pot!

Aşa a şi făcut. Căpitanul Short s-a uitat în ochii de un albastru-închis ai sechestratorului ei şi a văzut adevărul acolo. Şi pentru o clipă, a crezut şi ea.

– Mai e timp, a spus ea disperată. Trebuie să găsim ceva. Am puteri magice.

O cută de uşoară enervare a încreţit fruntea băiatului.

– Îmi pare rău că trebuie să te dezamăgesc, căpitane, dar nu poţi face nimic.

Artemis s-a oprit, privirea i s-a îndreptat pentru un moment spre camera din pod. „Poate", gîndea el, „nu-mi trebuie atîta aur." Oare nu era conştiinţa lui

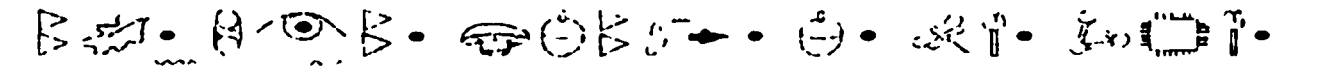

cea care îi îndepărta gustul dulce al victoriei? S-a înfiorat. „Întoarce-te la planul tău. Revino la plan. Fără emoţii.“

Artemis a simţit o mînă bine cunoscută pe umăr:

– Totul e în regulă?

– Da, Butler, descarcă în continuare. Ia-o pe Juliet ca să te ajute. Trebuie să vorbesc cu căpitanul Short.

– Eşti sigur că totul e în regulă?

Artemis a suspinat:

– Nu, prietene, nu sînt sigur, dar oricum e prea tîrziu acum.

Butler a dat din cap şi s-a pus din nou pe treabă. Juliet mergea cu paşi mărunţi după el, ca un terier.

– Acum, căpitane, în legătură cu magia...

– Ce e cu ea?

Ochii lui Holly erau plini de suspiciune.

– Ce trebuie să fac ca să-mi cumpăr îndeplinirea unei dorinţe?

– Ei, bine, a spus Holly aruncînd o privire spre vehicul. Ce oferi în schimb?

Root nu era deloc relaxat. Benzi de lumină galbenă, din ce în ce mai mari, străbăteau orizontul. Mai erau cîteva minute. Doar minute. Ţigara care-i băga toxine în corp nu-i domolea deloc migrena.

– Aţi evacuat tot personalul neesenţial?

– Da, dacă nu cumva s-au furişat înapoi de cînd m-ai întrebat ultima dată.

– Lasă-mă, Foaly, crede-mă, nu e momentul. Ai vreo veste de la căpitanul Short?

– Nu, am pierdut legătura video de la incidentul cu trolul. Presupun că i-a murit bateria. Ar trebui să-i scoatem casca urgent, altfel radiaţiile îi vor prăji creierul. N-ar fi bine, după atîta efort.

Foaly s-a întors la consolă. O lumină roşie a început să pîlpîie uşor.

– Ia stai! Senzorul de mişcare! Avem activitate la intrarea principală.

Root s-a apropiat de ecrane.

– Poţi să o măreşti?

– Sigur.

Foaly a tastat coordonatele, mărind imaginea cu 400%.

Root s-a aşezat pe scaunul care îi era cel mai la îndemînă.

– Văd oare ceea ce cred eu că văd?

– Da, a spus Foaly chicotind. Asta e mai tare decît faza cu armura.

Holly ieşea din casă. Cu aurul.

Cei de la Recuperare au înconjurat-o într-o jumătate de secundă.

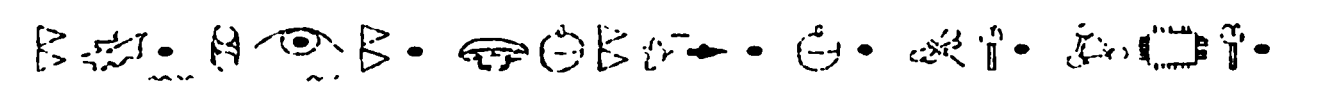

– Să ne îndepărtăm de zona de pericol, căpitane, a spus un sprit, prinzînd-o de cot.

Un altul a pus un senzor de radiaţie deasupra căştii ei.

– Avem o ruptură la o sursă, căpitane. Trebuie să-ţi spraiem capul imediat.

Holly a deschis gura pentru a protesta şi aceasta i-a fost umplută imediat de spumă radio-supresoare.

– Nu puteţi aştepta cu asta? a întrebat ea cu gura plină de spumă.

– Ne pare rău, căpitane, timpul ne presează. Comandantul vrea un raport înainte de detonare.

Holly a fost repezită către Divizia Mobilă a Conducerii, fără ca picioarele ei să atingă pămîntul. Peste tot în jur, Echipa de Curăţători ai Recuperării scanau zona după urme ale asediului. Cei de la Divizia Tehnică demontau antenele de teren, pregătindu-se să scoată totul din priză. Vehiculul era condus spre portal. Era necesar ca totul să fie transferat la o distanţă sigură înainte ca bomba să fie detonată.

Root aştepta pe trepte.

– Holly, a zis el la repezeală. Adică, vreau să spun, căpitane, ai reuşit!

– Da, mulţumesc, domnule!

– Şi aurul. E, într-adevăr, o pană în pălăria ta.

– Nu e tot comandante, cred că e doar jumătate.

Root a clătinat din cap.

– Nu contează, vom avea şi restul curînd.

Holly şi-a şters sprînceana de spumă.

– M-am gîndit la asta, domnule. Fowl a mai făcut o greşeală. Nu mi-a ordonat să nu mai intru în casă. Şi, avînd în vedere că el m-a adus acolo prima dată, invitaţia rămîne valabilă. Aş putea să intru şi să fac o ştergere de memorie. Am ascunde aurul în pereţi şi am putea face o altă stopare mîine seară.

– Nu, căpitane.

– Dar, domnule...

Faţa lui Root şi-a recăpătat toată tensiunea pe care o pierduse.

– Nu, căpitane. Consiliul nu are de gînd să facă o excepţie pentru un om sechestrator. N-o să se întîmple. Mi s-au dat ordine şi, crede-mă, sînt bătute în cuie.

Holly l-a urmat în sediu.

– Dar, domnule, fata. E nevinovată!

– Victimă de război. S-a amestecat cu cine nu trebuia. Nu mai putem face nimic pentru ea.

Lui Holly nu-i venea să creadă:

– Victimă de război? Cum poţi să spui asta? O viaţă e o viaţă.

Root s-a întors brusc, apucînd-o de umeri.

– Ai făcut tot ce ai putut, Holly. Nimeni nu ar fi reuşit face mai mult. Ai recuperat o mare parte din recompensă. Suferi de ceea ce oamenii numesc

Sindromul Stockolm, ai stabilit o legătură cu sechestratorii. Nu-ţi face griji, va trece! Dar oamenii aceia ştiu despre noi. Nu mai putem să-i salvăm acum.

Foaly şi-a ridicat privirea din calculele lui.

– Nu e adevărat. Bine ai venit, apropo!

Holly nu putea să piardă nici măcar o secundă pentru a-i răspunde la urare.

– Ce vrei să spui? Ce nu e adevărat?

– Sînt bine, mulţumesc că mă întrebi.

– Foaly, au strigat Root şi Holly la unison.

– Ei bine, în Carte scrie:

„Dacă Norocosul reuşeşte să adune aur în cinstea magiei şi a puterii elfilor, aurul e al lui spre a-l păstra, pînă la moarte."

Deci dacă trăieşte, a cîştigat. E simplu. Nici Consiliul nu va contrazice Cartea.

Root se scărpina în bărbie.

– Ar trebui să mă îngrijorez?

Foaly a rîs amuzat.

– Nu. Tipii ăia sînt ca şi morţi.

– *Ca şi* nu e suficient.

– E un ordin?

– Afirmativ, soldat.

– Eu nu sînt soldat, a spus Foaly şi a apăsat pe buton.

Butler aproape că nu era deloc surprins:

– L-ai dat înapoi?

Artemis a dat din cap afirmativ.

– Cam vreo jumătate. Avem încă o comoară. În jur de cincisprezece milioane de dolari la preţul de vînzare de azi.

Butler nu întreba de obicei. Dar de data aceasta a trebuit să o facă.

– De ce, Artemis? Poţi să-mi spui?

– Cred că da. Băiatul i-a zîmbit. Îi eram datori căpitanului. Pentru serviciile oferite.

– Asta e tot?

Artemis a dat din cap. Nu era nevoie să vorbească despre dorinţă. Ar putea fi percepută ca o slăbiciune.

– Hmm, a spus Butler, pe un ton mai inteligent decît expresia feţei sale.

– Acum ar trebui să sărbătorim, a spus Artemis, schimbînd subiectul. Ce ziceţi de nişte şampanie?

Băiatul s-a îndreptat cu paşi mari spre bucătărie înainte ca privirea lui Butler să-l disece.

Pînă ce au ajuns ceilalţi, Artemis umpluse deja paharele cu Dom Perignon.

– Sînt minor, ştiu, dar sînt sigur că mama nu s-ar supăra. Doar de data asta.

Butler a simţit că ceva nu era în regulă. Oricum, a luat paharul subţire de cristal care i se oferise.

Juliet l-a privit pe fratele ei mai mare.

– Totul e în regulă?

– Cred că da. A sorbit o înghiţitură. Ştii că te iubesc, nu-i aşa, surioară?

Juliet s-a încruntat – încă un lucru pe care derbedeii locali îl considerau foarte atrăgător. L-a lovit pe fratele ei în umăr.

– Eşti aşa de sentimental pentru un *bodyguard*...

Butler l-a privit pe şeful lui drept în ochi.

– Vrei să bem paharele acestea, nu-i aşa, Artemis?

Artemis i-a întors o privie la fel de fixă.

– Da, Butler. Chiar asta vreau.

Fără să mai scoată un cuvînt, Butler a golit paharul. Sora lui l-a urmat. Valetul a simţit imediat gustul tranchilizantului şi, deşi ar fi avut timp suficient să-i rupă gîtul lui Artemis Fowl, nu a făcut-o. Nu era nevoie să o supere pe Juliet în ultimele ei clipe.

Artemis şi-a urmărit prietenii cum se prăbuşeau la podea. Îi părea rău că-i înşelase. Dar dacă aceştia ar fi ştiut de plan, anxietatea ar fi scăzut efectul sedativelor. A privit bulele de aer din paharul său. Venise timpul pentru partea cea mai îndrăzneaţă a planului. Cu o urmă de ezitare, Artemis a înghiţit şampania condimentată cu tranchilizant.

Artemis a aşteptat calm ca medicamentul să fie absorbit de corpul lui. Nu trebuia să aştepte mult, pentru că fiecare doză fusese calculată după greutatea corporală. În timp ce gîndurile începeau s-o ia razna,

i-a trecut prin minte că s-ar putea să nu se mai trezească niciodată. „E cam tîrziu să am dubii", şi-a spus el şi s-a cufundat în somn.

– A plecat, a spus Foaly. S-a lăsat pe spate îndepărtîndu-se de consolă: nu mai depinde de mine.

Au urmărit traiectoria rachetei de după ferestrele securizate. Era, într-adevăr, o armă remarcabilă, pentru că focosul era uşor, iar direcţia putea fi menţinută la o rază exactă. Elementul radioactiv din miezul ei era solinium doi, care avea o jumătate-de-viaţă de paisprezece secunde. Aceasta însemna că Foaly putea face ca racheta să afecteze numai conacul Fowl, nici măcar un fir de iarbă în afara lui. Şi, în plus, radiaţiile vor dispărea din clădire în mai puţin de un minut. În cazul în care vreo scînteie de solinium nu va lovi ţinta, aceasta va fi prinsă de cîmpul de stopare. Crimă simplificată la maximum.

– Traiectoria e preprogramată, a explicat Foaly, deşi nimeni nu-i acorda nici cea mai mică atenţie. Va zbura în hol şi va exploda. Capsula şi mecanismul de aprindere sînt din aliaj de plastic şi se vor dezintegra complet. Nici o urmă.

Root şi Holly urmăreau arcul descris de bombă. După cum era prevăzut, a trecut prin uşa sfărîmată fără a deranja nici măcar o pietricică din zidurile medievale. Holly şi-a îndreptat atenţia către camera

din vîrful bombei. Pentru o clipă, a văzut din nou uriaşul hol unde pînă de curînd fusese prizonieră. Era pustiu acum. Nici un om nu era acolo. „Poate", s-a gîndit ea. „Poate". Apoi s-a uitat spre Foaly şi spre aparatura de sub degetele lui. Şi-a dat seama că oamenii nu aveau nici o şansă.

Bomba a explodat. Un glob de lumină albastră s-a întins scînteind şi a umplut fiecare colţ al casei cu razele ucigătoare. Florile au pălit, insectele s-au uscat, peştii au murit în acvarii. Nici un centimetru cub nu a scăpat. Artemis Fowl şi ai lui nu puteau să scape. Era imposibil.

Holly a suspinat, întorcîndu-şi privirea de la clătirea albastră care ucisese deja totul.

Cu toate planurile lui măreţe, Artemis Fowl îşi găsise sfîrşitul. Nu ştia de ce, dar îi plîngea trecerea.

Root era mai pragmatic.

– OK, îmbarcarea. Costumele de protecţie, toată lumea.

– Sîntem în siguranţă, a spus Foaly. N-ai ascultat nimic din ce ţi-au spus la şcoală?

Comandantul a sforăit:

– Am încredere în ştiinţă cam pînă unde te pot arunca pe tine, Foaly. Radiaţia are obiceiul să mai rămînă chiar şi după ce unii cu cunoştinţe ştiinţifice ne asigură că a dispărut. Nimeni nu face un pas în afară fără costum de protecţie. Cu excepţia ta, Foaly.

Numai costume bipede. Oricum, te vreau la monitoare, în caz că...

„În ce caz?“ se întreba Foaly. Dar n-a mai comentat. S-a gîndit să o lase pentru un „Ţi-am spus eu“, mai tîrziu.

Root s-a întors către Holly.

– Eşti gata, căpitane?

Trebuia să intre din nou. Ideea de a identifica trei cadavre nu o atrăgea deloc pe Holly. Dar ştia că e treaba ei. Ea era singura care cunoştea interiorul casei.

– Da, domnule. Sînt gata!

Holly a ales un costum din raft şi şi l-a tras peste uniformă, ca la antrenamente, verificînd atent pelerina vulcanizată înainte de-a o îmbrăca. O scădere a presiunii ar fi însemnat că undeva ar exista o fisură, ceea ce ar fi fost fatal.

Root a aliniat Echipa de Recunoaştere la faţa locului. Cei care mai rămăseseră din Recuperare 1 nu ar mai fi intrat pentru nimic în lume în acea casă.

– Eşti sigur că tipul ăla mare s-a dus?

– Da, căpitan Kelp, într-un fel sau altul.

Bucluc nu era convins:

– Ăsta e unu mare şi rău. Cred că are şi el magia lui.

Caporalul Grub chicotea, dar s-a ales imediat cu o urecheală. A mormăit că o să-i spună el lui mami şi şi-a pus repede casca.

Root simţea cum i se înroşeşte faţa.

– Hai să-i dăm drumul! Misiunea voastră e să localizaţi şi să recuperaţi aurul. Aveţi grijă la capcane! Nu aveam încredere în Fowl cînd trăia şi n-am nici acum, cînd e mort.

Cuvîntul „capcane" a atras atenţia tuturor. Ideea unei bombe-surpriză care să explodeze la înălţimea capului era de-ajuns să-i neliniştească pe soldaţi. Nimeni nu construia arme atît de crude ca acelea ale oamenilor.

Ca ofiţer junior al Reconului, Holly era în fruntea trupei. Şi, deşi nu se aştepta să găsească persoane ostile înăuntru, şi-a simţit mîna căutînd pistolul Neutrino 2 000.

Casa era cufundată în tăcere, liniştea nu era spulberată decît de zgomotul uşor al ultimelor flăcări de solinium. Moartea era acolo, în tăcere. Conacul era un loc al morţii. Holly îi simţea chiar mirosul. În spatele zidurilor medievale zăceau trupurile a milioane de insecte, iar sub podea, se răceau trupurile păianjenilor şi ale şoarecilor.

S-au apropiat de uşă cu băgare de seamă. Holly a măturat zona cu un scanner cu raze X. Nu era nimic altceva sub pietre decît pămînt şi un cuib de păianjeni morţi.

– Gata, a spus ea în microfon. Intru! Foaly, ai urechile pe recepţie?

– Sînt chiar acolo cu tine, draga mea, a răspuns centaurul. Asta dacă nu calci pe vreo mină. În cazul ăsta, sînt înapoi în sediul operaţional.

– Ai vreun semnal termic?

– Nu. Nu după o clătire albastră. Văd căldură reziduală peste tot. În primul rînd de la flăcările de solinium. Nu se va calma decît în cîteva zile.

– Dar nici un fel de radiaţie, nu-i aşa?

– Aşa e.

Root a sforăit. Nu era convins. Prin căşti suna ca şi cum ar fi strănutat un elefant.

– Se pare că trebuie să măturăm casa asta folosind metodele vechi.

– Grăbiţi-vă! Vă dau cinci minute pînă cînd reşedinţa Fowl se va alătura restului lumii.

Holly a păşit prin locul în care, cîndva, fusese uşa. Candelabrul continua să se legene uşor, ca un efect al forţei de detonare, altfel totul era aşa cum îşi amintea.

– Aurul e la subsol, în celula mea.

Nimeni nu a răspuns. Nu în cuvinte. Cineva a reuşit să scoată un sunet. Chiar în microfon. Holly s-a întors. Bucluc sta ghemuit şi se ţinea cu mîinile de stomac.

– Nu mă simt bine, a zis el gemînd. Nu ar mai fi fost nevoie să zică nimic, luînd în considerare vărsăturile de pe cizmele lui.

Caporalul Grub a vrut să zică ceva, probabil o frază care ar fi conţinut cuvîntul „mami“. Dar ce-a

ieşit a fost un jet concentrat de lichid biliar. Din nefericire, Grub n-a avut timp să-şi deschidă vizorul înainte de-a i se face rău. Nu era o priveliştе plăcută.

– Ahh, a făcut Holly apăsînd pe butonul care deschidea vizorul caporalului. Un *tsunami* de raţii regurgitate au năvălit peste costumul lui de protecţie.

– Oh, pentru Dumnezeu, a spus Root, făcîndu-şi loc cu coatele printre cei doi fraţi.

Nu a ajuns prea departe. A făcut un pas dincolo de prag şi a început să vomite, la fel ca şi ceilalţi.

Holly şi-a îndreptat camera spre ofiţerii bolnavi.

– Ce se întîmplă aici, Foaly?

– Caut. Stai puţin.

Holy auzea tastele computerului lovite furtunos.

– OK, acces de vomă, vertij spaţial.... oh, nu!...

– Ce e? a întrebat Holly. Dar ştia deja. Poate că ştiuse tot timpul.

– E magia, a spus Foaly la repezeală. Era atît de agitat, încît cuvintele de-abia se înţelegeau. Nu pot intra în casă pînă cînd Fowl nu e mort. E o reacţie alergică extremă. Asta înseamnă... e incredibil... înseamnă că...

– Au reuşit, a completat Holly. E viu. Artemis Fowl e viu.

– *D'arvit,* a spus Root gemînd şi a mai aruncat un jet de vomă pe plăcile de teracotă.

Holly a continuat de una singură. Trebuia să vadă cu ochii ei dacă trupul lui Artemis era acolo. Ar fi fost

la un loc cu aurul. De acest lucru era sigură. Aceleaşi portrete de familie se uitau în jos spre ea, dar acum păreau mai degrabă arogante decît austere. Holly ar fi descărcat cîteva gloanţe de Neutrino 2 000 în ele. Dar ar fi fost contrar regulilor. Dacă Artemis Fowl cîştigase, asta era! Nu aveau să fie alte incriminări.

A coborît scara care ducea în celulă. Uşa se legăna uşor, după explozie. O flacără de solinium ricoşa prin cameră ca un fulger albastru capturat. Holly a intrat, temîndu-se un pic de ceea ce s-ar putea să vadă sau să nu vadă.

Nu era nimic. Nimic mort, în orice caz. Doar aurul. Două sute de lingouri, aproximativ. Erau aşezate pe salteaua pătuţului ei. În şiruri ordonate, milităreşti. Butler, săracul, singurul om care se luptase cu un trol şi îl învinsese.

– Comandante? Recepţie. Terminat.

– Afirmativ, căpitane. Cadavre?

– Negativ, domnule. Dar am găsit restul recompensei.

O pauză lungă:

– Lasă-l, Holly. Ştii regulile. Ne retragem.

– Dar, domnule, trebuie să fie o cale....

Foaly a întrerupt conversaţia.

– Nici un dar, căpitane. Număr secundele pînă la lumina zilei. Şi nu avem multe şanse de reuşită dacă trebuie să ieşim în vremea amiezii.

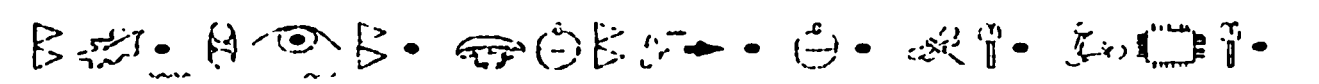

Holly a oftat. Avea dreptate. Poporul putea să aleagă momentul retragerii, cît timp plecau înainte de dezintegrarea cîmpului. O scotea însă din sărite ideea că au fost învinşi de un om. De un adolescent om. A mai aruncat o privire prin celulă. Şi-a dat seama că o puternică ură a luat naştere în ea, şi trebuia să scape de ea mai devreme sau mai tîrziu. Holly şi-a băgat pistolul la loc în toc. Mai bine mai devreme. Fowl cîştigase de această dată, dar unul ca el nu avea să se odihnească pe lauri. Avea să se întoarcă cu alt plan de făcut bani. Şi, cînd va veni, o va găsi pe Holly Short aşteptîndu-l. Îl va aştepta cu o armă mare şi cu un zîmbet.

Pămîntul era moale în vecinătatea perimetrului cîmpului de stopare. Timp de jumătate de mileniu, canalizarea proastă din zidurile medievale transformase terenul într-un loc mlăştinos. Pe acolo, ieşise Mulch la suprafaţă.

Terenul moale nu era singurul motiv pentru care el alesese locul acesta. Un alt motiv era mirosul. Un bun dorf de tunel poate să simtă mirosul aurului printr-o jumătate de kilometru de rocă de granit. Mulch Diggums avea unul din cele mai bune nasuri din tunel.

Vehiculul pneumatic plutise, practic, fără supraveghere. Doi dintre cei mai buni ofiţeri de la Recuperare

erau staţionaţi de-o parte şi de alta a recompensei recuperate, dar în momentul acela ei chicoteau pe seama comandantului răpus de greaţă.

– Nu poa' să dea tot afară, ă, Chix?

Chix a dat din cap, imitînd tehnica de vomitat a lui Root.

Pantomima lui Chix Verbil s-a dovedit a fi acoperirea perfectă pentru un mic furtişag. Mulch şi-a curăţat intestinele înainte de-a ieşi din tunel. Ultimul lucru de care avea nevoie era o explozie neaşteptată de gaz să-i alerteze pe ofiţerii Forţelor în legătură cu prezenţa sa. Dar nu avea de ce să-şi facă griji. Putea să-l plesnească cu o rîmă umedă pe Chix Verbil peste faţă şi el tot nu l-ar fi observat.

În cîteva secunde, acesta transferase douăzeci şi patru de lingouri în tunel. A fost cel mai uşor furt pe care l-a operat vreodată. Julius chiar că-i făcuse o favoare implicîndu-l în toată afacerea asta. Lucrurile nu puteau să iasă mai bine decît atît. Era liber ca păsărea cerului, bogat şi, în primul rînd, considerat mort. Cînd cei de la Forţe vor realiza că aurul a dispărut, Mulch va fi la o jumătate de continent distanţă. Dacă vor mai realiza!...

Dorful a coborît mai jos în pămînt. Trebuia să facă mai multe drumuri ca să transporte toată comoara. Dar merita întîrzierea. Cu atîţia bani, putea să se pensioneze de tînăr. Trebuia, desigur, să

dispară complet. Planul se alcătuia deja în mintea lui şireată.

Avea de gînd să se mute la suprafaţă, pozînd într-un pitic cu aversiune faţă de lumină! Va putea să cumpere un apartament cu jaluzele groase. Poate în Manhattan sau în Monte Carlo. Va părea ciudat, desigur, un pitic care să se ascundă de soare, dar el va fi un pitic nespus de bogat. Iar oamenii vor accepta orice poveste, oricît de incredibilă, cînd văd că le iese şi lor ceva din acea poveste. Preferabil, ceva verde care se poate îndoi şi număra.

*

Artemis a auzit o voce strigîndu-l. Era şi o faţă în spatele vocii, dar era în ceaţă. Greu de zis cine era. Tatăl lui, poate?

– Tată?

Cuvîntul suna straniu venind din gura lui. Era nefolosit. Ruginit. Artemis a deschis ochii. Butler stătea aplecat deasupra lui.

– Artemis, te-ai trezit!

– Ah, Butler, tu eşti!

Artemis s-a ridicat, ameţit de efort. A aşteptat ca mîna lui Butler să-l ajute, fiindcă se sprijinea pe coate. Aceasta n-a venit. Juliet era întinsă pe un

şezlong, saliva scurgîndu-i-se pe perne. Evident, efectul tranchilizantului nu trecuse încă.

– Nu au fost decît pastile de somn, Butler. Inofensive.

Ochii valetului aveau o strălucire periculoasă:

– Explică-te!

Artemis se freca la ochi.

– Mai tîrziu, Butler, acum mă simt un pic...

– Artemis, sora mea zace drogată pe canapea. Puteai să o omori. Aşa că explică! Acum!

Artemis şi-a dat seama că i se dăduse un ordin. S-a gîndit dacă să se supere sau nu, apoi a decis că poate Butler avea dreptate. Mersese prea departe.

– Nu ţi-am spus despre tranchilizante pentru că ai fi rezistat efectului. E o reacţie normală. Şi era necesar pentru bunul mers al planului ca toţi să adormim imediat.

– Bunul mers al planului?

Artemis s-a cufundat într-un scaun confortabil:

– Cîmpul de stopare era cheia acestei afaceri. Era asul din mînecă al Forţelor. Este ceea ce i-a făcut imbatabili tot timpul. Orice incident poate fi izolat. Acest lucru şi bomba biologică fac o combinaţie perfectă.

– De ce a trebuit să fim drogaţi?

Artemis i-a zîmbit.

– Priveşte pe fereastră. Nu vezi? Au plecat. S-a terminat.

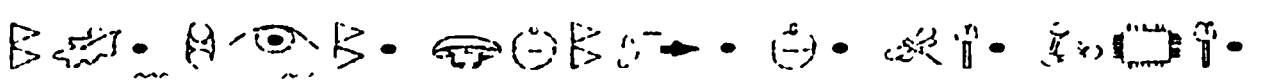

Butler a privit prin perdele. Lumina era strălucitoare şi limpede. Nici urmă de albastru. Totuşi valetul nu părea deloc impresionat.

– Au plecat acum. Dar vor reveni diseară. Îţi garantez.

– Nu, e împotriva regulilor. Am cîştigat. E gata, jocul s-a încheiat.

Butler a ridicat o sprînceană:

– Somniferele, Artemis?

– Să nu deviez de la subiect, înţeleg!

Răspunsul lui Butler a fost o tăcere adîncă:

– Somniferele. Foarte bine. A trebuit să găsesc o cale să scăpăm din cîmpul de stopare. Am căutat prin carte, dar nu era nimic. Nici o idee. Poporul nu a găsit încă o soluţie. Aşa că m-am dus la Cartea Veche a lor, despre timpul cînd şi noi, şi ei trăiam împreună. Ştii poveştile: despre elfii care făceau pantofi în timpul nopţii, despre spriţii care curăţau casa. Înapoi în timpul în care coexistam într-o anumită măsură. Favoruri magice în schimbul forturilor lor. Cel mai mare, desigur, era Moş Crăciun.

Lui Butler aproape că i-au sărit sprîncenele de pe faţă.

– Moş Crăciun?

Artemis şi-a ridicat palmele.

– Ştiu, ştiu. Şi eu am fost sceptic. Dar se pare că imaginea noastră comună despre Moş Crăciun nu vine

de la un sfînt turc, ci este o umbră a unui rege din dinastia Front a elfilor. Este cunoscut drept Cel Amăgit.

– Nu are un nume grozav, cum sînt de obicei.

– Aşa e. Regele credea că lăcomia Noroioşilor putea fi stinsă dacă le făcea cadouri scumpe. Îi chema pe toţi magicienii o dată pe an şi îi punea să facă o stopare a timpului peste regiuni vaste. Grupuri de spriţi erau trimişi cu cadourile atunci cînd oamenii dormeau. Sigur, n-a mers. Lăcomia oamenilor nu putea fi stinsă, în nici un caz cu cadouri.

– Dar dacă oamenii... adică noi... Dacă ne-am fi trezit?

– Aa, da! Excelentă întrebare. Aici e cheia problemei. Nu ne-am fi trezit. Asta e esenţa stopării. În orice stare ai intra, aşa rămîi. Nu poţi nici să te trezeşti, nici să adormi. Trebuie să fi observat oboseala din corpul tău în aceste ultime ore. Totuşi mintea nu te lăsa să adormi.

Butler a dat din cap. Într-o oarecare măsură, lucrurile deveneau mai clare.

– Teoria mea era că, pentru a scăpa din cîmpul de stopare, trebuia doar să adormim. Era doar starea noastră de conştienţă care ne ţinea prizonieri.

– Ai riscat foarte mult pentru o teorie.

– Nu a fost doar o teorie, am avut pe cine să testăm.

– Pe cine? Aa, Angeline!

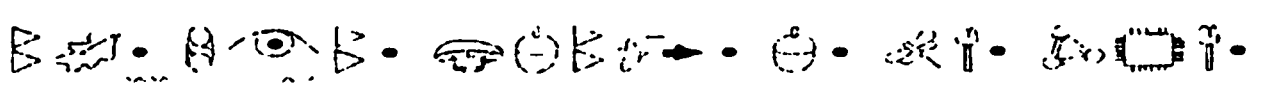

– Da, mama. Din cauza somnului ei indus de medicamente, ea se mişca în mod firesc fără să fie afectată de cîmp. Dacă nu aş fi văzut acest lucru, pur şi simplu m-aş fi predat Forţelor şi m-aş fi supus ştergerii de memorie.

Butler a sforăit pe nas. Nu credea.

– Să recapitulăm pentru că noi nu puteam adormi în mod natural, am administrat cîte o doză din medicamentele mamei. Simplu.

– Te-ai descurcat bine. Un minut în plus şi...

– De acord. Băiatul clătina din cap. Lucrurile păreau tensionate spre sfîrşit. *Era* vital, ca să pot să-i conving pe elfi.

A făcut o pauză pentru ca Butler să poată procesa toată înformaţia.

– Ei? Sînt iertat?

Butler a oftat. Pe şezlongul ei, Juliet sforăia ca un marinar beat. A zîmbit cînd a văzut-o:

– Da, Artemis, totul e iertat. Un lucru însă...

– Da?

– Nu mai facem asta niciodată... Elfii sînt prea... umani.

– Ai dreptate, a spus Artemis, ridurile din jurul ochilor adîncindu-i-se. Niciodată. O să ne rezumăm la afaceri mai de bun-gust pe viitor. Legale – nu-ţi pot promite.

Butler a dat din cap. Era destul de bine.

– Acum, tinere stăpîn, n-ar trebui să vedem ce e cu mama ta?

Artemis a devenit şi mai palid, dacă acest lucru era posibil. Oare căpitanul i-a refuzat dorinţa? Avea dreptul.

– Da, ar trebui. Să o lăsăm pe Juliet să doarmă. O merită din plin.

S-a uitat în sus, de-a lungul scărilor. Să aibă încredere în elf? Ar fi fost prea mult să spere... O ţinuse totuşi prizonieră. Şi-a reproşat, în tăcere. Imaginează-ţi. Să plăteşti atîtea milioane pentru o dorinţă. Cîtă naivitate.

Apoi, uşa camerei din pod s-a deschis.

Butler şi-a scos arma instantaneu.

– Artemis, treci în spatele meu. E cineva înăuntru.

Băiatul i-a făcut semn cu mîna să se dea la o parte.

– Nu, Butler, nu cred.

Pulsul îi zvîcnea în urechi, sîngele îi pulsa chiar şi în vîrfurile degetelor. E posibil? E, oare, adevărat? O siluetă a apărut pe scară. Îmbrăcată într-un halat de baie, cu părul încă ud, după duş:

– Arty, a strigat ea. Arty, eşti acolo?

Artemis a vrut să-i răspundă. A vrut să o ia la goană pe scară, cu braţele deschise. Dar nu a putut. Funcţiile motorii îl părăsiseră.

Angeline Fowl cobora; cu o mînă se sprijinea uşor de balustradă. Artemis uitase cît de graţioasă era

mama lui. Picioarele ei goale abia atingeau covorul de pe trepte şi într-o clipită a fost lîngă el.

– Bună dimineaţa, dragule! a spus ea strălucitoare, ca şi cum ar fi fost o zi obişnuită.

– Ma... mamă, s-a bîlbîit Artemis.

– Hai, vino să mă îmbrăţişezi!

Artemis a făcut un pas înainte, spre braţele mamei. Era caldă şi fermă. Mama avea un parfum aparte. S-a simţit din nou băiatul de dinainte.

– Îmi pare rău, Arty, i-a şoptit ea în ureche.

– Pentru ce?

– Pentru tot. În ultimele luni, nu am fost în apele mele. Dar lucrurile se vor schimba. S-a terminat cu trăitul în trecut.

Artemis a simţit o lacrimă ce-i curgea pe obraz. Nu era sigur a cui era.

– Şi nici măcar nu am un cadou pentru tine.

– Cadou?

– Sigur, a spus mama lui, pe o voce melodioasă, învîrtindu-se cu el. Nu ştii ce zi e astăzi?

– Ce zi?

– E Crăciunul. E ziua de Crăciun! Se obişnuieşte să oferi cadouri, nu?

„Da", s-a gîndit Artemis. Tradiţional. Regele elf.

– Şi uită-te la locul acesta! E sobru ca un mausoleu. Butler?

– Da, doamnă.

– Sună-l pe Brown Thomas. Numărul setului de platină. Redeschide-mi contul. Spune-i lui Helene că vreau o redecorare pentru Crăciun. La treabă!

– Da, doamnă, la treabă.

– Oh, şi trezeşte-o pe Juliet, vreau ca lucrurile mele să fie mutate în dormitor. Podul e plin de praf.

– Da, doamnă. Chiar acum, doamnă!

Angeline Fowl l-a luat de mînă pe fiul său.

– Acum, Arty. Vreau să ştiu tot. În primul rînd, ce s-a întîmplat aici?

– Redecorăm. Prin vechea uşă se infiltra umezeala.

Angeline s-a încruntat, total neconvinsă.

– Înţeleg. Şi şcoala? Ai hotărît ce carieră vrei să urmezi?

În timp ce răspundea la aceste întrebări, în mintea lui Artemis se producea un vîrtej. Era din nou un băiat. Viaţa lui avea să se schimbe dramatic. Planurile lui de acum încolo trebuiau să fie mult mai ingenioase, dacă voia să scape de sub urmărirea atentă a mamei. Dar va merita.

Angeline Fowl nu avusese dreptate. Îi adusese un cadou de Crăciun.

EPILOG

Acum, după ce am trecut prin raportul cazului, trebuie să înţelegi ce persoană periculoasă este acest Fowl.

Există tendinţa de a-l dramatiza pe Artemis. De a-i atribui calităţi pe care acesta nu le are. Faptul că şi-a dorit să o vindece pe mama sa nu e un semn de afecţiune. A făcut-o doar pentru că Serviciile Sociale investigau deja acest caz şi avea să fie doar o chestiune de timp pînă cînd avea să fie pus sub îngrijire.

Nu a scos la iveală existenţa Poporului doar pentru a continua să-l exploateze de-a lungul anilor, ceea ce a şi făcut cu diverse ocazii. Singura lui greşeală a fost aceea de a o lăsa pe căpitan Short în viaţă. Holly a devenit expertul principal al Forţelor în cazurile Artemis Fowl, iar expertiza ei s-a dovedit inestimabilă în lupta împotriva duşmanului celui mai de temut al Poporului. Lupta a continuat de-a lungul mai multor decenii.

În mod ironic, cel mai mare triumf pentru ambii protagonişti a fost atunci cînd au fost nevoiţi că coopereze în timpul insurecţiei goblinilor. Dar aceasta e o altă poveste.

Raportul a fost întocmit de: Doctor J. Argon, psiholog behaviorist pentru Arhiva Academiei.

Detaliile sînt exacte în procent de 94%, restul de 6% fiind inevitabile exploatări.

Artemis Fowl pare doar un puşti inofensiv. La ce te-ai putea aştepta de la cineva care abia a împlinit doisprezece ani? În nici un caz că este unul dintre cei mai inteligenţi criminali ai planetei. Numai că nici măcar el nu ştie în ce încurcătură se bagă atunci cînd răpeşte o... zînă sau, mai bine zis, un spiriduş. Nu, nu, nu este nici pe departe vorba despre una dintre acele gingaşe făpturi pe care le găsim în basme, ci despre căpitanul Holly Short din Unitatea LEPrecon – adică un spiriduş înarmat şi FOARTE periculos. Şi astfel planul lui Artemis de a reface averea familiei sale cu ajutorul comorii zînelor va da greş, iar Pămîntul se va afla în pragul distrugerii în urma unui război devastator.

rao
international
publishing
company

ISBN 973-576-638-8

www.raobooks.com